

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД ОМАЙВАНЕ

Част 1 от „Споделящият нож“

Превод от английски: Красимир Вълков, 2008

chitanka.info

1.

Фаун стигна до кладенеца малко преди пладне. Станцията беше нещо средно между ферма и странноприемница. Няколко дървени постройки и очакваният кладенец в средата. За да се разсеят всички съмнения, някой беше заковал рисунка на кладенеца на един стълб. Отдолу имаше табло с продуктите, които продаваше фермата, и съответните цени. Всички имаха нарисувани картинки и кръгчета за монети, за хората, които не могат да четат. Фаун можеше. Освен това смяташе добре. Майка ѝ я беше научила, покрай множеството домакински умения. „Като съм толкова умна, как успях да се накисна така?“

Стисна зъби и опипа джоба на полата за кесията си. Нямаше много пари, но можеше да си купи хляб. Нямаше да е зле. Сутринта се бе опитала да хапне от изсушеното овнешко, което носеше, и ѝ беше призляло, пак. Трябваше да преодолее ужасната отпадналост, иначе никога нямаше да стигне до Гласфордж. Огледа празния двор и видя камбаната — въжето се развяваше отпуснато. В далечината десетина души жънеха нива на огрян от слънцето склон. Фаун колебливо се приближи към кухненската врата и почука.

Раираната котка, която лежеше на прага, я изгледа, но не помръдна. Спокойствието ѝ и добрият вид на къщата възвърнаха увереността на Фаун и тя не се притесни от жената, която отвори.

— Кажете, дете?

„Не съм дете, просто съм ниска“. Все пак като се имаха предвид бръчките около очите на жената, Фаун сигурно наистина ѝ изглеждаше като дете.

— Продавате ли хляб?

— Да, разбира се. Влез.

Единият ъгъл на широкото помещение беше пълен с кухненска посуда, висяща на железни куки. Миришеше на шунка, боб, пресен хляб и зеленчуци. Несъмнено жената приготвяше обяд за жътварите. Вдигна една торба от страничната маса и извади няколко самуна, беше

ги опекла в ранни зори. Въпреки гаденето устата на Фаун се напълни със слюнка и тя си избра един хляб с мед и ядки от цикория. Плати го с една от монетите си и излезе. Жената я последва.

— Водата е чиста и прясна, но трябва да си извадиш сама. Ведрото е на куката. Накъде отиваш, дете?

— Към Гласфорддж.

— Сама? — Жената се намръщи. — Роднини ли имаш там?

— Да — излъга Фаун.

— Не ги е срам! Според слуховете около Гласфорддж има разбойници. Не е трябвало да те пускат сама.

— От северната или от южната страна на града? — попита Фаун разтревожено.

— Чух, че върлуват на юг, но няма гаранция, че ще стоят само там.

— Няма да ходя по̀ на юг от Гласфорддж. — Фаун остави хляба на пейката до торбата си, освободи колелото и спусна кофата в кладенеца, докато не чу плясък.

Новините за разбойници бяха тревожни. Но пък рискът от тях си съществуваше винаги. С малко старание човек можеше да ги избегне. Откакто бе потеглила преди шест дни, успяваше да си изпроси превоз с някоя каруца при всеки удобен случай. Всичко беше наред, докато един неприятен тип не започна да ѝ говори глупости и тръгна да я опипва. Беше успяла да се отскубне, а мъжът не искаше да изостави впряга си, за да я преследва, но следващия път можеше да няма такъв късмет. След тази случка странеше от всякакви каруци, освен ако не се увереше, че има и други жени.

Няколкото хапки хляб успяха да успокоят стомаха ѝ. Тя подпря ведрото на пейката и взе дървения черпак от жената. Водата имаше лек вкус на развалени яйца, но беше чиста и хладна. Почувства се по-добре. Можеше да почине малко на пейката и следобед да навакса с пътя.

Откъм северния път се чу тропот на копита. Без скърцане на колела, но множество подкови. Фермерката присви очи, а ръката ѝ се вдигна към въженцето на камбаната.

— Дете, виждаш ли онези ябълки в другия край на двора? Защо не отидеш да си откъснеш една и да изчакаш, докато видим кой идва?

Фаун се сети за няколко отговора, но се задоволи с едно простичко „да“. Тръгна през двора, но спря и се върна за хляба. Най-близкото дърво имаше наковани дъски и тя бързо се озова сред гъстата му корона. Полата ѝ беше тъмносиня, а връхната дреха кафява, така че едва ли щеше да се вижда в сенките. Настани се между клоните и тръсна глава, отмятайки черните си къдрици.

Ездачите спряха на двора, а фермерката се успокои и пусна въжетото на камбаната. Бяха към двайсетина, на дългокраки коне. Носеха тъмно облекло, на седлата им висяха дисаги, а на кръстовете — Фаун затаи дъх — колани с ножове и мечове. Мнозина имаха колчани със стрели и лъкове.

Не всички бяха мъже. Една жена се отдели от групата, смъкна се от седлото и кимна на фермерката. Беше облечена като останалите с панталони за езда, ботуши и кожена риза. Сивата ѝ коса беше вързана на стегнат кок. Мъжете също имаха дълги коси, някои вързани на плитки, други разпуснати, с разнообразна украса от стъклени топчета и цветни панделки, а трети на кок, като жената.

Езерняци. При това цял патрул. Фаун беше виждала такива хора само веднъж, когато бе отишла със семейството си в Лъмπτън Маркет, за да купят семена, стъкла и бои. Но онези не бяха патрул, а търговски клан от местностите около Мъртвото езеро — носеха чудесни кожи, метални и дървени предмети и други чудесии, като лекарства, та дори и отрови. Според слуховете Езерняците се занимаваха с черни магии.

Разбира се, имаше и други, по-вероятни слухове. Езерняците не се установяваха на едно място, а обикаляха от лагер на лагер, според нуждите на сезона. Никой не притежаваше земя и не разделяше парцели на децата си. Те разполагаха само с дрехите, оръжията и плячката от улова. Когато се омъжваха, жената не се местеше при мъжа, за да поеме домакинството и грижата за родителите му. Вместо това мъжът отиваше в шатрата на майка ѝ и ставаше син на семейството ѝ. Освен това имаше и слухове за странните им навици в леглото, но никой не си бе направил труда да ги сподели с Фаун.

Но за едно нещо всички бяха съгласни. Ако се появи моряща твар, викаш Езерняците. И не се опитваш да ги излъжеш с парите, щом премахнат заплахата.

Фаун не беше съвсем сигурна, че вярва в морящите твари. За целия си живот никога не бе виждала такава, нито познаваше никой,

който да е виждал. Те звучаха като легенда, измислена да плаши лековерните и децата. Като беше малка, братята ѝ редовно я стряскаха, но тя вече не се ловеше на тази въдица.

Видя, че един от членовете на патрула тръгва към дървото ѝ, и замръзна. Изглеждаше различно от останалите и ѝ трябваше малко време, за да види, че косата му не е дълга, а късо подстригана. Беше доста висок и строен. Той се протегна и нещо проблесна на лявата му ръка. Фаун реши, че е нож, но после осъзна с безпокойство, че мъжът няма лява ръка. Блясъкът беше от нещо като кука, макар че не можеше да види как е закрепена. За нейно неудоволствие мъжът се настани под сянката на дървото, изтегна се и затвори очи.

Внезапно фермерката удари камбаната и Фаун за малко щеше да падне от дървото. Два силни звъна и три по-бързи. Очевидно някакъв сигнал, а не аларма, защото през цялото време продължаваше да говори с жената от патрула. След по-обстоен оглед Фаун различи сред ездачите още три-четири жени. Двама от мъжете започнаха да вадят вода и да пълнят коритото, а останалите се редуваха да поят конете. В отговор на сигнала се появи някакво момче и фермерката го прати с няколко от патрулните в плевнята. Две от жените отидоха до кухнята и се върнаха с торби с храна. Онези от плевнята заизмъкнаха чували, най-вероятно пълни със зоб за конете.

Всички се събраха около кладенеца и фермерката и сивокосата жена започнаха да уточняват цените, докато не постигнаха съгласие. След това патрулът се раздели на групички, които започнаха да се хранят под сенките на двора.

Водачката се отправи към дървото на Фаун и седна със скръстени крака до високия мъж.

— Май ще се окажеш прав, Даг.

Изръмжаване. Фаун не можеше да прецени дали е отворил очи. От позицията си между листата виждаше само две глави, едната сива, другата тъмнокоса и рошава. Както и дългите обувки с ботуши крака.

— И какво ти каза старата ти приятелка? — попита мъжът. — Има ли злина, или не?

— Засега само слухове за разбойници. Но около Гласфордж има много изчезвания. Без да са открити тела.

— Хм.

— Ето, хапни. — Тя му подаде нещо, което според достигащия до Фаун аромат беше сандвич с шунка, и снижи глас. — Вече усещаш ли нещо?

— Ти имаш по-добър усет за същност — изломоти той с пълна уста. — Ако ти не улавяш нищо, аз съвсем не бих могъл.

— Имаш опит, Даг. Аз съм участвала само в девет убийства. А ти си бил в колко — петнадесет? Двадесет?

— Повече. Но повечето бяха още малки. Чист късмет.

— Късмет ли? И малките се броят. Иначе на следващата година щяха да са големи. — Тя отхапа от собствения си сандвич и въздъхна. — Младежите са развълнувани.

— Забелязах. Още малко и ще започнат да си налитат един на друг.

Последва изсумтяване, вероятно в знак на съгласие.

Гласът му внезапно стана по-тревожен.

— Ако открием леговището на злината, остави новобранците в тила.

— Не мога. Имат нужда от опит, както и ние навремето.

— Никой не се нуждае от някои видове опит — измърмори той.

— Мислех да ти сложа Соун за партньор — заговори жената, без да му обръща внимание.

— Имай милост. Или пак ще трябва да пазя лагера.

— Не и този път. От Гласфордж изпращат хора да ни помогнат.

— Ужас. Непохватни фермери, по-лоши са и от деца.

— Все пак техните роднини изчезват. Имат това право.

— Съмнявам се, че биха могли да се справят с истински бандити. Иначе щяха да са успели досега. Ако въобще става дума за разбойници.

— Мисля да им възложат да пазят конете. Ако злината е станала толкова голяма, колкото се опасява Чато, ще ни трябва всеки чифт ръце.

Последва кратка тишина.

— Лош избор на думи, Мари.

— Кладенецът е ей там. Върви се удави, Даг.

Той махна с дясната си ръка.

— Да, да.

Жената се изправи с пъшкане.

— Яж! Това е заповед.

— Не съм нервен.

— Да — въздъхна жената, — не си. — След това се отдалечи.

Мъжът се облегна отново. „Махни се бе. Трябва да пишкам“.

За щастие след няколко минути, тъкмо преди нуждата да стане нетърпима, той се изправи и тръгна с дълги крачки към водачката. Жената завъртя глава и махна с ръка. Целият патрул се раздвижи и започна да прибира дисагите и да се готви за път. След пет минути всички бяха по седлата и потеглиха.

Фаун се смъкна от дървото и погледна иззад него. Едноръкият мъж — явно охраняващ тила? — се обърна и погледна през рамо. Тя приклепна и изчака подковите да заглъхнат, след което тръгна да търси фермерката. За свое успокоение видя, че торбата ѝ седи непокътната на пейката.

Даг се обърна назад. Мислеше за младото фермерско момиче, което се спотайваше срамежливо в клоните на дървото. Вече се бе спуснала долу, но не може да я огледа добре. Не че короната на дървото можеше да прикрие толкова ярка искра живот от неговия усет.

Представи си как глинени създания на злината нападат фермата и всичко се изпълва с кръв и пушек. Или пък още по-зле — този път спомените изместиха въображението му — всичко да се превърне в пустош, като Западните земи отвъд Сивата река, на не повече от шестстотин мили отгук. Не толкова далеч за него, който беше изминавал разстоянието поне десетина пъти, но изглеждаше безкрайно за местните хорица. Безброй мили пустинна местност, толкова опустошена, че дори скалите се разпадаха на прах. Прекосяването на тези местности източваше същността на човек и можеше да е смъртоносно. След близо хиляда години редките дъждове бяха успели да оформят равнината в нещо наподобяващо на нормален пейзаж. Да види зелените поля около фермата на момичето опустошени по този начин...

„Не и ако зависи от мен, Малка искрице“.

Съмняваше се, че ще се срещнат отново. Нито че тя ще разбере какво възнамеряваха да извършат странните клиенти на майка ѝ в името на общото благо. Въпреки това не можеше да ѝ се сърди.

Обикновените хорица, които узнаваха дори малка част от методите им, ги наричаха некромантство и страняха от патрулите. Въпреки това приемаха безопасността, която им осигуряваха Езерняците.

„И отново, както винаги, ние ще откупим смъртта на злината с една от нашите“.

Но не повече от една, доколкото зависеше от него.

Смушка коня си с пети и препусна след патрула.

Фермерката гледаше тревожно как Фаун оправя торбата си и я премята през рамо.

— Оттук до Гласфордж е почти цял ден езда — отбеляза тя. — А пеша е повече време. Вероятно ще се наложи да нощуваш на пътя.

— Няма проблем — отвърна Фаун. — Не е трудно да се намери подслон. — Това беше доста вярно. Лесно се намираха цепнатини, в които да се сгуши; завиваше се с одеялото, без да си сваля дрехите. Единствената заплаха засега бяха комарите и другите насекоми.

— Може да спиш в плевнята. Да тръгнеш на сутринта. — Жената се загледа към пътя, по който бе поел патрулът. — Няма да ти искам пари.

На лицето ѝ беше изписана искрена загриженост. Фаун се колебаеше между несправедливия гняв и желанието да се разплаче. Две еднакво неприятни буци в корема и гърлото ѝ. „Аз съм на двадесет, жено“. Искаше ѝ се да каже това и много други неща. Трябваше да започне да се упражнява рано или късно. „Аз съм на двадесет. Вдовица съм“. Тези фрази все още не ѝ звучаха естествено.

И все пак... предложението я блазнеше. Да остане един ден. Да свърши няколко задачи, да покаже колко е полезна. Да остане още един и още един. Фермите винаги имаха нужда от хора, а тя не беше мързелива. Първата ѝ цел, когато стигнеше в Гласфордж, щеше да е да си намери работа. А тук също имаше много работа, при това познати и неплашещи задачи.

Но от седмици мечтаеше за Гласфордж. Че градът ще ѝ предостави по-голяма анонимност. Осъзна, че може и да не е така. Където и да беше, рано или късно хората щяха да почнат да я разпитват. Може би навсякъде беше едно и също, без нови хоризонти.

Тя набра увереност.

— Благодаря, но ме очакват. Ще се разтревожат, ако закъснея.

Жената поклати глава, едновременно като знак на загриженост и сбогуване.

— Пази се тогава. — И влезе в къщата да се върне към задачите, които изпълваха ежедневието ѝ.

„И аз щях да водя такъв живот, ако не беше Съни Соуман. — Фаун тръгна към пътя. — И никога нямаше да си помисля за друг. Само че сега ме очаква нещо различно и няма да се откажа. Да видим какво има в Гласфордж“.

Тя за пореден път призова гнева си към Съни, подлия, гаден, тъп идиот, и се стегна. Все пак от него имаше някаква полза. Обърна се и закрачи на юг.

2.

Миналогодишната шума беше гъста и влажна и Даг се подхлъзна, докато катереше склона. Моментално една силна и нетърпелива ръка стисна дясното му рамо.

— Ако го направиш пак — прошепна Даг, — ще те спукам от бой. Няма нужда да ме закриляш, Соун.

— Извинявай — прошепна Соун, пусна го и след кратка пауза продължи: — Мари каза, че вече не те праща с момичетата, защото *ти* се държиш твърде закрилчески.

Даг преглътна една ругатня.

— Това не се отнася за теб. Наистина ще те пребия.

Усещаше, че Соун се усмихва в мрака. Продължиха да се катерят, хващаха се за корени, дънери и цепнатини в скалите.

— Спри — въздъхна Даг.

Отдясно последва тихо въпросително възклицание.

— Те са отвъд билото. А щом ние ги видим, и те ще могат да видят нас. Освен това, ако някой има усет за същност, ще изглеждаш като факла сред дърветата. Така че стой приведен.

Соун изсумтя раздражено.

— Не виждам Рази и Ютау. Дори теб едва виждам. Все едно си като въглен, заровен в купчина пепел.

— А аз усещам Рази и Ютау. Мари държи всички ни в съзнанието си, не е нужно и ти да го правиш. От теб се иска само да ме следваш. — Той застана зад младежа и започна да масажира дясното му рамо. Искеше му се да разполага и с двете си ръце, но и това беше достатъчно. Яркото напрежение постепенно започна да изчезва от ума и тялото на Соун. — Така, така. Браво. Ще се справиш отлично.

Даг не знаеше дали Соун ще се справи добре, или зле, но младежът очевидно му вярваше, защото напрежението му съвсем избледня.

— Освен това — добави Даг — поне не вали. Никой не се проваля без дъжд. То си е задължително условие. Така че всичко ще е

наред. — Шегата не беше особено добра, но явно подейства, защото Соун се засмя.

Двамата продължиха с изкачването.

— Дали злината ще е там? — прошепна Соун.

Даг спря отново, наведе се и откъсна някакво растение. После се обърна и го навря под носа на младежа.

— Виж това.

Соун се дръпна.

— Отровен бръшлян. Не ми го тикай в лицето.

— Ако наблизко имаше леговище, дори този бръшлян нямаше да оцелее. Макар че, трябва да призная, че щеше да е от последните умрели растения. Това не е леговището.

— Тогава защо сме тук?

Зад себе си Даг чуваше мъжете от Гласфордж — спускаха се към клисурата, от която двамата бяха дошли. Втората вълна. Само че бяха по-шумни и от Соун. Мари трябваше да побърза с атаката, в противен случай щяха да загубят предимството на изненадата.

— Чато смята, че тази банда е инфилтрирана или дори подчинена. Ако уловим глинен, той ще ни отведе до леговището на създателя си.

— А глинените имат ли усет?

— Някои. Ако злината залови някой от нас, ще вземе всичко. Усет, методи и бойни умения. Разположението на лагерите ни. Вероятно първият човек, който е заловила тази, е бил някой крайпътен разбойник и затова прави всичко това. Никой от нас не е изчезвал, така че вероятно все още имаме предимство. Патрулиращият не се оставя да бъде заловен жив, стига да може. — „Нито пък партньора си“. Достатъчно уроци за тази нощ. — Давай нагоре.

Залегнаха на склона.

Соун започна да обтяга лъка си. Даг се зае със своя по-къс не особено сръчно, но достатъчно бързо. След това свали куката си и завинти дръжка за лъка на специалната приставка, вързана към чукана на лявата му ръка. Намести я добре, затвори закопчалката и прибра куката в торбичка на колана си. После провери дали дългият му нож излиза лесно от ножницата. Този начин на носене на лък беше малко странен, но поне не можеше да го изпусне.

В дъното на долчинката се виждаха три-четири лагерни огъня, няколко палатки и дървена постройка с рухнал покрив. Мъглявите образи на спящите мъже дразнеха леко усета му. Бледият блясък на буден пазач, както и някой, който се връщаше от изкопаната тоалетна. Долавяше и няколко спящи коня. Може би имаше към двадесет и пет души, срещу шестнадесетте от патрула и стотината доброволци от Гласфордж. Започна да проверява жизнените сигнали за нечовешки създания.

Наоколо продължаваха да се носят звуците на нощта. Дървесните жаби, щурците и разни непознати насекоми. Тук-там някое изшумоляване в тревата. По-големите създания може би бяха подплашени от лагера или привлечени от боклуците, които се изхвърляха. Даг опипа с усета си стесняващия се периметър на патрула, но не откри опасни хищници.

Отдясно се чу изненадан вик, доста по-рано от очакваното. Ръмжене, писъци и дрънчене на метал в метал. Лагерът се раздвижи. „Почна се“.

— По-близо! — извика Даг и се спусна по склона, за да скъси дистанцията. Докато успеят да се приблизят на двадесетина крачки и да открият пролука за стрелба между дърветата, целите им вече бяха скочили на крака. От дясната страна долетя запалена стрела и се заби в една палатка. След няколко минути може би щяха да виждат по какво се целят.

Даг изтика страха и надеждата от съзнанието си, както и тревогите за това, срещу което бяха изправени. Това бяха просто мишени. Ето една. И още една. В тази плетеница от объркване и проблясващи сенки...

Изпрати поредната стрела и беше възнаграден с писък. Нямаше представа къде и какво е улучил, но поне съществуващото щеше да се движи по-бавно. Спря за момент и със задоволство забеляза, че поредната стрела на Соун се заби с тъп звук в нечие тяло. Членовете на патрула започваха да искрят от възбуда. Главата му щеше да е пълна с тях, също като тази на Мари, ако не се контролираха достатъчно.

Предимството на двадесетте крачки беше, че човек стреляше от доста близо. Недостатъкът беше, че целите можеха да достигнат твърде бързо позицията ти...

Даг изпсува, когато три-четири фигури се понесоха към тях. Отпусна ръката с лъка и извади ножа си. Соун бе измъкнал дългия си меч и вече сигурно стигаше до неприятното заключение, че оръжие, направено за бой от кон, има слабо приложение в гъстата гора.

— Тук не можеш да сечеш глави! — изкрещя Даг. — Придържай се към мушкания! — Изръмжа, блъсна с лявото си рамо най-близкия нападател и го запрати надолу по склона. Успя да отблъсне с дръжката си един появил се сякаш от нищото меч и натресе противника си с коляно в слабините. Тези мъже може и да се смятаха за разбойници, но все още се биеха като фермери.

Соун настъпи с крак и измъкна меча от противника си. Стоманата излезе с неприятен засмукващ звук. Младежът последва Даг към лагера. От двете им страни се появиха Рази и Ютау и се спуснаха като нападащи ястреби.

Щом излязоха на открито, Соун се върна към любимите си мощни замахвания. Те бяха особено кървави, когато улучеше, но го оставяха опасно незащитен, когато пропуснеше. Един от разбойниците успя да приклепне и контраатакува с тежкия си стоманен чук. Удари го в гърдите и звукът от размазване на тиква накара стомаха на Даг да се свие. Той се спусна напред, обгърна мъжа с ръката с лъка и заби силно ножа с другата. През пръстите му започнаха да се изсипват вътрешности и той избута мъжа настрани. Соун лежеше по гръб и потрепваше.

— Ютау! Прикривай ни! — изкрещя Даг. Ютау трескаво си пое дъх, кимна и зае защитна позиция. Даг се смъкна на колене, откопча лъка, пусна го и намести главата на Соун в скута си. След това прокара дясната си ръка по раната.

Счупени ребра и накъсано дишане, сърцето също беше в шок. Даг изразходва почти целият си усет, за да блокира агонията на момчето, и се сля с него. Болката беше неописуема. „Първо сърцето“. Трябваше да се съсредоточи. Действието беше опасно, защото и двата органа можеха да решат да спрат, вместо да се задействат. В гърдите му имаше пареща болка, също като на Соун. „Хайде, момче. Танцувай с мен...“ Слабият пулс прекъсна за момент, след което постепенно започна да се усилва. Беше ред на дробовете. Едно вдишване, две, три, гърдите се вдигаха отново и отново, докато не заработиха в синхрон.

Добре, сърцето и дробовете вече можеха да функционират самостоятелно.

Терзанията за зловещата участ на жертвите все още присъстваха в системата на Соун, но това щеше да е работа за Мари, по-късно. „И аз мразя да се бия с хора“. Даг остави болката да се върне при източника си. Момчето щеше да ходи приведено за месец, но щеше да оцелее.

Постепенно околният свят се избистри. При вида на мъжете от Гласфордж, които излизаха от гората, бандитите бяха започнали да се предават. Даг хвана лъка си, стана и се огледа. Зърна Мари отвъд горящата палатка. Тя извика към него, но шумът заглуши гласа ѝ. Вдигна два пръста и му посочи откритото пространство от другата страна. Даг се обърна натам.

Двама разбойници опитваха да се измъкнат. Даг махна с ръка и извика наляво:

— Ютау! Пази Соун!

Ютау насочи вниманието си към ранения младеж. Даг се завъртя и хукна, опитваше се да нагласи лъка си в движение. Вече се бе отдалечил от светлината на лагерните огънове. Още малко...

Конят почти го прегази и трябваше да отскочи от пътя му. Отпред яздеше висок мъж, а онзи отзад беше още по-огромен.

Не. Второто същество не беше човек.

Даг се приведе за момент, за да установи контрол над дишането си, все още замаян от преследването и раната на Соун. Ръката му посегна към успокояващата тежест на двойната кания за ножове, скрита под ризата му. Тъмно, топло, смъртоносно изръмжаване. „Глинен. Спипахме те. Ти и създателят ти сте наши...“

Не обичаше да проследява от конски гръб, но нямаше да ги догони пеша, въпреки че яздеха двама. Опита да се успокои отново. „Наши! Успокой се, проклет да си!“ След това призова коня си. На Копърхед щяха да са му нужни няколко минути, за да стигне дотук от мястото, където беше оставен. Даг отново откачи лъка и махна тетивата. След това извади най-полезната си приставка, обикновена кука с малък изскачащ накрайник, който можеше да действа като клещи. Закачи към нея малка факла, която носеше в специален джоб на дрехата си, и я запали. Наведе се и започна да изучава следите от подкови. Когато се увери, че ще ги разпознае отново, се изправи.

Докато конят дойде, плячката почти бе напуснала обхвата на усета му. Щом един кон можеше да стигне донякъде, то и друг можеше да го последва, нали? Даг смушка Копърхед и препусна със скорост, която щеше да накара Мари да го наругае, че рискува да си счупи врата в тъмното. „Мои“.

Фаун се тътреше.

Беше прекосила равнините и навлизаше в южните хълмове и пътят вече не беше толкова равен и прав. От време на време изкачваше стръмни клисури и се спускаше по дървени мостчета. Обикаляше свлачища и прекосяваше малки рекички.

Фаун се чудеше кога ще стигне Гласфордж. Едва ли беше много далеч, защото сутринта бе тръгнала рано. Поне не бе повърнала последното парче хляб. Денят вероятно щеше да е горещ и влажен, но тук под крайпътните дървета беше приятно сенчесто.

От сутринта беше срещнала каруца, керван с мулета и малко стадо овце, всичките отиващи в обратна посока. През последния час пътят беше пуст. Тя вдигна очи и забеляза, че се приближава кон. Също отиващ в обратна посока. Освен това имаше двама ездачи. Без седло. Животното изглеждаше по-уморено и от нея, а по неразресаната му грива имаше кристалчета сол от потта.

Ездачите изглеждаха уморени и мръсни, също като коня. Отпред стоеше едро момче, някъде на нейните години, с прокъсана куртка. Още по-едрият му спътник се държеше за него. Имаше грубовати черти, празен поглед и ноктите му бяха толкова мръсни, че изглеждаха черни. Дрехите му бяха твърде малки — разкопчана риза с навити ръкави и къси панталони, които не стигаха до ботушите му. Възрастта му не можеше да се определи. Фаун се зачуди дали не е слабоумен. Сякаш се прибираха след нощно пиянство или нещо по-лошо. Младежът носеше дълъг нож, а другият като че ли нямаше оръжие. Фаун наведе глава и ги подмина, но с крайчеца на окото си видя, че двамата се обърнаха. Продължи, без да поглежда назад.

Отдалечаващите се подкови спряха. Тя се осмели да погледне през рамо. Двамата очевидно спореха, но гласовете им бяха приглушени и не можеше да различи нищо освен неколнократно повтореното „Господарят иска!“ от слабоумния и въпросителното

„Защо?“ от другия. Тя наведе глава и закри по-бързо. Подковите зачаткаха отново, но вместо да се отдалечат, станаха по-шумни.

Животното се изравни с нея.

— Добр’утро — поздрави младежът с престорено весел тон. Фаун вдигна поглед. Той тръсна русата си коса учтиво, но очите му не бяха усмихнати. Слабоумният просто я зяпаше втренчено.

Фаун кимна хладно и се намръщи. „Дано да се появи каруца. Крави. Други ездаци, каквото и да е. Няма значение в коя посока“.

— В Гласфордж ли отиваш?

— Очакват ме — отвърна рязко Фаун. „Махнете се. Обърнете се и си вървете“.

— Семейството ти ли е там?

— Да. — Тя се зачуди дали да измисли някакви страховити братя и чичовци, или просто да премести истинските. Те често стъжняваха живота ѝ, но сега мечтаеше да са тук.

Слабоумният намръщено потупа приятеля си по рамото.

— Не говори. Вземи я. — Гласът му беше странен, сякаш нещо не бе наред с устата му.

„Една каруца ще е чудесна“. За предпочитане с много хора.

— Ти го направи — процеди младият.

Слабоумният сви рамене и скочи от коня по-грациозно, отколкото Фаун очакваше. Тя засили крачка и щом мъжът тръгна към нея, побягна, оглеждаше се отчаяно.

Дърветата нямаше да помогнат. Едва ли щеше да успее да изкатери някое, което той да не може. За да се скрие между тях, трябваше да натрупа невъзможна преднина. Може би трябваше да продължи по пътя, с надеждата, че някой ще се появи иззад следващия завой?

Той се движеше по-бързо от очакваното за мъж с неговите размери. Не можа да измине и няколко крачки, когато големите му ръце я стиснаха за раменете. Ноктите му не бяха просто мръсни, а наистина черни, като на граблива птица. Забиха се през дрехата ѝ и я одраха.

— Пусни ме! Пусни! — извика тя и запищя с всичка сила. Започна да се мята и да рита, но все едно се бореше с дъб.

— Ето на, сега се разбесня — заяви недоволно младежът, също слезе от коня и започна да сваля въжето, което ползваше за колан. —

Ще трябва да ѝ вържем ръцете, инак ще ти издере очите.

„Добра идея“. Фаун се опита. Нямаше успех. Слабоумният стискаше здраво китките ѝ. Тя се наведе и захапа косматата му ръка. Кожата му имаше странен мирис и вкус, подобен на котешка козина и не толкова неприятен, колкото очакваше. Радостта ѝ беше кратка, защото мъжът я завъртя и с безстрастно изражение ѝ удари тежък шамар, който я просна на пътя. Пред очите ѝ заплуваха черни и лилави сенки.

Усети, че я връзват и повдигат. Слабоумният я подаде на младежа, който отново се бе качил на коня. Той запретна полата ѝ и я настани пред себе си, стискаше я с две ръце за кръста. Тя усещаше потното тяло на коня между краката си. Слабоумният пое юздите и ги поведе бързо.

— Така е по-добре — каза младежът, киселият му дъх погъделичка ухото ѝ. — Съжалявам, че те удари, но не трябваше да бягаш. — Едната му ръка се плъзна и стисна гърдата ѝ. — Хм, по-сочна си, отколкото мислех.

Фаун облиза капката, която се стичаше по бузата ѝ. Дали беше сълза, или кръв, а може би и двете? Напрегна въжетото, с което бяха вързали китките ѝ, но възлите бяха много здрави. Помисли си дали да не запищи отново. Не, можеха да я ударят пак и да ѝ запушат устата. По-добре да се прави на зашеметена, така че, ако срещнат някой, да има контрол на гласа и краката си.

Надеждите ѝ рухнаха след десетина минути, когато зарязаха безлюдния път и поеха по малка странична пътека. Ръцете на младежа небрежно шареха по тялото ѝ. Щом започнаха да се изкачват, той избута торбата ѝ и се притисна по-близо до нея. Друсането на коня триеше телата им едно в друго.

Не беше сигурна дали я плаши повече това, или очевидната незаинтересуваност на слабоумния. Младият беше противно предсказуем. Другият... нямаше представа дали въобще си мисли за нещо.

„Ако продължи, както е тръгнало, поне няма да забременея. Благодарение на тъпия Съни Соуман“. Треперенето на тялото издаваше страха ѝ, но тя не можеше да го спре. Слабоумният продължаваше да ги води все по-навътре в гората.

От клисурата пред него долетяха писъци и едва различимото „Пусни!“ и Даг се изправи на стремената.

Пришпори коня, без да обръща внимание на ниските клони. Странните следи, които бе видял преди две мили, внезапно започнаха да придобиват смисъл. Бе следил плячката почти на границата на усета си от часове с надеждата, че ще го отведе до леговището на злината. Сега продължаващите писъци засилваха подозрението, че към грижите му ще бъде прибавена нова.

Изкатери един склон и се спусна направо по свлачището, при което конят му почти падна. Най-сетне зърна целта си на малката полянка отпред. „Какво...?“ Стисна зъби и препусна напред, без да се притеснява за шума. Още десетина крачки, след което скочи от коня и без да се замисля, извади, обтегна и закачи лъка си.

Коленичилият глинен държеше раменете на мятаща се жена, от която другарят му се гласеше да се възползва. Мъжът се мъчеше да си смъкне панталоните и да се намести между ритащите крака на жертвата. Изруга, когато отнесе един ритник.

— Дръж я!

— Нямаме време да спираме — изръмжа глиненият. — Трябва да продължим. Няма време.

— Няма да отнеме дълго, ако просто... я държиш... да не мърда. — Той най-сетне успя да се намести.

Нима това на земята беше дете? Усетът на Даг направо закипя. Глиненият скоро щеше да го забележи, въпреки че вниманието му беше отвлечено. Жертвата продължаваше да се мята със зачервено лице и разрошени къдрици. Роклята ѝ беше наполовина заметната и Даг зърна за момент красивите ѝ гърди, приличаха на ябълки. „Ох“. Очевидно не беше дете. Но явно беше доста дребничка.

Даг изпъна лъка. Лъсналият бял задник беше една от най-оправданите мишени в живота му. И за пръв път сякаш не беше закъснял. Замисли се над този факт за момент, докато се прицелваше внимателно, за да не нарани и момичето. Жената. Каквото и да беше.

Изстрел.

Посегна за друга стрела, преди първата да е достигнала целта си. Перфектният звук, който се чу, когато порази центъра на лявата буза,

беше по-приятен и от изненадания вик. Разбойникът подскочи, отместе се от момичето и посегна да достигне стрелата.

Сега опасността не беше преполовена, а удвоена. Глиненият се изправи, зърна Даг и придърпа момичето пред себе си, като щит. Разликата в ръста осуети намерението му. Даг се прицели в прасеца му. Стрелата само го облиза, но създаването подскочи.

Дали имаше достатъчно разум да заплаши заложничката си, за да го спре? Даг реши да не изчаква. Усмихна се свирепо, извади ножа си и тръгна напред. Движенията му бяха смъртоносни.

Глиненият го осъзна и на грубоватото му лице се изписа страх. Той тласна плачещото момиче към Даг и побягна.

Даг държеше ножа с дясната ръка, а лъкът беше закачен за лявата, така че нямаше как да я хване. Затова разпери широко ръце, с надеждата да не я нарани. Ударът го извади от равновесие и двамата паднаха на земята.

За момент тя се озова отгоре, притиснала мекото си тяло към него. Пое си дъх, изпищя и започна да дере лицето му с нокти. Даг се опита да я успокои с думи, но в крайна сметка бе принуден да пусне оръжието си и да я избута встрани. Противниците му все още бяха живи, тъй че щеше да се погрижи за нея по-късно. Претърколи се, сграбчи ножа и скочи на крака.

Глиненият беше успял да се покатери на коня и се опита да го прегази. Даг отскочи, превъртя ножа си с идеята да го метне, но премисли и се отказа. Посегна към колчана, който се беше извъртял, и измъкна една от последните стрели. Прицели се и опъна тетивата.

„Не“.

По-добре да остави съществуването да го отведе до леговището. Лесно щеше да улови следите му. Сега трябваше да се заеме с ранения. Най-вероятно щеше да развърже езика му без проблеми. Конят изчезна по пътечката, която вървеше успоредно на близкото поточе. Даг свали лъка и се огледа.

Човекът също беше изчезнал, но проследяването му щеше да е съвсем лесно. Даг посочи момичето, което стоеше на няколко метра и се опитваше да нагласи разкъсаната си синя рокля.

— Стой тук. — И тръгна по кървавите дири.

Мъжът бе паднал до скалите на потока и лежеше неподвижно, със смъкнати панталони. Държеше стрелата на Даг.

Твърде неподвижен. Даг стисна зъби. Явно се бе опитал да извади стрелата с груба сила и бе разкъсал някоя артерия. „Това не беше смъртоносен изстрел, мамка му! Въобще не беше предвиден като такъв. Е, добрите намерения не винаги водят до добър край“. Претърколи тялото с крак. Бледото, застинало в смъртта лице беше твърде младо. Този нямаше да му даде никакви отговори. Беше стигнал края на пътя си.

— Отсъстващи богове. Още деца. Няма ли край? — измърмори Даг.

Вдигна поглед и видя младата жена, която се бе втренчила в тях. Имаше големи кафяви очи, като на подплашена сърна. Поне не пищеше. Тя се намръщи на поваления си нападател и устните ѝ изписаха едно беззвучно „О“. На едната страна на лицето ѝ имаше синина, придружена от четири драскотини.

— Мъртъв ли е?

— За нещастие. Не беше необходимо. Ако беше останал неподвижен и бе изчакал помощта, щях да го взема за пленник.

Тя го изгледа с боязън. Беше висока някъде до средата на гърдите му. Той отпусна ръката с лъка и прибра ножа в канията.

— Знам кой си! — каза тя внезапно. — Ти си онзи Езерняк, от патрула, видях те при кладенеца!

Даг примигна няколко пъти, освободи усета си, който беше заслонил от шока на битката и убийствата, и тя засия във възприятията му.

— Малка искрице! Защо си се отдалечила толкова от фермата?

3.

Високият патрулен се взираше във Фаун, сякаш я разпознаваше. Тя сбърчи объркано нос, не разбираше думите му. От този ъгъл най-сетне виждаше очите му — имаха неочаквано златист металически цвят. Освен това бяха изключително блестящи, в контраст с кожата му, която имаше оттенък на тъмна мед. На бузите и челото му имаше няколко кървящи драскотини. „Олеле, тези са от мен“.

Тялото на нападателя ѝ лежеше на брега на потока. Част от кръвта му изтичаше във водата и я оцветяваше в розово, след което тя отново ставаше прозрачна. Преди няколко минути, когато беше възбуден и разгорещен, му бе пожелала да умре. Сега желанието ѝ беше изпълнено, но въпреки това не се чувстваше добре.

— Аз... — започна тя несигурно — съжалявам, че те одрах. Не бях на себе си. Ти ме изплаши. — „Направо ми изкара акъла“.

На устните му за момент се появи усмивка и сякаш заприлича на някой друг. Не толкова... заплашителен.

— Исках да уплаша другия.

— Успя. — Усмивката се появи и изчезна отново.

Той опипа лицето си и погледна кървавите капки по пръстите си. След това сви рамене и насочи очи към нея. Вниманието му започваше да я притеснява. Никой досега не я бе гледал така през живота ѝ. В състоянието ѝ в момента чувството не беше особено приятно.

— А иначе добре ли си? — Дясната му ръка направи въпросителен жест. — Освен лицето.

— Лицето ми ли? — Тя опипа мястото, където слабоумният я бе ударил. Започваше да се подува и да боли. — Личи ли си?

Той кимна.

— Ох.

— Тези драскотини не са добри. В дисагите си имам с какво да ги почистим. Ела насам. Седни по-далеч.

„От онова“. Тя хвърли поглед към трупа.

— Добре. Аз съм добре. След малко ще спра да треперя. Колко съм глупава...

Той я подкара към полянката, без да се приближава, сякаш подкарваше ято гъски. Посочи ѝ един повален дънер встрани от мястото на скорошната битка и се отправи към високия си кон, който пасеше наблизко. Тя се смъкна тежко и седна, обгърна раменете си с ръце. Гърлото ѝ беше пресъхнало, коремът я болеше и все още имаше чувството, че не може да си поеме дъх.

Патрулният се обърна с гръб, откачи лъка си и започна да рови в дисагите. Още някакво донагласяне. После се обърна. Носеше бутилка и някакви увити в парцали пакети. Фаун примигна, защото сега му се бе появила лява ръка, пъхната в кожена ръкавица.

Той се наведе към нея с уморено изпъшкване. От такова разстояние усещаше миризмата му на пушек, кон и засъхнала пот, но не ѝ беше неприятно. Мъжът остави пакетите и ѝ подаде бутилката.

— Първо пийни.

Тя кимна. Водата беше топла, но изглеждаше чиста.

— Хапни. — Той измъкна парче хляб от единия пакет.

— Не мога.

— Пробвай. Това ще премахне треперенето. Телата се разсейват лесно. Опитай.

Тя колебливо взе хляба и задъвка. Беше малко сух, но доста добър. Явно жената във фермата я биваше във всичко. Наложил се да го прокара с глътка вода, но поне треперенето намалало. Хвърли поглед към неподвижната му лява ръка и реши, че е направена от дърво.

Мъжът намокри едно парцалче от малко шишенце — някакво Езерняшко лекарство? — и го вдигна към лявата ѝ буза. Тя потръпна, въпреки че течността не щипеше.

— Съжалявам. Но е най-добре да ги почистим.

— Не. Да. Тоест, точно така. Мисля, че слабоумният ме одра, когато ме удари. Това бяха животински нокти, а не човешки. Що за чудовище...?

Той присви устни, но докосванията му останаха спокойни.

— Съжалявам, че не се появих по-рано, госпожице. Трябваше да разбера, че на пътя се е случило нещо лошо. Преследвах тези двамата през цялата нощ. Патрулът ми нападна лагера им в хълмовете от

другата страна на Гласфордж, малко след полунощ. Опасявам се, че ги подгоних право към теб.

Тя поклати глава, но не в знак на отрицание.

— Аз си вървах по пътя. Те просто ме взеха, както взимаш нещо изгубено и казваш, че е твое. — Намръщи се по-силно. — Не... не беше просто така. Първо поспориха. Странно. Онзи, когото... простреля, отначало не искаше да ме вземат. Другият настояваше. Но после въобще не се интересува от мен. А после, точно преди да се появиш... — И добави тихо, сякаш не очакваше отговор: — Какво беше това?

— Миеща мечка според мен — отвърна патрулният, сгъна парцалчето, намокри го отново и продължи със следващата драскотина.

Странният отговор изглеждаше толкова несвързан с въпроса ѝ, че тя реши, че сигурно не я е разбрал. А може би беше чул нещо в храстите?

— Не. Говоря за големия, който ме удари. Онзи, който избяга. Нещо май не беше в ред.

— Точно така, госпожице. Преследвам подобни създания през целия си живот. Той е изкуствено създаден. Потвърждение, че наблизко се е появила злина, вашите хора я наричат моряща твар. Злината си създава човекоподобни роби, за да се бият за нея и да вършат разни работи. Понякога имат и други форми. Ние ги наричаме глинени. Но злината не може да ги създаде от нищото. Затова хваща животни и ги трансформира. В началото е грубовато, но после става по-силно и хитро. Но не може да сътвори живот. Единствено смърт. Робите не издържат много, но на нея въобще не ѝ пука за тях.

Дали я занасяше, както братята ѝ? Да провери колко може да понесе глупавото фермерче? Изглеждаше съвсем сериозен, но може би просто беше добър в разказването на истории.

— Нима казваш, че морящите твари са истински?

Беше негов ред да се опули изненадано.

— Откъде си, госпожице? — попита с подновен интерес.

Тя щеше да каже най-близкото село до фермата ѝ, но го смени с Лъмптън Маркет. По-голям град с повече анонимност. Стегна се, пригответи се за заучената фраза — „Вдовица съм“.

— Как се казваш?

— Фаун. Соу... фийлд — успя да добави. Не искаше нито името на Съни, нито нейното фамилно, затова комбинира и двете.

— Фаун — повтори мъжът и наклони глава. — Сигурно имаш тези очи по рождение.

Отново онова особено внимание.

— А ти как се казваш? — Макар че вече знаеше поне малкото му име.

— Даг.

Тя изчака за момент.

— Само това ли?

Мъжът сви рамене.

— Имам име на шатрата, име на лагера и име на провинцията, но Даг е по-лесно за извикване. — Отново се усмихна. — Колкото по-късо, толкова по-добре. Даг, залегни! Виждаш ли? Ако е по-дълго, може вече да е късно. А така си е добре.

Тя осъзна, че също се усмихва. Дали от разговора, от хляба, или просто от седенето, но стомахът ѝ вече се бе успокоил. Беше ѝ топло и се чувстваше изтощена.

Той запуши бутилката си.

— На теб няма ли да ти трябва?

— О, да. — Мъжът взе парцала и го прокара по лицето си. Пропусна половината драскотини.

— Защо ме нарече Малка искрице?

— Защото така си мислех за теб, когато вчера се криеше на ябълката.

— Не мислех, че ме виждаш. Въобще не погледна нагоре!

— Ти сякаш не искаше да бъдеш видяна. Така че замълчах. Мислех, че онази хубава ферма е твой дом.

— Наистина е хубава, нали? Но спрях там само заради водата. Отивам в Гласфордж.

— От Лъмпитън Маркет?

— Да.

Поне не каза нищо от сорта на „Дълъг път за такива къси крака“. Но последва неизбежното:

— Семейството ти ли е там?

Почти щеше да потвърди, но се сети, че той може да я изпроводи дотам и щеше да стане неловко.

— Не. Отивам да си потърся работа. — Тя се стегна. — Аз съм сламена вдовица.

Мъжът примигна и лицето му остана безизразно за доста дълъг момент. Най-накрая попита с доста предпазлив тон:

— Извинявай... нали знаеш какво точно означава това?

— Току-що овдовяла — отвърна тя бързо. — Веднъж в нашето село дойде една жена от Гласфордж. Занимаваше се с кърпене и шиене. Имаше прекрасно малко момченце. Чичовците ми я наричаха сламена вдовица. — Още една дълга пауза. — Не е ли правилно?

Той почеса рошавата си коса.

— Ами... и да, и не. Това е фермерски израз за жена, която е бременна или има дете, без да е имала съпруг или пък той да е заминал далече. По-учтиво е от някои други изрази. Но не е особено любезно.

Фаун се изчерви.

Той заговори с още по-извинителен тон.

— Не исках да те засегна. Просто исках да проверя.

Тя преглътна.

— Благодаря. — „Явно все пак съм казала истината, без да знам“.

— Ами малкото ти момиченце? — попита той.

— Какво?! — възкликна Фаун.

— Това в корема ти.

Паниката секна дъха ѝ. „Още не си личи! Откъде знае?“ И откъде можеше да знае, че плодът от злополучното ѝ преживяване със Съни Соуман на сватбата на сестра му е момче или момиче?

Мъжът, изглежда, осъзна, че е направил някаква грешка, но не разбираше каква е. Разпери ръце в искрен жест.

— Това е привлякло глинения. Твоето състояние. Вероятно затова са те отвлекли. А изнасилването е било по-късна идея.

— Откъде... защо?

Той отвори уста, но явно промени това, което мислеше да каже.

— Вече нищо няма да ти се случи. — Започна да прибира пакетите, като по някакъв начин успя да завърже възел с една ръка.

След малко се изправи.

— Трябва да затрупам тялото с камъни или да го вдигна на дърво, за да не го докопат животните. Може да е имал роднини. — Огледа се загрижено. — После ще измислим какво да правим с теб.

— Остави ме на пътя. Или само ме насочи. Аз ще го намеря.

Той поклати глава.

— Тези може да не са единствените бегълци. Може не всички да са били в лагера, а сигурно имат и други скривалища. Освен това злината е някъде наоколо, освен ако патрулът ми не ме е изпреварил, в което се съмнявам. Претърсвахме хълмовете на юг, но сега мисля, че леговището е на североизток от града. Въобще не е добре да се мотаеш наоколо сама. — Той прехапа устна и продължи, сякаш говореше на себе си: — Тялото може да почака. Ще те отведе на някое безопасно място. След това ще уловя следата, ще открия леговището и ще се върна при патрула си. Отсъстващи богове, колко съм уморен. Мислиш ли, че ще можеш да яздиш зад мен?

Тя почти пропусна въпроса му. „И аз съм уморена“.

— На твоя кон ли? Да, но...

— Чудесно.

Той отиде до коня си и взе юздите, но вместо да се върне при нея, го поведе към потока. Тя го последва, отчасти от любопитство, отчасти защото не искаше да го изпуска от поглед.

Той очевидно реши, че дървото е по-добър избор. Хареса един надвиснал над потока явор и с помощта на коня и въже вдигна тялото в клоните му. Изкатери се, за да вземе въжето и да се увери, че всичко е наред. Движеше се бързо и ловко и Фаун едва виждаше допълнителните усилия, които изискваше липсата на лява ръка.

Даг пришпори изморения си кон през последния хребет и се натъкна на коловоз, който следваше коритото на потока.

— Чудесно — каза високо. — Отдавна не съм патрулирал по тези земи, но си спомням, че в края на долината има доста голяма ферма.

Момичето се държеше за него, но запазваше мълчание. Беше изпаднала в това състояние, откакто бе споменал за бременността ѝ. Беше разтворил усета си в търсене на заплахи, но му беше много трудно, заради нажежените ѝ емоции. Въпреки това не можеше да прочете мислите ѝ. Може би беше твърде недискретен. Фермерите наричаха усета на Езерняците черна магия и ги обвиняваха в четене на мисли и измама при търговия. В повечето случаи това причиняваше неприятности.

Ако във фермата имаше достатъчно хора, мислеше да им остави момичето, както и да ги предупреди за сериозните неприятности в хълмовете им. Ако не бяха достатъчно, трябваше да ги убеди да се оттеглят в Гласфордж или на друго безопасно място, докато те се справят със злината. Доколкото познаваше фермерите, те трудно щяха да напуснат земята си, така че му предстоеше сериозен спор.

Но пък от самата мисъл бременна жена да се мотае сама около леговището го побиваха тръпки. Нищо чудно, че сияеше така ярко в усета му, след като бе изпълнена с живот. Въпреки че вероятно е била така жизнена и преди зачеването. Във всички случаи щеше да привлече вниманието на злината като пламък нощна пеперуда.

След като уточниха понятието „сламена вдовица“, беше сигурен, че няма нужда да поднася съболезнования. Креватните обичаи на фермерите бяха много странни и според Мари забременяването беше свързано с претенциите за притежаване на земя. Тя твърдеше, че жените им нямат контрол над плодовитостта си. Общо взето това беше част от лекцията за младите членове на патрула, че трябва да си държат панталоните закопчани, докато са на фермерска територия.

„Както и старите де“.

В думите на Фаун липсваха всякакви подробности за починал съпруг. Даг знаеше, че мъката може да остави някого без думи, но в нея сякаш нямаше и мъка. Гняв, страх и твърда решимост, да. Както и шок от последните събития. Самота и носталгия. Но не и болка от разбито сърце. Странно, но липсваше и задоволството от даването на живот, така присъщо за Езерняшките жени. Фермери. Даг знаеше защо неговият народ е малко странен, но какво оправдание имаха фермерите?

Откъсна се от размишленията си, понеже излязоха от гората и зърнаха фермата. Безпокойството му се засили. Липсата на крави, кози и коне привлече вниманието му, както и оградата — беше съборена на няколко места. Нямаше ги и кучетата, които вече трябваше да са ги надушили и да лаят по коня му. Изправи се на стремената, докато прекосяваха ливадата. Плевнята и къщата, построени от сиви дъски, бяха отворени, а от останките на някаква друга постройка все още се вдигаха струйки дим.

— Какво има? — попита Фаун. Първите думи, които изричаше през последния час.

— Неприятност. По-точно, отминала неприятност. — Не усещаше никакви хора, както и други същества. — Мястото е напълно изоставено.

Спря коня пред къщата, праметна крак през врата му и се смъкна на земята.

— Дръж юздите. Още не слизай.

Тя са премести напред и се огледа ококорено.

— Ами ти?

— Ще разгледам наоколо.

Провери къщата, сграда на два етажа с множество пристройки. Всичко по-ценно беше отмъкнато, а едрите предмети като легла и шкафове бяха разбутани. Стъклените прозорци бяха изпочупени. Даг знаеше колко спестявания са отишли за тези подобрения, да се опаковат в слама и да бъдат докарани по тесните коловози от Гласфорддж. Храната от кухненския килер беше разграбена.

В плевнята нямаше животни, но житото сякаш беше непокътнато. Откри телата на три разкъсани кучета, захвърлени върху купчина тор. Погледна димящите останки на пристройката и реши, че по-късно трябва да провери пепелищата за кости. След това се върна до коня.

Фаун тревожно оглеждаше притеснителната обстановка. Даг прокара ръка през косата си.

— Това място е разграбено от бандити или нещо друго преди около три дни. Няма тела.

— Това е добре, нали? — Тъмните ѝ очи гледаха несигурно. Вероятно се дължеше на изтощението.

— Може би. Но ако хората са избягали или прогонени, все щеше да се чуе в Гласфорддж. А до вчера вечерта патрулът ми не беше чул подобно нещо.

— Тогава къде са отишли?

— Боя се, че са похитени. Злината явно се разраства бързо, щом се опитва да зароби фермери.

— За какво са ѝ роби?

— Сигурно и тя не знае още. Това им е някакъв инстинкт. Но скоро ще разбере. Нямам много време. — Започваше да се замайва от умора. Дали нямаше да допусне някоя грешка? — Бих дал всичко за два часа сън. Но трябва да се върна при следата, докато е все още

светло. Мисля... — Гласът му се забави. — Мисля, че това място е относително безопасно. Ударили са го веднъж, взели са всичко ценно, едва ли ще се върнат скоро. Смятам да те оставя тук. Ако някой дойде, можеш да кажеш... не. Първо се скрий и се увери, че са наши хора. След това кажи, че Даг има съобщение за патрула си: леговището на злината е на североизток, а не на юг. Ако се появи патрул, ще успееш ли да им покажеш къде са следите? И къде е тялото на онова момче — разбойника.

Тя се обърна към гористите хълмове.

— Не съм сигурна, че ще успея да намеря обратния път.

— Има по-лесен начин. Тези коловози излизат на главния път след около четири мили. Завиваш наляво и след три мили стигаш до мястото, където те отвлече глиненият.

— А — рече тя енергично, — така се ориентирам.

— Браво.

В нея нямаше страх. Можеше да промени това. Но дали искаше тя да е ужасена и да трепери? Вече се смъкваше от коня и изглеждаше доволна, че има задача, която е по силите ѝ.

— Какво им е толкова страшното на глинениите? — попита го тя, докато се мяташе на седлото.

Даг се поколеба известно време.

— Ще те изядат — каза накрая. „След като приключат с всичко останало“.

— О!

Вече беше впечатлена. И още по-важно, вярваше му. Е, това не беше лъжа. Сега поне щеше да е по-предпазлива. Намести се на стремената, мъчеше се да не мисли за контраста между твърдото седло и меките пухени дюшеци. Беше зърнал един такъв в къщата, но избягваше да си фантазира как се просва в него. Дръпна юздите на коня.

— Даг?

Той се обърна и погледна през рамо. Големите кафяви очи се взираха в него.

— Не се оставяй да те изядат.

Устните му се извиха в неволна усмивка. Тя му отвърна със същото, въпреки че изражението ѝ помръкваше. Това предизвика странно чувство в стомаха му, чувство, което той благоразумно реши

да не наименува. Вдигна дървената си длан за поздрав и препусна обратно по коловозите.

Фаун наблюдаваше как патрулният се скрива в гората отвъд нивите. Почувства се самотна. Тишината на останалата без хора и добитък ферма беше потискаща. Тя погледна нагоре. Слънцето дори не беше достигнало връхната си точка, а ѝ се струваше, че е минала цяла вечност от сутринта.

Въздъхна и влезе в къщата. Стъпките ѝ отекваха и имаше чувството, че се натрапва в нечия чужда мъка. Отиде в кухнята и спря. Трепереше леко. „След като не мога да оправя цялата къща, мога поне да пригоя една стая“.

Първо изправи всичко, което можеше да стои на краката си — масата, една полица и два стола. Счупените мебели трупаше на купчина в единия ъгъл на верандата. След това помете от пода счупените стъкла, парчетата от чинии и разпиляната храна. Не пропусна да измете и верандата.

Откри капак за мазе под една стара черга — нападателите го бяха пропуснали. Изнесе чергата на верандата, върна се и загледа замислено капака. „Даг май не го е забелязал“.

Прехапа устни, взе едно счупено ведро, напълни го с недогорели въглени от опожарената постройка и запали огън в кухненското огнище. Запали свещта, която откри в едно от чекмеджетата. Дръпна въжената дръжка на капака и се загледа в тъмната стълба. Дали долу се криеше някой? А може би имаше паяци?... Или... трупове? Пое дълбоко дъх и започна да слиза.

Когато стигна дъното, зяпна от учудване. Избата беше пълна с лавици, на които бяха наредени запечатани буркани. Хранителните запаси на цялата ферма. Продукти от целогодишен труд — тя добре знаеше това, защото консервирането на припаси беше една от любимите ѝ задачи вкъщи. Бурканите не бяха надписани, но нямаше проблем с различаването на съдържанието им. Изсушени плодове. Кисели краставички. Царевица. Задушено месо. В едно буре в ъгъла имаше няколко чувала брашно. А в друго ябълки от миналогодишната реколта, които вече ставаха само за готвене. Обзе я истински ентузиазъм.

Повечето буркани бяха големи, предназначени за цяло домакинство, но успя да намери и три по-малки. С някакви тъмнолилави плодове, царевица и задушено месо. Взе и малко брашно. От кухненската посуда бе оцелял само един тиган, но с малко импровизиране тя скоро вече си правеше малки питки. Месото се оказа свинско, сготвено с лук и подправки, и тя го стопли, след като приготви хляба.

Навакса за дните, които бе изкарала на оскъдни дажби, и задели част от храната за Даг. Доколкото можеше да съди от разговора му с водачката на патрула и от телосложението му, Даг беше от онези мъже, на които постоянно трябва да мелиш на главата, за да седнат да ядат. Може би беше твърде вгълбен, за да обръща внимание на нуждите на тялото си? И въобще с какво ли бе пълна главата му? Изглеждаше непрекъснато отнесен. Като имаше предвид куража, който бе показал досега, какво ли го бе уплашило, та замина, без въобще да си почине? „И аз щях да съм храбра, ако бях висока като дърво“. Тъничко дърво. Размисли и уви месото и зеленчуците в хляба, така че да може да яде, докато язди. Най-вероятно пак щеше да бърза, когато се върнеше.

Ако въобще се върнеше. Не беше казал точно. Мисълта образува неприятно студено кълбо в стомаха ѝ. „Стига. Не бъди глупава“. Най-доброто лекарство срещу лошите мисли беше трудът, но точно сега се чувстваше изморена.

В една от другите стаи намери кошница с шевни принадлежности, която грабителите бяха пропуснали, заради парцалите отгоре. Вътре имаше добър набор от игли и остри ножици. Дали всички глинени на морящата твар — злината — бяха мъже? Или имаше и жени? По-скоро не.

Реши да зашие съдраните дюшеци, като отплата за храната, за да не се чувства като крадец. Шиенето не беше най-доброто ѝ умение, но правите бодове не бяха трудни, а и така поне стаята нямаше да е пълна с летящи пухчета. Изнесе ги на верандата заради светлината, а и за да гледа пътя за високия — и за който и да дойдеше. Пръстите ѝ заработиха с равномерен ритъм. Тишината и спокойната работа позволиха на ума ѝ да се върне към сутрешния ужас. От спомените ѝ стана лошо и започна да трепери. Затова реши да насочи мислите си към Езерняците.

За тях „фермер“ означаваше всеки, който не е Езерняк. Граждани, миньори, рибари, разбойници — всички бяха фермери в очите на Даг. Беше чувала за едно момиче от Кошотон, което било съблазнено от пътуващ търговец Езерняк. Бягала три пъти на север към техните земи, но неговите хора я връщали обратно. Накрая се обесила в гората. Фаун се чудеше каква точно е поуката от тази история.

„Момичетата трябва да стоят настрана от Езерняците“ беше очевидна, но може би истинската беше: „Ако нещо не стане отведнъж, не пробвай сто пъти, а опитай нещо различно“. Или пък: „Не се отказвай лесно“, или „Не ходи в гората“.

Безименното момиче бе умряло от несподелена любов, но Фаун се чудеше дали не е било от гняв. Трябваше да признае, че и на нея ѝ бяха минали подобни мисли след разговора с тъпия Съни — да, Съни Тъпия, — макар че тогава не искаше да умре, а да го накара да се почувства зле, като нея. Тогава не мислеше, че няма да е жива, за да се наслади на отмъщението си, нито пък че той ще вземе да се почувства виновен толкова бързо. А на следващата сутрин вече имаше други идеи. Може би истинският урок беше: „Утрото е по-мъдро от вечерта“.

Замисли се дали и онова момиче е било бременно. След което се зачуди как ли високият мъж бе разбрал, само с един поглед на златистите си очи, които в един момент бяха като студен метал, а в друг топли като лято. „Магьосничество, а?“ Даг не приличаше на магьосник. Не че знаеше как би изглеждал един истински де. Приличаше на много уморен ловец, който отдавна не се е прибирал. И който понякога се превръща в плячка.

„Момиченце“. Може би само предполагаше. Шансът си беше петдесет на петдесет. Поне беше окуражителна мисъл. Обичаше момичетата. Едно момче, дори невинно, щеше да напомня твърде много за Съни. Не искаше да става майка толкова рано, но след като щеше да се случи, поне можеше да се постарее да бъде добра майка. Погали се по корема. „Няма да те предам“. Дръзко обещание. Как щеше да опази едно дете, след като не можеше да се грижи за себе си? „Отсега нататък ще съм по-внимателна“. Всеки може да сгреша. Въпросът беше да не повтаря грешките си. Скоро търпението и силите ѝ взеха да привършват. Насиненото лице я болеше. Натрупа дюшеците в единия ъгъл на кухнята, защото в другата стая още цареше

безпорядък, а тя вече нямаше сили. Настани се на купчината. Едва-едва регистрира миризмата им и факта, че имат нужда от почистване, след което очите ѝ се затвориха.

Събуди се от стъпки по верандата. Нима Даг се връщаше? Колко ли беше спала? Изправи се, нетърпелива да му покаже скритите в избата хранителни запаси. Чак тогава осъзна, че се чуват твърде много стъпки.

Трябваше да легне в избата. „Можех да примъкна матраците долу. Какъв е смисълът да не повтаряш грешките си, когато новите ще са още по-смъртоносни?“

В този момент тримата глинени разбиха вратата.

4.

Когато пътечката, която следваше, се превърна в по-отъпкана диря, Даг реши, че е време да продължи пеш. Не можеше да прецени дали е усетът му, или просто е изнервен, но се смъкна от коня и го отведе до една полянка достатъчно встрани от пътеката. Нямаше нужда да му внушава да не се отдалечава. Дори издръжливият и обучен Копърхед вече беше грохнал от умора. Както и Даг. Изпитваше известна вина, но все пак реши да не сваля седлото. Не искаше да оставя коня си без грижи, но ако се наложеше да избяга бързо, нямаше да има време да се мотае да го оседлава. Нито щеше да се поколебае да го пришпори до смърт в случай на нужда. „Утре или в другиден ще си починем. По един или друг начин“.

Не се върна директно на пътечката, а продължи да я следва успоредно през храсталака. Придвижваше се бавно, като елен, с внимателни стъпки и вечно нащрек. След около миля благодари за благодарумието и замръзна сред един гъсталак, защото забеляза две фигури по пътеката.

Глинени. Заек и лисица, при това нямаше нужда от вътрешните си сетива, за да ги разпознае. Явно бяха ранни творения, защото животинският произход все още личеше по ушите и недооформените лица и носове. Изкушаваше се да събуди природните им инстинкти и да остави естеството да свърши останалото, но така щеше да провали прикритието си пред господаря им. Не беше време за игри. Остави ги да отминат, зарадван, че новите форми са разменили животинското обоняние за човешките ръце и говор.

Първият признак, че приближава, беше липсата на птици. „Въобще днес липсват много неща“. Привлече още по-силно усета си, когато под краката му започна да шумоли пожълтяла трева. „Предполагах, че ще е поне с няколко мили по-навътре“. Леговището беше по-близо до главния път, отколкото бе очаквал. Беше доста хитро за толкова млада злина да изпраща слугите си за пленници толкова далече от убежището си. „Как сме го пропуснали?“

Знаеше как. „Твърде малко сме, с твърде голямо разстояние за претърсване и недостатъчно време“. Ако се разпилееша и претърсваха нашироко, рискуваха да пропуснат нещо. Ако караха бавно и подробно, можеха да не стигнат навреме на нужното място. „Е, това го намерихме. Това е успех, а не провал“.

Може би.

Вече пълзеше като охлюв и едва си поемаше дъх. Всяко растение наоколо беше мъртво, както и земята под краката му. Усетът му трепереше от изсмукващата аура на злината. „Наистина е тук“.

В дъното на клисурата отдясно наляво течеше поточе. Накъдето и да погледнеш, нямаше никаква жива растителност, макар че няколко изсъхнали дървета стояха сякаш на пост. На брега на потока има нещо като лагер. Три-четири загаснали огнища и разпръснати купчини откраднати провизии. Два неспокойни коня бяха вързани за мъртвите дънери, малко по-встрани. Съвсем истински коне. Разбира се, зле гледани.

Мястото можеше да побере към петдесет души, но в момента беше пусто. Само един глинен спеше в купчина парцали, подобна на гнездо. Даг се зачуди дали някой от липсващите е сред заловените от патрула му снощи. Мисълта, че неговите хора може да се появят, беше доста приятна. Разбира се, той далеч не се осланяше на подобни надежди.

На отсрещния склон надвисналите скали образуваха нещо като пещера, входът бе почти преграден от други каменни блокове. Не можеше да прецени колко е дълбока. Вероятно стигаше до потока или някъде от другата страна на билото.

Злината беше вътре. Дали вече се движеше, или още бе неподвижна? Дали бе претърпяла първото си преобразуване? Ако не, доколко отчаяно щеше да събира човешки ресурси, за да го постигне? Първоначалното тяло на злината беше по-грубо и тромаво от тези на глинените и по принцип много ги дразнеше.

Даг разтвори ризата си и посегна за споделящите ножове. Преметна ремъка през главата си и загледа двойната кания. Кожата беше потъмняла от потта му. Прокара пръст по двете дръжки, едната синя, другата зелена, и извади костеното острие. Докосна го с устни. Смъртта в него жужеше.

„Дали това е денят, в който ще изкупя смъртта ти, любима Каунео? От толкова дълго го нося около врата си“. Тази злина беше хищна и растеше бързо. Щеше да е почти достойна за нея. Почти.

Извади второто, празно острие и го сложи до другото. „Те вървят по два, о, да. Един за теб и един за мен“. Прибра ги обратно.

Мари също носеше споделящи ножове, както и Рази, и Ютау. Смъртни дарове от предишни членове на патрула. Сегашният комплект на Мари беше наследство от сина ѝ и беше почти толкова скъп, колкото този на Даг. Патрулът бе добре зареден. Кой щеше да ги използва върху злината не беше въпрос на жребий, геройство или чест. Който първи се докопаше. По всеки възможен начин. Колкото се може по-ефективно. За останалите нямаше да липсват шансове в бъдеще.

Усетът на Даг стенеше поради присъствието на злината и това можеше да се отрази на тялото му, ако се задържеше твърде дълго. Чувствителните новобранци често се разстройваха при първия си досег с аура на злина и възстановяването им траеше месеци. Някога и с Даг беше така. Отдавна.

„Тръгвай“. Обратно към коня и луд галоп до мястото на срещата.

Само че... в лагера имаше толкова малко създания. Идеална възможност да се пробва, така да се каже, собственооръчно. Надолу по склона, прескачане на потока, вътре в пещерата... всичко можеше да свърши за няколко минути. Докато успееш да доведе патрула, злината също можеше да събере подкрепления. (С каква ли зловеща работа се занимаваха сега останалите ѝ същества?) В такъв случай можеше да се стигне до кръвопролитна битка само за да се получат същите възможности, които имаше в момента. Сети са за Соун. Дали беше преживял нощта?

Заради изкривения си усет не можеше да разбере дали в пещерата няма и други създания. Ако се втурнеше в атака и го заловяха, последствията за патрула му можеха да са много неприятни. „А и ще умра“. В известен смисъл се радваше, че тази възможност все още го плаши. Поне малко.

Наведе глава да забави учестеното си дишане и се приготви за оттегляне. Устните му се извиха. „Мари ще е толкова горда“.

Започна да се оттегля и отново замръзна. От другия край на пътеката се появиха трима глинени. Това, първото — откъде ли злината бе намерила вълк по тези места? Мислеше, че фермерите са

намалили броя им, но явно в тези гористи хълмове се срещаха всякакви неща. Очите му се разшириха, когато позна второто същество, миещата мечка, която бе избягала сутринта. Третото, което бе най-голямо, явно бе бивша кафява мечка. На рамото си носеше плячката, облечена в позната тъмносиня рокля. Дъхът му спря.

„Малката искрица. Заловили са Малката искрица. Как?...“

Осъзна, че отгук до фермата се пада късата страна на триъгълник. Беше минал по другите две бедра, докато се върне до пътя, където бе загубил следите, за да стигне дотук.

„Намерили са я, защото са я търсели“. Това явно се отнасяше и за останалите същества, които отсъстваха, както и за двете, които бе срещнал. Злината ги бе пратила да претърсват хълмовете за плячката, която се бе измъкнала. А те знаеха за фермата в долината, след като наскоро я бяха нападнали. Уважението му към тази злина се засили още повече. Да остави подобна примамлива цел необезпокоявана толкова много време. Колко ли силна бе станала, щом вече се осмеляваше да действа открито? А може би пристигането на патрула на Чато я бе накарало да побърза?

Синята фигура се мяташе и риташе. Удряше похитителя с малките си юмруци, но не постигаше никакъв ефект, освен по-здрavo сграбчване.

Беше жива. В съзнание. И несъмнено ужасена.

„Но не достатъчно“. Даг можеше да навакса вместо нея. Дъхът му беше учестен, сърцето му биеше лудо. Сега злината имаше всичко необходимо за следващото си преобразяване. Даг само трябваше да й предостави един опитен патрулен за десерт и способностите й щяха да са довършени.

Не знаеше дали трепери от колебание, или от страх. Реши, че е страх. Да, със сигурност можеше да се върне за патрула си, според правилата. Защото Езерняците трябваше да побеждават всеки път. Но дотогава Фаун щеше да е мъртва.

„Дори само след няколко минути“. Тримата глинени вече се скриваха в пещерата. Така че вътре щяха да са най-малко три. А можеше да има и десет.

Да влезе и да се измъкне... Не. Беше достатъчно само да влезе.

Не знаеше защо мозъкът му още изчислява рисковете, след като ръцете вече действаха. Пусна лъка и колчана, понеже щяха да му тежат

излишно. Намести канията на споделящите ножове. Смени куката на китката си със стоманено острие и приготви дългия си боен нож.

Прехвърли се през билото и започна да се плъзга между скалите като влечуго.

Всичко се случи толкова бързо...

Фаун висеше надолу с главата и ѝ се виеше свят. Чудеше се дали и тази страна на лицето ѝ ще посинее в тон с другата. Рамото на глинения притискаше стомаха ѝ, но това не му правеше впечатление, въпреки че вече бе повърнала върху него. Два пъти.

Дали когато Даг се върнеше във фермата — стига въобще да се върнеше, — щеше да разбере правилно какво се е случило? Той беше следотърсач, със сигурност щеше да разчете отпечатъците от сливов мармалад, които нападателите ѝ бяха оставили из цялата кухня. Но беше твърде много да очаква високият мъж да я спаси два пъти за един ден, а и щеше да е доста унизително. Опита отново да се освободи от хватката на създанието, заудря го с юмруци. Със същия успех можеше да пробва и със скала.

Трябваше да запази силата си за по-добър шанс.

„Каква сила? Какъв шанс?“

Горещото лятно слънце отстъпи място на сенки и миризма на пръст и камъни. Успя да зърне, че влизат в някаква пещера, пълна с припаси и принадлежности. Създанието я пусна и тя се изправи и примигна.

Още две от хората-животни се изправиха, сякаш да поздравят нейните похитители. Зачуди се дали ще ѝ налетят като глутница кучета, разкъсващи заек. Всъщност най-ниското същество сякаш наистина произхождаше от заек.

— Доведете я насам — каза Гласът.

Думите бяха произнесени по-ясно от мърморенето на глинениите, но тонът почти накара костите ѝ да се разтопят. Не можеше да насили треперещото си лице да се завърти към източника на гласа. Сякаш целият ѝ разум се бе изпарил. „Моля ви, оставете ме, оставете ме, моля...“

Бившата мечка я хвана за рамената и я завлече към широкото дъно на пещерата. След това я завъртя с лице към източника на Гласа.

Приличаше малко на глинен, но беше по-високо и по-грамадно. Имаше човешка форма, глава с две очи, нос, уста, уши — широко тяло, две ръце и две крака. Но кожата му не приличаше на животинска, камо ли на човешка. Напомняше ѝ за гущери и насекоми. Нямахте коса, а голият череп беше леко набръчкан. Не носеше никакво облекло, но това явно не го притесняваше. Странните израстъци на слабините не приличаха нито на женски, нито на мъжки гениталии. Движеше се странно, като грубовата глинена скулптура, правена от дете, а не като същество с кости и мускули.

Глинените имаха животински очи на човешки лица и изглеждаха ужасно опасни. Това нещо... имаше човешки очи на лице от кошмар. Не, никога не беше сънувала подобен кошмар — може би на кошмарите на Даг. Пленено. Измъчвано. Но въпреки болката си беше лишено от милост, като студен камък.

Съществото сграбчи ризата ѝ, повдигна я и се взря в нея. Тя вече ридаеше от ужас. Нямахте нищо против да я спаси Даг, или който и да е. Предпочиташе даже разбойника изнасилвач. Молеше се на всички богове, готова на всякакво обещание... „пуснимепусни“...

Злината повдигна полата ѝ с бавно движение, а с другата ръка смъкна бельото ѝ и прокара нокти по корема ѝ.

Болката беше толкова свирепа, че Фаун реши, че е изкормена. Коленете ѝ се подгънаха и тя изпищя. Гърлото ѝ беше толкова пресъхнало, че звукът излезе почти като съскане. Наведе поглед, очакваше да види кръв и изсипващи се вътрешности. По бледата ненаранена кожа личаха само четири червени ивици.

— Пусни я! — прозвуча силен глас отдясно.

Злината завъртя лице и примигна. Фаун също се обърна. Внезапното пускане на ризата я завари неподготвена и тя рухна на пода и си одра дланите.

Даг стоеше в сенките и се бореше с три, не, с всичките пет глинени. Единият рухна с разпрано гърло, но друг зае мястото му. Даг почти изчезна под скупчените създания. Движение, замах, Даг изпищя и плетеница от кожа, дърво и желязо се удари в стената. Един глинен беше изтръгнал приставката на китката му. Сега се опитваше да извие ръката му, сякаш за да отскубне и нея.

Даг срещна погледа ѝ. Заби стоманения си нож в най-близкото същество, сякаш беше дънер, и откъсна кожената торбичка, която

висеше на врата му.

— Искрице! Виж!

Тя проследи с поглед торбичката и за своя изненада я хвана във въздуха. Никога през живота си не бе успявала да хване... Поредният глинен скочи върху Даг.

— Забий го! — изкрещя той, преди да рухне на земята. — Забий го в злината!

Ножове. В торбата имаше два ножа. Тя извади единия. Беше направен от кост. Магически?

— Кой? — изпищя тя трескаво.

— Бързо! Където намериш!

Злината тръгна към Даг. Без да се отърсва от замайването, Фаун се надигна и заби костеното острие в бедрото на съществото.

Злината се завъртя към нея с изненадан писък. Звукът направо пробди черепа ѝ. Хвана я за врата и я вдигна към разкривеното си лице.

— Не! Не! — изпищя Даг. — Другият!

Едната ѝ ръка все още държеше торбичката, а другата беше свободна. Имаше може би една секунда, преди да ѝ скършат врата като на пиле. Извади другото костено острие и замахна. То се плъзна по нещо, може би ребро, след което проникна навътре, но само на няколко пръста. И се разтроши. „О, не!“

Имаше чувството, че пада от безкрайна височина. Ударът в земята беше зашеметяващ. Светът се завъртя около нея.

Злината се топеше пред очите ѝ. От нея се откъсваха парчета, като ледени висулки от покрив. Ужасяващият писък се извиси, но накрая избледня и остави неприятно бучене в ушите ѝ.

След това злината изчезна. Пред нея остана само купчина жълтеникав лошо миришещ прах. Първият нож, този със синята дръжка, който не бе проработил, лежеше наблизко. Или бе настанала тишина, или тя бе напълно оглушала.

Не, отдясно отново се дочу шумотевица. Тя грабна ножа и се надигна с намерението да помогне. Трите все още живи глинени бяха спрели атаката срещу патрулния и се оттегляха с вой. Единият почти я прегazi, без никакъв умисъл. Този път тя остана на колене и лакти. Дишаше тежко. Явно запасите от треперене в тялото ѝ бяха неограничени. Трябваше да стисне зъби, за да спре тракането. Имаше чувството, че мръзне до смърт, и изпитваше силна болка в корема.

Даг седеше на десетина крачки от нея, със замъглен поглед, и се мъчеше да си поеме дъх. Левият му ръкав беше разпран и остатъкът от ръката кървеше от многобройните рани. Явно беше получил и удар в лицето, защото едното му око бе затворено и се подуваше.

Фаун опипа наоколо, докато не намери другия нож, със зелената дръжка, който бе счупила в злината. Какво ли бе станало с нея?

— Съжалявам. Съжалявам. Счупих го. — Вече подсмърчаше и по лицето ѝ се стичаха сълзи. — Съжалявам...

— Какво? — Даг я погледна объркано и започна да пълзи със странни движения, присвил лявата ръка към тялото си.

Фаун посочи с треперещ пръст.

— Счупих ти магическия нож.

Даг погледна объркано зелената дръжка, сякаш я виждаше за пръв път.

— Не... всичко е наред... те така действат. Чупят се, когато проработят. Когато научат злината как да умре.

— Какво?

— Злините са безсмъртни. Те не могат да умрат. Ако разкъсаш тялото на сто парчета... същината ѝ ще намери нова дупка и ще се възстанови. Но ще пази знанията от предишното си въплътяване и ще е два пъти по-опасна. Те не могат да умрат сами, затова трябва да споделиш смърт с тях.

— Не разбирам.

— Ще ти обясня по-късно... — Той се завъртя по гръб. Косата му беше потна и разчорлена, погледът му блуждаеше нагоре. — Липсващи богове. Успяхме. Свършено е. Ти го направи! Ама че бъркотия. Мари ще ме убие. Макар че първо ще ни разцелува. И двамата.

Фаун стоеше на колене и се превиваше от спазмите.

— Защо първият нож не подейства? Какво му е?

— Не беше зареден. Съжалявам, не помислих за това в бързината. Всеки патрулен би ги разпознал при докосване. Разбира се, ти не би могла. — Той се превъртя наляво и посегна към ножа със синята дръжка. — Този е мой, за мен някой ден.

Ръката му докосна дръжката и се отдръпна.

— Какво?... — Устните му се отвориха, погледът му стана напрегнат и той докосна внимателно дръжката, отново. След това

дръпна ръката си по-бавно и налудничавият вид се махна от лицето му. — Странно. Много странно.

— Какво? — процеди Фаун, изнервена и от болката, и от учудването си. Тялото ѝ беше натъртено, врагът все едно усукан, а коремът продължаваше да я боли на пристъпи. — Ти не ми каза нищо смислено и след това аз направих какви ли не глупости, но вината не е моя.

— О, в този случай не е вина. Има си правило. Заслугите са на онзи, който го извърши, без значение от методите. Поздравления, Малка искрице. Току-що спаси света. Патрулът ми ще е много доволен.

Щеше да реши, че я подиграва жестоко, но тонът му беше абсолютно сериозен. Освен това я гледаше топло, без следа от... злина.

— Сигурно просто си побъркан — каза тя сърдито. — Всичко, което разправяш, няма смисъл.

— Вече може и да съм побъркан — съгласи се той. След това с пъшкане се обърна и застана на колене. Отвори челюст, сякаш да я раздвижи след схващане, и примига като сова. — Трябва да се махна от тази мъртва почва. Направо ми убива усета за същина.

— Какво?

Той въздъхна.

— И това ще ти го обясня после. Ще ти обясня всичко, което поискаш. Задължен съм ти, Малка искрице. Целият свят ти е задължен. — След известен размисъл добави: — Както и на други хора, но това не променя фактите.

Отново посегна към здравия нож, но спря с вгълбено изражение.

— Ще ми направиш ли услуга? Вземи го и го носи вместо мен. Вземи дръжката и парчетата на другия. Заслужават свястно погребение.

Фаун се стараше да не гледа чуканчето му, което изглеждаше розово и възпалено.

— Разбира се. Разбира се. Счупиха ли ти онова нещо на ръката? — Забеляза торбичката и припълзя да я вземе. Все още не беше сигурна, че иска да се изправи. Събра парчетата в откъснатия му ръкав и прибра другия нож в ножницата му.

Даг разтриваше лявото си рамо.

— Опасявам се, че да. Въобще не е предвидено да се сваля по този начин. Дирла ще го оправи, тя работи много добре с кожа. Няма да е за пръв път.

— А ръката ти добре ли е?

Той се усмихна кратко.

— И тя не е предвидена да излиза по този начин, въпреки че мечокът се опита. Поне нямам нищо счупено. Като си почина, ще се оправя.

Той се изправи с широко разтворени крака и изчака да спре да се олюлява. След това обиколи пещерата, за да прибере приставката с коланите и дългия си нож, който беше паднал настрани. Избърса го в мръсната си риза и го тикна в ножницата. Огледа се за момент и след като не видя нищо друго, се върна при Фаун.

Острите спазми я накараха да се приведе, когато опита да стане, и той ѝ подаде ръка. Тя прибра торбичката под ризата си и излязоха навън, като се подпираха един на друг.

— Ами глинените? Няма ли да ни нападнат пак? — попита тя, когато излязоха на пътеката в клисурата.

— Не. С тях е свършено, щом злината умре. Старото им животинско съзнание се връща, но е оковано в човешките тела. Обикновено се паникьосват и избягват. След това им е трудно да оцелеят. Спестяваме им мъките, когато можем. В противен случай умират доста бързо. Наистина е ужасно.

— О.

— Същото е и при хората, чиито умове е подчинила злината.

— Значи злините заробват и хора?

— Когато съберат повече сили. Тази можеше и да успее, въпреки че беше още в първото си превъплъщение.

— И те ще бъдат освободени? Където и да се намират?

— Понякога. Понякога полудяват. Зависи.

— От какво?

— От това какво са правили през това време. Защото спомените остават.

Фаун не беше сигурна дали разбира. Нито дали въобще иска да разбере.

Въздухът беше топъл, но слънцето едва прозираше през клоните, сякаш зимата беше подранила.

— Този ден сякаш беше дълъг десет години — въздъхна Даг. — Трябва да се махна от тази мъртва земя. Конят ми е твърде далеч, за да го призова. Мисля да вземем тези двата. — Той махна към вързаните до потока коне и я поведе нагам. — Не виждам седла и юзди. Ще можеш ли да яздиш без тях?

— Принципно да, но сега се чувствам много зле — призна Фаун. Все още я тресеше и ѝ беше студено. Дъхът ѝ секна при поредния силен спазъм. „Това не е добре. Нещо хич не е наред“. Мислеше, че е изразходвала годишния си запас от страх, но вече не беше сигурна.

— Аха. Мислиш ли, че ще се справиш, ако те държа пред мен?

Пред очите ѝ изплува неприятният спомен от сутрешната езда с разбойника — нима се бе случило едва тази сутрин? Даг беше прав, този ден беше като десетилетие. „Не бъди глупава. Даг е различен“. Даг беше по-различен от всички, които бе срещала през живота си. Тя преглътна.

— Да... вероятно ще успея.

Приблжиха се до конете. Фаун леко накуцваше. Даг развърза въжето на единия и го пусна на свобода. Животното препусна, сякаш също бързаше да се махне. Другото животно беше силна кобила с черни крака и бяло чело. Даг омота въжето ѝ, за да направи юзда, и я поведе към едно паднало дърво. Опитваше се да ползва лявата си ръка, а после се осъзнаваше и мръщеше, което предизвика странна болка в сърцето на Фаун.

— Можеш ли да се качиш, или трябва да те вдигна?

Фаун беше пребледняла.

— Даг? — прошепна тя уплашено.

Той се обърна рязко и я погледна внимателно.

— Какво?

— Тече ми кръв.

Той се приближи до нея.

— Къде? Да не са те ранили? Не виждам...

Фаун преглътна трудно, мислеше, че лицето ѝ щеше да почервене, ако не беше зеленикаво. След това промълви с още по-тих глас:

— Между... между краката.

Замаяният поглед, който беше на лицето му, откакто бяха убили злината, изчезна на мига.

— О. — Нямахте нужда от повече обяснения, което беше добре, защото Фаун беше изчерпала всичко. Думи. Кураж. Идеи.

Той си пое дълбоко дъх.

— Трябва да се махнем от тази земя. Мъртво място. Трябва да те заведа някъде другаде. Далеч оттук. Просто ще яздим бързо. Ще трябва да ми помогнеш за това. Двамата ще си помагаме един на друг.

Трябваша им два опита, за да яхнат кобилата, която за щастие беше кротка. Фаун стоеше настрани в скута на Даг, със събрани крака, облегната на лявото му рамо, и го прегръщаше през врата, та дясната му ръка да е свободна за юздите. Той смуши коня и го подкара по пътеката.

— Дръж се — шепнеше в косата ѝ. — Не се предавай, чуваш ли?

Светът се въртеше, но тя можеше да усети стабилното биене на сърцето му до себе си. Кимна послушно.

5.

Докато стигнат до изоставената ферма, полата на Фаун и предницата на панталоните на Даг бяха подгизнали от яркочервена кръв.

— О — промълви тъжно Фаун, когато той я спусна от коня и слезе след нея. — Съжалявам.

Даг повдигна вежда с надеждата, че излъчва спокойствие.

— За какво? Това е просто кръв, Малка искрице. През живота си съм виждал повече кръв, отколкото има в цялото ти тяло. — „Където ѝ е мястото, проклета да е! Няма да се панирам“. Искеше да я вдигне на ръце и да я пренесе в къщата, но се страхуваше, че силата ще му изневери. Трябваше да се движи, защото в противен случай собственото му тяло щеше да се схване. Обви дясната си ръка около раменете ѝ и я поведе към верандата, като остави коня да се грижи сам за себе си.

— Защо става така? — попита тя тихо и задъхано.

Той се поколеба. Вярно, че беше млада, но все пак...

— Не знаеш ли?

Тя го погледна. Синината от лявата страна на лицето ѝ беше станала тъмнолилава.

— Знам — прошепна Фаун. Явно се удържаше да не се разплаче с голямо усилие на волята. — Но ти знаеш толкова много неща. Надявах се, че имаш... различен отговор. Колко съм глупава...

— Злината ти е направила нещо. Или поне опита. — Куражът му се изпари и той погледна настрана. — Откраднала е същността на бебето ти. Щеше да я използва при следващото си възплъщение, ако не я бяхме убили. — „А аз закъснях“. Ако се беше появил пет проклети минути по-рано... Да, а ако беше с пет проклети секунди по-бърз едно време, още щеше да има лява ръка. Вече беше минавал безброй пъти през това. Стига. Ако беше открил леговището по-рано, можеше и да пропусне Фаун.

Но какво ли се бе случило с резервния му споделящ нож в онази бъркотия? Беше празен, а сега можеше да се закълне, че е зареден, което нямаше как да се случи. „Карай едно по едно, приятелче, в противен случай ще се омоташ съвсем“. Ножът можеше да почака. За разлика от Фаун.

— Значи... е твърде късно? Да се спаси нещо.

— Никога не е късно да спасиш нещо — отвърна той твърдо. — Но може да не е това, което си искал. — Той си го повтаряше всеки ден, но не беше сигурен, че е подходящо за нея точно в този момент. Реши да опита отново, за да разсее възможното объркване. — Нея вече я няма. Но ти си още тук. Следващата ти задача е да оцелееш и да се справиш. После ще му мислим.

Навън вече се здрачаваше, но Даг видя, че в кухнята цари различен безпорядък.

— Насам — каза Фаун. — Не стъпвай в мармалада.

— Добре.

— Тук някъде имаше свещи. Ей там до огнището. О, не. Не мога да легна тук. Ще изцапам матраците.

— Трябва да легнеш, Малка искрице. Съвсем сигурен съм. — Дишането ѝ беше плитко и учестено, кожата твърде бледа, а същността ѝ имаше неприятен сивкав оттенък, който според опита му се появяваше при сериозните наранявания.

— Ами... трябва да намерим нещо, за подложка. Засега ще легна на пода.

Сега със сигурност не беше време да спори с женската нерационалност.

— Добре.

Раздуха огъня и запали две свещи. Едната остави при нея, а с другата тръгна из къщата. Спомняше си, че в някои от шкафовете все още имаше разни неща. Патрулният трябваше да умее да импровизира. От какво се нуждаеше момичето? Помятането беше естествен процес, макар това да бе провокирано от неестествен източник. Беше сигурен, че жените в повечето случаи оцеляват. Искаше му се да бе слушал по-внимателно, когато коментираха такива неща. Вече я бе убедил да легне. Предположи, че ще ѝ е по-приятно, ако е чиста, а не мръсна. Поне той го предпочиташе, когато лежеше и се възстановяваше от

тежки наранявания. „Какво, щом не можеш да решиш проблема, ще решиш някой друг? И това на кой от двамата ще помогне?“

Стига. Трябваше му ведро и чиста вода.

Отне му повече време, отколкото искаше, докато тя лежеше на твърдия под, но накрая откри нещо като широко наметало, стари чаршафи, парцали и сапун и донесе вода. В момент на вдъхновение я помоли да измие ръката му, сякаш имаше нужда от помощ.

Все още трепереше, според нея от страх, но той разпознаваше симптомите, заедно със студената кожа и сивия оттенък на същността ѝ. Затова сложи още дърва в огъня и я зави с всички одеяла, които намери. За последно бе видял жена да се превива по този начин, когато едно острие бе проникнало почти до гръбнака ѝ. Нагря един камък, уви го в парцали и ѝ го подаде. Това явно даде ефект, защото треперенето намалю, а същността ѝ заблестя. Най-сетне бе увита и затоплена както трябва и го гледаше с премигване, докато той се настаняваше с кръстосани крака срещу нея.

— Намери ли някакви дрехи за себе си? Макар че едва ли ще има такива, че да са ти по мярка.

— Още не съм търсил. В дисагите имам резервни. Само че конят ми остана някъде. Ако имам късмет, патрулът ми ще го открие. Сигурно вече ме търсят.

— Ако намериш какво да облечеш, утре ще ти ги изпера. Съжалявам...

— Малка искрице — каза той дрезгаво и се наведе напред, — няма нужда да ми се извиняваш.

Тя потръпна.

Даг успя да възвърне самообладанието си.

— Защото плачещ патрулен е много притеснителна гледка. Ще почна да хленча и да се сополивя. А това в комбинация с насиненото ми око ще те накара вероятно да повърнеш. И така ще има още за чистене, а ние не искаме това, нали? — Щипна носа ѝ, доста абсурден жест към жена, която току-що е спасила света, но това разведри унилото ѝ настроение и тя се усмихна.

— Ето че вече имаме напредък. Какво ще кажеш за малко храна?

— Мисля, че не мога още. Но ти хапни.

— Тогава пиене. И няма да спорим. Добре знам, че човек трябва да пие течности, когато е загубил кръв. — „А ти продължаваш да

губиш“. Твърде много и твърде бързо. Кога ли щеше да престане?

В мазето откри сандъче с изсушен сасафрас и понеже не беше сигурен за водата, свари чай, след което наля две чаши. Беше по-жаден, отколкото предполагаше. Фаун също почна да пие, подражаваше му като наивен новобранец в патрула. „Защо винаги правят всичко, което им кажеш?“ Освен когато не го правеха, разбира се.

Той се подпря на стената, протегна крака и отпи още една глътка.

— Можеше да направя и повече неща за теб с усета си за същност, но...

— Усет за същност? — Тя го погледна тъжно. — Щеше да ми обясняваш какво е.

Той затаи дъх, замисли се как да го обясни на едно фермерско момиче, така че да не го приеме погрешно.

— Ами... това е усет за всичко около нас. Живите неща, къде се намират, как се справят. И не само живите, но те са най-ярки. Никой не знае дали светът произвежда същност, или е изграден от нея, но когато се появи злина, тя я изсмуква и по този начин убива живите неща. При по-лошите случаи дори скалите започват да се разпадат. А усетът е нещото, с което се усеща същността.

— Магия? — попита тя колебливо.

Даг поклати глава.

— Не и според смисъла, който влагат фермерите в тази дума. Не е като да получаваш нещо от нищо. Просто усещаш как е устроен светът. — Забеляза откровено неразбирация ѝ поглед. — Използваме думи от останалите сетива, за да го опишем, но всъщност е нещо много различно. Например... Затвори си очите.

Тя го погледна учудено, но го послуша.

— Добре. Сега посочи накъде е надолу.

Тя завъртя палец към пода и отвори големите си кафяви очи.

— Откъде знаеш? Все пак не виждаш посоките.

— Аз... Почувствах го. С цялото си тяло.

— Е, усетът е нещо подобно, но и много повече. — Той отпи още глътка, топлият чай успокояваше гърлото му. — Хората са най-ярките неща, които виждаш с усета. Виждаме всички, освен ако не го заслоним, за да не се разсейваме. Като да затвориш очи или да увиеш фенер с плат. Езерняците могат да сливат същността на телата си с

някой друг. Ако успееш да се настроиш с другия, можеш да му предадеш сила, да забавиш кръвотечение и да помогнеш с рани. Да върнеш другия обратно към баланса. Направих нещо подобно с един новобранец... нощес. Соун. Трябва да престана да го наричам Соун Овцата. Някой ден ще се изпусна и няма да ми го прости. По време на битката един разбойник го удари с чук в гърдите. Имаше счупени ребра, а сърцето и дробовете му не работеха добре. Настроих същността си към неговата и я убедих да влезе в ритъм с моята. Беше малко брутално, но нямаше време.

— Щеше ли да умре? Без твоята помощ?

— Аз... може би. Може пък да успея да го накарам да се откаже от тези махове с меча, докато мисли, че ми е задължен. — Даг се усмихна за кратко. — Проблемът е... — Проклятие, чаят бе свършил. — Твоята рана е в утробата. Мога да я усетя като процеп в същността ти. Но не мога да ти помогна, защото... нямам такава. Утроба де. Не е част от тялото и същността ми. Ако Мари или някое от другите момичета беше тук, може би щеше да успее. Само че не искам да те оставям сама за десетина часа, докато намеря помощ.

— Не. Недей! — Ръката ѝ стисна крака му и се дръпна засрамено, а тя се присви от поредния спазъм. Колко ли я болеше? „Много“.

— Така. Значи ще трябва да се справяме с фермерските методи. Знаеш ли какво правят жените в такъв случай?

— Мисля, че лежат.

— Майка ти и сестрите ти не са ли ти обяснявали?

— Нямам сестри, а братята ми са все по-големи. Майка ме научи на много неща, но никога не се е занимавала с акушерство. Винаги е заета с разни други неща. Мисля, че тялото се изчиства само, като при тежък месечен цикъл, но някои жени го понасят тежко. Мисля, че ако кървиш малко, е нормално, но ако кървиш много, става зле.

— Нали ще ми кажеш при теб как е?

— Ами добре... — отвърна тя колебливо.

Изражението ѝ стана вгълбено. Сякаш се опитваше да долови песента на тялото си със заглушен усет. Даг смяташе, че е станала доста по-тиха, откакто бяха напуснали леговището. Това го караше да се притеснява.

Зачуди се дали да не измисли няколко сестри, за да засили авторитета си по въпроса.

— Виж, аз имам опит — наруши тишината. — Веднъж собственооръчно изродих бебе на Големия път. — Дали тази история беше подходяща? Вероятно не, но вече беше късно да спира. — Е, тогава си имах две ръце, но не бях особено сръчен. За щастие, това беше четвъртото дете на жената и тя ме напътстваше. Доста язвително. Наричаше ме с какви ли не думи. Запазих си ги, защото по-късно вършеха много добра работа при обучаването на опърничави новобранци. Бях на двадесет и две и толкова се гордеех, сякаш аз бях свършил цялата работа. Нека те уверя, следващият разбойник, с който се бих, въобще не изглеждаше толкова страшен.

Това спечели леко засмиване, както се бе надявал. Добре, защото ако трябваше да измисля сестри, тя можеше да попита за имената им и съвсем щеше да се оплете. Клепачите му бяха натезжали като олово. Стаята започваше да се замъглява неприятно.

— Беше много силна жена. Даде ми пример, който няма да забравя цял живот.

— Вижда се — промърмори Фаун. След малко добави: — Благодаря ти.

— О, ти си лесен пациент. Няма да те бръсна на сутринта и няма да хвърляш ботуши по мен, защото си кисела и те боли. Скучаещите ранени патрулни са най-лошата компания. Повярвай ми.

— Наистина ли хвърлят ботуши?

— Да. Поне аз.

Той се прозя. Синините и натъртванията започваха да се обаждат. Като беше споменал ботуши, сви крака и започна да ги откопчава. Не беше се събувал от колко... четири дена.

— По-добре ли ще ти е, ако спя на верандата?

Фаун го погледна изпод чаршафите, които бе придърпала почти до брадичката си. Устните ѝ бяха розови, по-бледи, отколкото му харесваше, но поне нямаха сивкав оттенък.

— Не — отвърна тя. — Не мисля.

— Добре. — Поредната прозявка. — Защото... аз пък не мисля... че ще успея да пропълзя през мармалада. Тук е по-меко. Аз ще легна от външната страна. — Просна се по очи. Трябваше да завърти глава, за да диша. Обърна се към Фаун, която предлагаше по-добра гледка,

или поне това, което се виждаше над завивките. Тъмни къдрици, гладка кожа — поне където не беше насинена. Ухаеше безкрайно по-добре от него. И тия учудени кафяви очи...

— Мамо — измърмори той, — овцете са прибрани.

— Овце ли?

— Патрулна шега. — За фермери. Нямах да й я каже. Никога. За щастие беше твърде уморен, за да говори. Повдигна се, за да угаси свещта, и отново се просна.

— Не схванах.

— Нищо. Лека нощ. — Замисли се за мекото тяло, разделено от неговото само от няколко завивки, но това продължи съвсем кратко.

Фаун се събуди през нощта, на дясната си страна, с лице към стената, и усети някаква тежест на гърдите си. Тежестта беше от лявата ръка на Даг, който явно спеше като пън, защото когато беше буден, обикновено я държеше плътно прибрана до тялото си. Брадичката му се опираше във врата ѝ и тя усещаше бавното му дишане с косата си. Лежеше солидно между нея и вратата.

И каквото можеше да се появи през нея. Навън имаше ужасни неща. Разбойници, глинени, моряци твари. И все пак... дали високият мъж не беше най-страшен? Защото в края на деня разбойниците, глинените и тварите бяха мъртви, а той още ходеше. Или по-скоро куцаше. Как някой толкова плашец я караше да се чувства в безопасност? Интересна гатанка.

Опитът ѝ да се измъкне, без да го събуди, беше неуспешен. Последва лек спор в тъмното за предимствата на нощното гърне пред нужника (той спечели), смяната на кървавите парцали (отново спечели той) и за това къде ще спи той (трудно беше да се каже кой спечели, но в крайна сметка пак си легна при нея). Въпреки новия затоплен камък продължаващите спазми ѝ попречиха да заспи преди него. Но успокояващото усещане от кльоцаването му тяло, увито около нея, се погрижи да го настигне бързо.

Когато се събуди отново, вече беше ден и бе останала сама. Вчерашната агония беше намалена до тъпа болка в корема, но

парцалите бяха подгизнали отново. Преди да се паникьоса, чу стъпки и свирукане откъм верандата. Досега не беше чувала Даг да си свирука, но нямаше кой друг да е. Той мина с навеждане през вратата и ѝ се усмихна със златистите си очи.

Явно се бе мил на кладенеца, защото косата му беше мокра и по кожата му нямаше следи от кръв и мръсотия. Така контузиите му изглеждаха по-малко страшни. А и миришеше доста добре. Вчерашната миризма — въпреки че не беше лошо да знае къде се намира в тъмното — беше заменена от уханието на фермерския сапун, в който се долавяше дъх на мента и лавандула.

Беше без риза и носеше чисти сиви панталони, които не му бяха по мярка, защото ги бе вързал с въже. Подозираше, че са му доста къси, но не можеше да прецени, защото ги бе затъкнал в ботушите. Имаше неравномерен загар. Под ризата мургавата му кожа беше малко по-бледа, но не чак колкото нейната. Явно ходеше с дълги ръкави и през лятото. Натъртванията му бяха толкова многобройни, колкото и нейните. Но не беше толкова кльощав, колкото мислеше. Жилавите мускули се движеха с лекота под кожата.

— Добро утро, Искрице — поздрави той весело.

Първата задача бяха медицинските нужди и той се зае с такъв устрем, че я остави с усещането, че кървавите парцали са напредък, а не повод за ужас.

— Парцалите са добре. Важното е да няма постоянна струя. Нали се разбрахме, Искрице. Според мен, каквото и да е изтръгнала злината от теб, започва да зараства. Това е добре. Продължавай да лежиш.

Тя дремеше, докато той се размотаваше насам-натам. По някое време си сложи риза, малко тясна в раменете и с навити ръкави. Направи нов чай, както и храна. Остатъците от вчерашните питки и задушено свинско от избата. Принуди я да хапне и за нейно учудване не ѝ прилоша, а веднага усети прилив на сили. Топлите камъни се сменяха редовно. След една по-дълга разходка Даг се върна с ягоди от градината и седна до нея, за да ги изядат заедно.

Когато се събуди от следващата си дрямка, видя, че се е навел над масата и гледа тъжно приставката за ръката си.

— Ще успееш ли да я поправиш?

— За жалост не. Дори да имах инструменти, не е работа за една ръка. Шевовете са разкъсани, а найкрайникът е счупен. Дори и Дирла няма да може. Като стигнем в Гласфордж, ще трябва да намеря майстор на юзди, а може би и дърводелец.

Гласфордж. Дали още искаше да отиде там, след като причината за внезапното ѝ бягство беше изчезнала? Животът ѝ се бе преобръщал твърде често в последно време и вече не беше сигурна в нищо. Тя се обърна към стената и притисна камъка, който явно беше сменен отново, към празната си утроба.

През последните седмици бе усещала от детето страх, срам, отчаяние и гадене. Все още не бе почувствала растящия живот. Беше ѝ неприятно да мисли, че този случайно срещнат мъж, с Езерняшките си сетива, бе усетил детето ѝ по-добре от нея. От това я болеше, но притискането на горещия камък не помагаше.

Тя се завъртя отново и погледна торбичката с ножове, която лежеше до дюшека. Здравият нож със синята дръжка беше все още в ножницата си, където го бе прибрала. Парчетата от другия бяха прибрани в ново парче плат, явно взето от кошницата с шивашките неща, защото имаше бродерия.

Тя погледна безизразното му лице.

— Обеща, че ще ми разкажеш и за ножовете. Предполагам, че не всяко парче кост убива безсмъртна злина.

— Така е. Споделящите ножове несъмнено са най-сложният от нашите... инструменти. Производството им е трудно и скъпо.

— Сигурно ще кажеш, че не са и магически?

Той въздъхна, приближи се и седна с кръстосани крака до нея. След това взе замислено торбичката.

— Това са човешки кости, нали? — добави тя тихо.

— Да — отвърна той малко отвлечено. После я погледна. — Разбери, патрулите са имали неприятности с фермерите заради споделящите ножове. Недоразумения. Научили сме се да не говорим за тях. Но ти си спечели... има причини... трябва да знаеш. Мога само да те помоля да не говориш с друг за това.

— Съвсем с никой ли?

— Езерняците знаят. Говоря за фермери. Макар че в този случай... е, ще стигнем и дотам.

Явно със заобикалки. Тя се намръщи на нехарактерната му липса на решителност.

— Добре.

Даг си пое дъх.

— Не всякакви човешки кости. Наши, Езерняшки. В никакъв случай от фермери и особено от отвлечени фермерски деца. Само от възрастни. Иначе няма да са достатъчно дълги и здрави. Обикновено е бедрена кост, но може и от раменна. По тази причина гледаме на погребенията да не присъстват чужди хора. Някои от най-зловещите слухове са тръгнали от случайни виждания на подобни събития... И не сме канибали, бъди сигурна!

— Всъщност не съм чувала такова нещо.

— Е, ако обикаляш достатъчно, ще чуеш.

Беше виждала как се колят крави и прасета. Внезапно си представи дългите крака на Даг. „Не“.

— Не е много приятно, но се прави с уважение и съответната церемония, защото знаем, че може да дойде и нашият ред. Не всички даряват костите си, нямаме нужда чак от толкова, а и някои не са подходящи. Твърде млади, твърде стари, тънки и чупливи. Мисля да даря моите, ако умра достатъчно млад.

Тази мисъл предизвика в корема ѝ странна буца, която нямаше нищо общо със спазмите.

— О.

— Но това е само тялото на ножа, първата половина от създаването. Другата половина, която му позволява да споделя смъртта със злината, е зареждането. — Бързата, успокояваща усмивка не стигна до очите му. — Зареждаме го със смърт. Дарена смърт, от някой от нашите. При изработката ножът се свързва към този, който ще го зареди, така че са доста лични.

Фаун се надигна с растящо безпокойство.

— Продължавай.

— Когато Езерняк, който е решил да дари смъртта си, усети, че е близо, да речем, е смъртно ранен или умира по естествени причини, някой от роднините или приятелите му забива ножа в сърцето му.

— Но...

— Да, така умира. Но точно в това е целият смисъл.

— Значи душите на хората преминават в тези ножове?

— Не душите! Знаех си, че ще попиташ това. — Той приглади косата си с ръка. — Поредният фермерски слух. Само неприятности... Дори нашият усет не ни казва къде отива душата, когато умреш. Но със сигурност не е в ножовете. Просто тяхната умираща същност. Тяхната смъртност. Според Езерняците боговете имат... е, всъщност няма значение.

Виж, този слух го беше чувала.

— Според хората вие не вярвате в богове.

— Напротив, Малка искрице. Тъкмо обратното. Но сега не говорим за това. Този нож — той посочи онзи със синята дръжка — е мой, свързан с мен. Накарах да го изработят специално. Костта ми е дарена от една жена, Каунео, която загина при особено тежко сражение със злина на северозапад от Мъртвото езеро. Преди двадесет години. Бяхме изтървали да я забележим и бе пораснала твърде много. В пустошта няма много хора, но тя бе открила вълци и... така. Другият нож, който използва вчера, беше зареден от нея. Нейната смърт беше вътре. Костта беше от чичо й. Не съм го виждал никога, но е бил легендарен патрулен по онези земи. Сигурно не си имала време да забележиш, но името и проклятието му бяха изписани на острието.

— Проклятие ли? — Фаун поклати глава.

— Неговият избор какво да бъде изписано на костта. Можеш да накараш майсторите да напишат посланието ти. Някои хора оставят любовни бележки. Или пък наистина лоши шеги. От тях зависи. Една страна за донора на костта и една за донора на смъртта, която се изписва след нареждането. Стига да има възможност.

Фаун си представи как острието, което бе използвала, се забива бавно в сърцето на някоя жена, като Мари да речем... Кой ли го бе направил? Даг? Двадесет години й се виждаха твърде много време. Нима наистина беше четиридесетгодишен?

— Смъртите, които споделяме със злините — каза Даг тихо, — са нашите собствени и ничии други.

— Защо? — попита потресено Фаун.

— Защото само така става. По този начин. Защото ние можем, а другите не. Защото това е нашето наследство. Защото ако не убием някоя злина, тя ще продължи да расте. Ще расте. И ще става по-силна и по-умна, и по-трудна за убиване. И ако някой ден не успеем да се справим с някоя, ще расте, докато целият свят не се превърне в

пустиня, и накрая и тя ще умре. Искрице, когато вчера казах, че спаси света, не се шегувах. Тази злина можеше да е въпросната.

Фаун притисна завивките към гърдите си, мъчеше се да възприеме чутото. Ако не беше видяла злината отблизо — все още усещаше миризмата от противния дъх с ноздрите си, — може би нямаше да го разбере напълно. „Всъщност все още не разбирам. Но определено му вярвам“.

— Остава ни само да се надяваме — въздъхна Даг, — че злините ще свършат преди Езерняците.

Притисна торбичката с лявата си ръка и извади ножа със синята дръжка. Повъртя го малко, след което се съсредоточи, допря го до устните си и затвори очи. Челото му се сбърчи. Накрая остави ножа по средата между себе си и Фаун и въздъхна:

— С което стигаме до вчера.

— Този го забих в бедрото на злината — каза Фаун, — но нищо не стана.

— Не. Нещо е станало, защото този нож не беше зареден, а сега е.

Фаун се смая.

— Дали е изсмукал нейната смъртност? Или безсмъртност? Не, в това няма смисъл.

— Не. Ето какво мисля. — Той погледна изпод присвитите си вежди. — Не съм съвсем сигурен и трябва да поговоря с други хора, но ето какво мисля. Злината е откраднала същността на твоето бебе, а ножът я е прибрал обратно. Не душата. Недей да си представяш пак пленени души. Просто нейната смъртност. Смърт без раждане, което е странно.

Фаун раздвижи устни, но не можа да каже нищо.

— И стигаме до следното — продължи той. — Този нож принадлежи на мен, защото Каунео ми завеща костта си. Но по нашите правила зареждането, неговата смъртност, принадлежи на теб, защото ти си най-близкият роднина. Защото нероденото ти дете няма как да изрази волята си. Тук става още по-заплетено, защото никой няма право да дарява зареждане, докато не развие достатъчно същността си, което става някъде на четиринадесет-петнадесет години. Още повече че това беше фермерско дете. Освен това теоретично единствено моята смърт трябваше да зареди този нож. Това е... истинска бъркотия.

Въпреки помятането Фаун беше благодарна, че всички тежки решения са останали зад нея. Мисълта беше едновременно успокояваща и тъжна. Явно не беше така.

— Можеш ли да го използваш, за да убиеш друга злина? Поне да излезе нещо добро от тези тъжни събития?

— Първо искам да го занеса на най-добрия майстор в нашия лагер. Да видим какво ще каже той. Аз съм обикновен патрулен. Нямам знания в тази област. Този странен нож може да има необикновени свойства. Или въобще да не работи, а както видя, когато си близо до злината, хич не е хубаво оръжията ти да не действат.

— Какво ще правим? Какво *можем* да направим?

Той кимна твърдо.

— От една страна, можем да го счупим.

— Но това ще е похабяване...

— На двете жертви ли? Да. И на мен не ми се иска. Но само кажи, Искрице, и ще го счупя веднага и всичко ще свърши. — Той хвана дръжката, а очите му потърсиха нейните.

Тя затаи дъх.

— Не. Не го прави. Поне засега. — „От друга страна, няма друга страна“. Зачуди се дали чувството му за хумор е достатъчно черно, за да му хрумне същото. Имаше подобни подозрения.

Тя преглътна и продължи:

— Нима твоите хора ще се интересуват какво мисли някакво фермерско момиче?

— В този случай да. — Той раздвижи рамена, сякаш го боляха. — Ако нямаш нищо против, първо ще говоря с Мари, водачката на патрула. Да видим какво знае тя. А после пак ще помислим.

— Разбира се. — „Той наистина мисли, че и аз ще имам думата“.

— Ще съм ти много задължен, ако ти се грижиш за него дотогава.

— Добре.

Даг кимна и ѝ подаде торбичката, за да може да прибере ножа, а той стана и се протегна, гърбът му изпука. Фаун се облегна на дюшека и погледна ножа по-отблизо. На костта имаше гравирани надпис: „Даг. Моето сърце е с твоето. До края. Каунео.“

И разбра, че жената е измислила надписа, преди да умре. Представи си я в Езерняшките шатри, висока и красива, като другите

жени от патрула. С дълги бедра, които един ден щяха да носят тези думи. Дали си бе представяла ножа от нейната кост? И как Даг ще го използва някой ден — за собственото си сърце? Във всички случаи не си бе представяла хилавото фермерско девойче, което ще се намеси в цялата бъркотия. Почти цял живот по-късно, или поне този на Фаун де. Тя смръщи вежди и прибра споделящия нож в ножницата му.

6.

Следобед Фаун отново задряма. „Чудесно, нека да се възстанови от загубата на кръв“. Даг имаше достатъчно опит и можеше да прецени какво количество е изтекло според петната по парцалите. Като сметна, че тя е два пъти по-лека от другите ранени, за които се бе грижил, беше много благодарен, когато кръвоизливът намаля съвсем.

Отиде да оправи оградата на пасбището и остави кобилата да пасе кротко там. Когато се върна, завари Фаун будна и облежната на стената. Беше тъжна и притихнала, ровеше с пръсти оплетените си къдрици.

Вдигна поглед към него.

— Да имаш гребен?

Той прокара пръсти през косата си.

— Толкова ли съм чорлав?

Усмивката ѝ беше твърде кратка за неговия вкус, но пък и шегата не беше особено добра.

— Не за теб. За мен. Обикновено ходя с вързана коса, иначе става ужасна. Като сега.

— Имам в дисагите — отвърна той кисело. — Поне така мисля. Винаги пада най-отдолу. Не съм го мяркал от месец.

— Вярвам ти. — Очите ѝ проблеснаха за момент, после отново помръкнаха. — Защо нямаш дълга коса като останалите от патрула?

Даг сви рамене.

— Има много неща, които мога да правя с една ръка. Ресането не е от тях.

— Не може ли някой да ти помага?

— Няма как, когато действам сам. Освен това имам нужда от предостатъчно други услуги.

Тя го погледна объркано.

— Така ли?

Даг примигна. Дали беше така? Зачуди се дали желанието му непрекъснато да се доказва, откакто бе осакатял, може да бъде

преодоляно. „Старите навици умират трудно“.

— Може би не. Ще видя дали няма някъде из къщата. — После добави през рамо: — Ти си легни.

Фаун направи гримаса, но се отпусна на дюшека.

Даг намери гребен в един от шкафовете на втория етаж и се върна в кухнята. Гребенът беше с липсващи зъбци, като ченето на старец, но след като го пробва на себе си, установи, че работи. Фаун отново бе поседнала и беше махнала топлия камък — пореден добър знак.

— Хващай, Искрице. — Даг подхвърли гребена, но тя изненадано сви ръка и не можа да го улови.

— Защо ми извика: „Виж!“, когато ми хвърли ножовете? — попита тя любопитно.

„Съобразителна е“.

— Стар патрулен трик. За жените и някои други, които твърдят, че не могат да хващат неща. Обикновено не успяват, защото се мъчат твърде упорито. А ръката би следвала окото, ако съзнанието не я спъва. Ако им подвикна да хванат топката, те ще я изпуснат, защото виждат това в главата си. Ако им кажа да броят завъртанията, накрая ще се озове в ръцете им, без да осъзнаят. После си мислят, че правя чудеса. — Даг се ухили и тя му отвърна със срамежлива усмивка. — Не знаех дали си играла игри с хвърляне с братята си, затова реших да действам на сигурно. И без това имахме само един шанс.

Усмивката ѝ премина в гримаса.

— Тяхната игра се състоеше в това да ме хвърлят в езерцето. През зимата никак не беше забавно. — Погледна любопитно гребена и го прокара през една от къдриците си.

Косата ѝ беше като черна коприна и Даг неволно се замисли колко ли нежна е на пипане. Още една причина да иска да има две ръце. Миризмата от близостта им през нощта се върна. Май щеше да е по-добре пак да нагледа кобилата.

В късния следобед Фаун се оплака за пръв път, че ѝ е горещо, и Даг го прие за поредния добър знак. Нагласи ѝ седалка на сенчестата веранда и ѝ позволи да отиде дотам. Фаун се облегна на стената на къщата и загледа местността. Зелените поля и по-тъмните гори

изглеждаха измамно спокойни, кобилата пасеше в далечния край на пасището. Изгорялата сграда бе спряла да дими. Дрехите им бяха прострени на стобора и Фаун се зачуди кога е намерил време да ги изпере. Даг се настани вляво от нея, опъна краката си и въздъхна, наслаждаваше се на хладния ветреца.

— Не знам защо патрулът ми се бави — каза той след известно време и се взря към хоризонта. — Мари не е от хората, които се губят по горите. Ако не се появят скоро, ще се наложи да погребва горките кучета сам. Вече започват да се разлагат.

— Кучета ли?

— Фермерските кучета. Вчера ги открих зад плевнята. Единствените, които са останали. Сигурно са умрели, като са защитавали хората. Мисля да ги зароя на сянка под дърветата. Предполагам, че това би им харесало.

Фаун прехапа устни и се зачуди защо от тези думи ѝ се плаче, след като не бе проляла нито сълза за собственото си дете.

Той я погледна нерешително.

— Сред Езерняшките жени загуба като твоята би била повод за скръб, но пък те не са така самотни. Около тях ще има мъже, роднини и приятели. А пък ти си заклещена с мен. Ако искаш — Даг нервно наклони глава — да поплачеш, бъди сигурна, че няма да го сбъркам с липса на сила или кураж.

Фаун стисна устни и поклати глава.

— Трябва ли да плача?

— Не знам. Не познавам други фермерски жени.

— Не е въпрос в това да си фермер. — Тя протегна свитата си в юмрук ръка. — А в това да си глупав.

Даг замълча за момент, после каза:

— Често използваш тази дума. Кой ли те е обиждал толкова?

— Много хора. Защото наистина бях глупава. — Наведе поглед към скута си, ръцете ѝ мачкаха нервно полата. — Странно, че съм готова да ти разкажа това. Може би защото не съм те виждала и няма да се срещнем отново. — Все пак този мъж бе изпрал кървавите ѝ дрехи. До вчера щеше да потъне в земята от срам само при мисълта за това. Припомни си боя в пещерата, глинените... смъртоносния дъх на злината. В сравнение с това нейната глупава история не беше нищо.

Даг мълчеше. Чуваше се само стърженето на скакалците.

Фаун заговори тихо:

— Не исках да имам дете. Исках... исках нещо друго. А после бях уплашена и ядосана.

Предпазливо, сякаш беше излязъл на лов в гората, Даг каза:

— Фермерските обичаи не са като нашите. Чували сме много странни и невероятни неща. Семейството ти ли те прогони? — И се намръщи, макар че Фаун не беше сигурна защо.

Тя поклати глава.

— Не. Щяха да се погрижат за мен и детето, ако бях останала. Не им казах. Направо избягах.

Даг я погледна изненадано.

— От безопасно място? Не разбирам.

— Не мислех, че пътят ще е толкова опасен. Все пак онази жена от Гласфордж бе минала по него. Реших, че ще е честна замяна, аз за нея.

Даг присви устни и се загледа към пътя, след което попита съвсем тихо:

— Изнасилиха ли те?

— Не! — почти извика тя. — Поне за това не виня Съни Тъпия. Аз исках. Ако трябва да съм честна, всъщност *аз го помолих*.

Той повдигна вежди, но напрежението напусна раменете му.

— Нима това е проблем сред вас? На мен не ми се вижда нередно. Жената кани мъжа в шатрата си. Само дете вие си нямате шатри.

— Де да имаше шатра. Легло или каквото и да е. Случи се на сватбата на сестра му и накрая се озовахме зад плевнята. Криехме се в новото жито, което дори не беше достатъчно високо. Надявах се, че ще е романтично и щуро. Вместо това имаше насекоми и бързахме, за да не ни завари някой. Болеше, както очаквах, но не беше непоносимо. Просто си мислех... че ще има нещо повече. Получих това, което търсех, но не и това, което исках.

Той замислено потърка устните си.

— А какво искаше?

Фаун пое дъх и се замисли. Точно обратното на това, което бе правила вкъщи.

— Ами... Исках да знам. Това, което правят мъжете и жените, беше като стена между мен и порастването, въпреки че съм достатъчно

голяма.

— Колко е достатъчно? — Даг наклони глава любопитно.

— Двадесет — отвърна тя предизвикателно.

— Аха — отвърна той и въпреки че успя да прикрие насмешката в гласа си, златистите му очи проблеснаха.

Тя щеше да се обиди, но блясъкът беше твърде красив, особено с леките бръчки. Тя махна с ръка и продължи:

— Беше като някаква тайна, която всички криеха от мен. Омръзна ми да съм най-младата и най-малката и да ме третират като дете. — Въздъхна. — А и бяхме малко пияни.

Замълча за миг и добави:

— Той каза, че момичето не може да забременее от първия път.

Даг се ококори.

— И ти му повярва?

— Казах, че бях глупава. Мислех, че хората са по-различни от добитъка. Предполагах, че Съни знае повече от мен. Едва ли можеше да е по-неосведомен. Никой не беше говорил с мен за тези неща. А и... толкова време се навивах за това, така че просто не исках да спра.

Той се почеса по главата.

— Е, ние гледаме да не сме груби пред младите, но им даваме необходимите инструкции. Заради риска да оплетем нашите същности. Кое то се случва при някои от младите двойки. Няма нищо по-срамно от това да се наложи да ви спасяват приятелите или пък нейните роднини. — Видя учуденото изражение на Фаун и добави: — То е нещо като транс. Двамата се сливат така, че забравят да станат, да ядат, да си вършат задълженията. След няколко часа или дори дни телесните нужди ги разделят. Но е доста неприятно. Освен това е опасно, особено във враждебна местност.

— О — възкликна тя. — Ти някога...?

— Веднъж. Като много млад. Някъде към двадесет. Повечето хора не позволяват да им се случи втори път. Грижим се един за друг.

„Два дни? Аз имах две-три минути...“ Тя поклати глава, не беше сигурна дали да му вярва. И дали въобще го разбира.

— Всъщност това, което каза Съни, не ме разгневи толкова. Може и той да не е знаел. Дори това, че забременях, не ме ядоса, само се уплаших. Отидох при Съни, защото смятах, че има право да знае. Освен това си мислех, че ме харесва, и дори, че ме обича.

Даг щеше да каже нещо, но последните й думи явно го объркаха и той й махна с ръка да продължи.

— Това сигурно се случва често при вас. Какво правят фермерите в такъв случай?

— Ами обикновено се женят. Набързо. Родителите се събират и се разбират и после всичко си продължава. Стига никой от двамата да не е женен де. В противен случай става голяма каша. Но аз вече се бях примирила и щях да изтърпя последиците...

— Само че когато казах на Съни, той не реагира, както очаквах. Не мислех, че ще е възхитен, но предполагам, че ще се примири. След като аз го бях направила. Но — тя си пое дълбоко дъх — той явно имаше други планове. Родителите му го бяха сгодили за дъщерята на съседа им. Споменах ли, че Съни е от богато семейство? Освен това е единствено дете, както и онова момиче, и родителите им са се разбрали отдавна. Попитах го защо не ми е казал преди това, но според него всички знаели. Казах му, че сега, когато съм бременна, ще трябва да си признае и да поговорим със семействата си. Но той ме заплаши, че ако се разприказвам, ще накара приятелите си да заявят, че и те са спали с мен през онази нощ, и ще се измъкне. — Избърбори всичко на един дъх и спря със зачервено лице. Обърна се към Даг, който гледаше надолу леко смръщен и хапеше устните си. — В този момент реших, че без значение колко бебета нося, няма да се омъжа за Съни, в никакъв случай. — Вирна брадичката си предизвикателно.

— Браво — отвърна Даг, вдигна глава и я погледна в очите.

— Чудя се — добави след малко, — какво ли бих направил с него. Мисля, че кожа за тъпан ще е добре. Не съм драл човек, но едва ли ще е трудно. — Усмихна се закачливо.

Фаун се засмя искрено.

— Благодаря ти.

— Чакай, още не съм го направил!

— Не. Благодаря за думите ти. — Това беше шега, нали? Спомни си вчерашния бой и вече не бе толкова сигурна. Езерняци. — Не го прави.

— Все някой трябва. — Той потърка наболата си брада и Фаун се зачуди дали и това е нещо, което не прави с една ръка, или бръснарят е някъде в дисагите заедно с гребена. — При нас е по-различно. Не можеш да лъжеш за такива работи, защото се вижда в същността ти.

Въпреки това хората успяват да се забъркат в разни каши. Разбирам, че неговото семейство би могло да повярва на лъжите му, но как щеше да реагира твоето? Затова ли избяга?

Тя стисна устни, но успя да свие рамене.

— Едва ли. Но непрекъснато ме пренебрегвах. Завинаги щях да остана като онази, която е била достатъчно глупава. А се боях, че ако се смаля още малко в очите им, ще изчезна. Предполагам, че на теб ти звучи безсмислено.

— Ами... — заговори бавно той — да. Или по-скоро не, ако говорим не само за бебета, а въобще за живота. Спомням си за един не толкова млад мъж, който направи какво ли не, за да се върне в патрула, въпреки че в станомите имаше достатъчно работа за еднорък човек. Навремето и неговите мотиви не изглеждаха смислени.

— Хъм. — Тя го изгледа. — Смятах, че мога да се справя с бебе, ако се наложи. Но справянето със Съни Тъпия и семейството ми ми се струваше невъзможно.

Даг заговори със същия тон, с който я бе питал дали е изнасилена.

— Нима семейството ти е било жестоко с теб?

Фаун го изгледа и се зачуди какво ли си представя. Бой с камшици? Държане на хляб и вода? Заплахата от вечно преуморените ѝ родители и скъпата леля Нати изглеждаше толкова клеветническа, колкото и лъжите на Съни.

— Не! Е, братята ми бяха доста досадни. Когато се сетеха за мен. — Така беше, макар че тази мисъл я накара да се зачуди дали има нещо нередно в нея. Може би наистина имаше.

— Братята понякога са такива — съгласи се той и добави по-предпазливо: — Значи сега можеш да се прибереш? След като вече няма... — щеше да каже „бебе“, но в последния момент го промени, — усложнения.

— Предполагам.

— Чакай. Ти въобще остави ли им някакво писмо, или направо изчезна?

— Общо взето изчезнах. Не съм им писала, но ще видят, че съм взела разни неща, стига да се огледат.

— Няма ли да се притеснят? Може да решат, че си ранена. Или мъртва. Че някой те е отвлякъл. И кой знае още какво. Няма ли Съни

да признае и да им помогне в търсенето?

Фаун колебливо сбърчи нос.

— Едва ли. — Не и Съни. Но сега, когато бебето го нямаше, започваше да изпитва вина за бъркотията, която бе оставила в Уест Блу.

— Искрице, сигурно те търсят. Аз със сигурност щях да те търся, ако бях твой... — Пропусна последната дума, каквато и да беше тя. Сякаш я преглътна набързо, без да е сигурен за вкуса.

— Не знам — отвърна Фаун неспокойно. — Може би ако сега се върна, Съни Тъпия ще реши, че съм го мамила. За да му докопам фермата.

— Пука ли ти какво мисли? В сравнение с тревогите на семейството ти?

Тя се изгърби.

— Преди ми пукаше. Тогава ми се струваше... очарователен. Красив... — Всъщност лицето на Съни беше твърде обло, а погледът мътен. — Беше висок... — Не толкова. Някъде колкото братята й, но щеше да стига до брадичката на Даг. — Имаше хубав кон. — Поне така й се струваше, преди да види дългокраките жребци на патрула. Съни се перчеше с коня си, сякаш беше някакъв звяр, невероятно труден за обздраване. Патрулните яздеха с такава грациозност, че въобще не ти правеха впечатление. — Странно. Колкото по се отдалечавам от него, толкова повече ми се струва, че някак се смалява.

Даг се усмихна кротко.

— Не се смалява. Просто ти порастваш, Искрице. Виждал съм го при новобранците. Те порастват бързо. Особено в напечени ситуации, когато алтернативата е да загинат. Но трябва време да привикнеш, както когато пораснеш с петнадесет сантиметра за една година и всичко ти омалява.

Явно примерът беше от собственото му минало.

— Точно това исках. Да порасна, да съм истинска, значима.

— Успя. Горедолу.

— Да — прошепна тя и най-накрая бентът се отприщи. — Само че боли.

— Да — отвърна той протичко, прегърна я и я притисна към себе си, защото въпреки че откакто се бяха срещнали, не бе проронила и сълза, сега ридаше.

Докато тя се притискаше в гърдите му и плачеше, Даг гледаше главата ѝ. Дори сега се опитваше да сподави риданията си и подсмърчаше. Беше убеден, че Фаун трябва да се освободи от напрежението. Ако трябваше да го изрази с думи, щеше да каже, че пукнатините в нейната същност стават все по-светли, колкото по си отива мъката ѝ, но тя едва ли щеше да го разбере. Мъка и гняв. Духът ѝ сякаш беше наранен още преди злината да унищожи детето.

Щеше да я остави да изплаче всичко, но в един момент се притесни, защото тя се хвана за корема — знак, че физическата болка се връща.

— Шшт — прошепна той и я прегърна по-силно. — Нали не искаш пак да ти стане зле? Какво ще кажеш за нов горещ камък?

Фаун стисна ръкава му.

— Не. — Вдигна за момент пребледнялото си лице. — Топло ми е.

— Добре.

Но стресът не бе напуснал тялото ѝ.

Даг се чудеше дали внезапното бягство от семейството ѝ не е по-грубо, отколкото изглеждаше, или пък не му е разказала всичко. Но пък той произхождаше от общество, където всички се грижеха един за друг, по двойки, по патрули, по отряди и лагери. „Аз със сигурност щях да те търся, ако бях твой...“ Езикът му се бе поколебал между две еднакво притесняващи възможности: баща или любовник. „Престани. Ти не си нито едно от двете, старче“. Но пък беше единственият до нея сега.

Наведе устни към къдриците ѝ и прошепна нежно:

— Мисли за нещо красиво и безсмислено.

Тя вдигна лице и подсмъркна объркано.

— Какво?

— По света има много безсмислени неща, но не всички са тъжни. Понякога е полезно да си ги припомниш. Всички се сещат за някаква светлина, дори когато мракът ги притиска. Нещо — той потърси думи, с които да ѝ обясни, — което останалите мислят за тъпо, но ти знаеш, че е прекрасно.

Фаун остана неподвижна и Даг реши, че ще трябва да измисли друго обяснение или да зареже темата.

— Млечна трева.

— Млечна трева? — Той я прегърна окуражително, за да не сбърка реакцията му с възражение.

— Да, млечна трева. Това е бурен, който трябва да плевим от реколтата. Мисля, че миризмата на цветовете му е много по-добра от розите, които отглежда леля ми. По-сладка от люляк. Никой не мисли, че цветовете му са красиви, но те са, стига да ги погледнеш от достатъчно близо. Розови и преплетени, като шепа разтрошени звезди. А миризмата направо те унася... — Тя освободи малко от болката си, като си представи картината. — През зимата се свиват и стават грозни, но ако ги отвориш, отвътре имат прекрасна коприна. Вътре живеят млечни бръмбари. Те не са вредни. Не хапят и не ядат нищо друго. Имат тъмнооранжеви крила с черно по края и лъскави черни крачета... Когато пълзят по ръката ти, те е гъдел. Едно време отглеждах няколко в една кутия. Събирах им семена от млечна трева и им давах да пият от мокър парцал. — Устните ѝ се свиха отново. — А после братята ми намериха кутията и мама ме накара да я изхвърля. Беше посред зима.

Това бе проработило, докато не стигна до края. Въпреки това тялото ѝ постепенно се отпусकваше.

— Твой ред е — заяви неочаквано Фаун.

— А?

Тя го сръчка с пръст в гърдите.

— Казах ти моето безсмислено нещо, сега ти ми кажи твоето.

— Да, така изглежда честно. Само че не мога да се сетя... — И изведнъж си спомни. „О“. Помълча известно време. — Не съм мислил за това от години. Има едно място, където се събирахме, и още го правим, всяко лято и есен. Езерото Хикори, на сто и петдесет мили северозападно оттук. Има много дървета и един вид водни лилии, чиито корени стават за ядене и затова ги отглеждаме. Един вид и Езерняците фермерстват, Искрице. Целият се мокриш, но е забавно, когато си дете и обичаш да плуваш. Може би някой ден ще ти... както и да е. Бях на осем или девет и ме бяха пратили с лодка да събирам бъз от островчетата. Не помня защо бях сам. Езерото е на кална почва и през повечето време е кафяво, но в страничните канали водата е бистра. Виждах чак до дъното, като през кристал от Гласфордж. Водните растения, преплетени едно в друго, като зелени пера. А на повърхността плуваха лилии, но не онези, които ставаха за ядене. Без

да са посадени и без употреба, просто си растяха, вероятно отпреди да се появят Езерняците. Тъмнозелени, с червени ръбове и синкави нишки по подводната част. Цветовете им тъкмо се бяха разтворили, като слънчогледи, и бяха по-бели от всичко, което бях виждал. Листчетата потрепваха като крила на водни кончета и светеха от отразената във водата светлина. Сякаш имаше цветя в цветята. Трябваше да продължа, но седях в лодката и ги наблюдавах сигурно поне час. Гледах как водата и светлината танцуват радостно около тях. Не можех да откъсна очи. — Той преглътна сухо. — По-късно, на някои особено гадни места, споменът за тази гледка ме ободряваше.

Тя колебливо вдигна ръка и докосна лицето му с нещо като възхищение. Топъл пръст проследи влагата по бузата му.

— Защо плачеш?

Можеше да отговори по много начини. „Не плача. Долавям смущенията от твоята същност. Сигурно съм по-уморен, отколкото мислех“. Два от тези отговори дори бяха верни до известна степен. Вместо това каза цялата истина.

— Защото бях забравил за тях. — Отпусна устни на темето ѝ, вдъхна аромата ѝ. — А ти ме накара да си спомня.

— Боли ли?

— Не и в лошия смисъл, Искрице.

Тя се сгуши в него, притисна ухо в гърдите му.

Миризмата на тялото ѝ му напомняше за окосена ливада и пресен хляб и се смесваше с топлината на мекото ѝ тяло. Горната ѝ устна бе влажна от следобедната жегга. Започна да си мисли какво ли би било да оближе влагата и да усети вкуса на устата ѝ. Тялото на младата жена изпълваше обятията му. Усети, че слабините му започват да се затоплят.

„Патрулен, ако имаш капчица останал мозък, трябва да я пуснеш. Веднага“. Не му беше нито мястото, нито времето. Нито пък с подходящия партньор. Беше разтворил твърде опасно усета си към нейната същност. Беше готов да седи прегърнат с нея още час, а това щеше да е грешка. Твърде неприятна. Пое си дъх и колебливо махна ръката си от раменете ѝ. Тя простена разочаровано и примигна сънено.

— Става много горещо. По-добре да се погрижа за кучетата. — Ръката ѝ се плъзна по ризата му и се дръпна, когато той се изправи. — Ти си полежи тук. Не ставай...

— Тогава ми донеси кошницата с шивашките пособия. Да зашия откъснатия ръкав на ризата ти, ако вече е изсъхнала. Не съм свикнала само да лежа и да не правя нищо.

— Това не е твоя работа.

— И къщата не е моя. Храната и мебелите също. — Фаун отметна къдриците от очите си.

— Искрице, те са ти задължени за злината. Както и всички останали.

Тя го изгледа твърдо и Даг се предаде.

— Добре. Но няма да подскачаш наоколо, докато съм с гръб, нали?

— Кървенето съвсем намалая. Може би скоро ще престане.

— Надявам се. — Той ѝ кимна окуражително и отиде за кошницата.

Фаун изгледа Даг, който се скри зад плевнята, и се наведе над ризата. След като приключи с нея, си потърси друга лесна задача, която да ѝ е по силите. Не искаше да се меси в работите на другата жена, но имаше няколко износени облекла, с които беше безопасно да опита. Например детската рокличка. Замисли се колко ли хора са живели тук и къде са отишли. Щеше да е странно, ако зашиваше дрехите на мъртвец.

Даг се появи след час. Спря пред кладенеца и махна мръсната си риза, за да се измие с кафявия сапун. Явно в тази жега погребването на кучетата бе особено неприятна работа. Не можеше да си представи как е успял да се справи с лопатата само с една ръка. Въпреки че пък извади вода с ведрото доста сръчно. Накрая потопа цялата си коса и после я изтръска като куче. Нямахте с какво да се обърше, но пък така поне щеше да му е прохладно. Фаун си представи как бърше гърба му и пръстите ѝ се спускат по твърдите мускули. Даг не се бе възпротивил предишната вечер, когато бе измила ръката му, но това си беше подготовка за медицинските процедури. Харесваше ръката му, дългите пръсти с добре изрязани нокти и силата, която излъчваше.

Той седна на верандата и облече собствената си риза с усмивка, навиги ръкавите. Слънцето вече се спускаше към короните на дърветата, където пътят изчезваше в гората.

— Гладна ли си, Искрице? Трябва да ядеш.

— Малко. — Тя остави шивашките принадлежности настрана. — Ти също. — Може би щеше да ѝ позволи да седне на кухненската маса и да помогне в приготвянето на вечерята.

Даг внезапно се изправи и погледна към пътя. След миг кобилата в пасището също вдигна глава и наостри уши.

След няколко минути откъм дърветата се зададе цяла процесия. Четирима мъже, единият яздеше кон за оране, а останалите вървяха пеша; няколко крави в колона; седем-осем овце, подкарвани от високо момче с тояга.

— Явно някой се прибира — каза Даг. Очите му се присвиха, но от гората не излязоха повече фигури. — Проклятие. Няма патрулни.

Той спусна левия ръкав над чуканчето си, без да каже нищо повече. Фаун с известно притеснение забеляза, че десният все още е навит. Веселият вид бе изчезнал от лицето му и сега то отново изглеждаше навъсено и угрижено.

7.

Фермерите ги забелязаха и спряха. Старецът на коня остана назад. Момчето отвори вратата на пасището и започна да вкарва добитъка вътре. Първите няколко животни влязоха и веднага започнаха да пасат. Останалите бързо ги последваха. Тримата мъже тръгнаха бавно към къщата, стиснали инструментите си като оръжия: вила, мотика и нож за дране.

— Ако това са стопаните, значи са преживели доста лоши дни — каза Даг. Фаун не беше сигурна дали това е предупреждение, или просто наблюдение. — Стой спокойно, докато се уверят, че не съм заплаха.

— Нима биха си помислили подобно нещо? — Тя се подпря на стената и притисна завивката към себе си.

— Има подобни случаи. Бандити се представят за патрул. Обикновено не се занимаваме с простите разбойници, но ако хванем такива, не им прощаваме. Фермерите не винаги ни различават. Но предполагам, че с тези няма да имаме проблем, щом се успокоят.

Докато мъжете се приближаваха, Даг продължаваше да седи, но стойката му бе по-стегната. Вдигна дясната си ръка към слепоочието, което можеше да мине за поздрав или почесване, но в никакъв случай не излъчваше заплаха.

— Добър вечер.

Мъжете се приближиха бавно, готови да реагират при най-малката провокация. Най-възрастният, едър здравеняк с прошарена коса и вила в ръце, пристъпи напред. Видя Фаун и на лицето му се изписа учудване. Тя се усмихна и му махна с ръка.

— Здравсти — отвърна мъжът с хладна учтивост и опря дръжката на вилата в земята. — Кои сте вие и какво правите тук?

— Аз съм от патрула на Мари Редуинг. Повикаха ни от север преди два дни, за да помогнем с вашата моряща твар. Това е госпожица Соуфийлд. Тя беше отвлечена от пътя вчера, от тварта, която

преследвах, и получи наранявания. Надявах се, че тук ще намеря помощ, но вие бяхте заминали. И то насилствено, според следите.

Според Фаун Даг прескочи доста от подробностите, но тя имаше правото да изясни само едно нещо.

— Блуфийлд. Фамилията ми е Блуфийлд.

Даг я изгледа с вдигнати вежди.

— Аха. Да де.

В опит да разведри обстановката Фаун се обърна към фермерите.

— Това е вашата къща, така ли?

— Аха — отвърна мъжът.

— Радвам се, че се прибирате. Всички добре ли са?

На лицата на мъжете се изписа облекчение.

— Аха — отвърна най-възрастният и добави: — Имахме късмет и никой не беше убит от тези... неща.

— Голям късмет — добави другият мъж, с кафява коса, който вероятно беше брат или братовчед на говорещия.

Най-младият имаше червеникава коса и лунички и се взираше в празния ръкав на Даг. Езернякът се стараяше да не му обръща внимание, но Фаун забеляза, че раменете му се стегнаха.

— Хей, ти да не си онзи Даг, дето го търсят останалите от патрула? Казаха, че няма как да те сбърка човек. Много висок, с къса коса, златисти очи и липсваща лява ръка. — Той кимна убедено.

— Видял си патрула ми? — попита Даг нетърпеливо. — Къде са те? Всички ли са добре? Вече трябваше да са ме открили.

— Разпръснати са между Гласфорддж и онази дупка, която откачените същества ни караха да копаем — отвърна намръщено червенокосият. — Търсят те. След като не се появи в Гласфорддж тази сутрин, оная страшната се притесни, че може да си загинал. Поне четирима патрулни ми дадоха описанието ти, преди да тръгнем от града.

При описанието на водачката на патрула Даг сви устни. Кльощавият старец и момчето бяха зарязали пасището и се приближаваха, за да слушат.

Едрият мъж вдигна вилата, но не излъчваше заплаха.

— Значи те казаха, че вероятно си успял да убиеш тварта. Според тях това е накарало онези чудовища, глинени дето им викате, да се разтичат вчера като полудели.

— Горедолу — отвърна Даг. — Правилно сте пътували внимателно. Все още може да има бандити, макар че хората от Гласфордж ще се погрижат за тях. Освен това глинениците, които са избягали от моя патрул и от патрула на Чато, ще се скитат наоколо, докато не умрат. Вчера убих два, но поне четири успяха да се измъкнат. Няма да ви нападнат, но са опасни като бясно животно, ако бъдат приклучени. Леговището на злината — твартата — беше в хълмовете на осем мили оттук. Имате късмет, че не са ви закачили толкова дълго.

— Но вие явно не сте били такива късметлии — отвърна мъжът, беше видял синините и драскотините им. — Тад, върви да доведеш майка си — извика на момчето и то се обърна и хукна към гората.

— Какво се случи тук? — попита Даг.

Последва нетърпелив разказ, като мъжете се прекъсваха постоянно, добавяха подробности или спореха. Преди четири дни се появили двадесет-тридесет глиненици, нахвърлили се върху фермата и след това подкарали всички към хълмовете на югоизток, на около двадесет мили. Държали ги в подчинение, като носели трите най-малки деца и заплашвали да разбият главите им в дърветата. При тези думи Фаун трепна, но Даг си остана безизразен както обикновено. В мизерния лагер имало още двадесетина души, предимно жертви на пътниите обирджии. Там глинениците и няколко разбойници ги накарали да копаят някаква странна дупка.

— Не разбрах каква беше — каза едрият мъж, който беше най-големият син на стареца и глава на семейство Хорсфорд. Самият старец беше намръщен и сенилен, състояние, което нямаше нищо общо с атаката на злината. Фаун реши така, след като видя как останалите общо взето не обръщат внимание на мърморенето му.

— Злината — морящата твар — сигурно се е опитвала да прави мина — каза Даг колебливо. — Растеше бързо.

— Не приличаше много на мина — отвърна червенокосият, Саса. Оказа се, че той е зет и през онзи ден помагал в рязането на трупи. Изглеждаше по-малко потресен от случилото се, вероятно защото жена му и детето му през цялото време били в безопасност в Гласфордж. — Нямаха достатъчно инструменти, докато не донесоха заграбеното тук. Карали хората да копаят с голи ръце и да пренасят пръстта с дрехите си. Може ли такава идиотщина?

— Щяло е да бъде така, докато тварта не открие някой с нужното познание — обясни Даг. — Когато нещата се успокоят, трябва да отидете и да проучите мястото. Сигурно има нещо ценно там, злината не би сбъркала. Предполагам, че има желязо или въглища, но може и да е нещо друго.

— Чудех се дали не разкопават друга твар — обади се Саса. — Нали казват, че излизали от земята?

Даг го погледна с ново уважение.

— Интересна мисъл. Когато две твари се появят близо една до друга, което за щастие не се случва често, обикновено се атакуват веднага.

— Това не ви ли спестява част от работата?

— Не, за съжаление. Защото тази, която спечели, става по-силна. По-добре е да се унищожават по една.

Фаун се опита да си представи по-силно и по-плашещо същество от онова, което бе видяла вчера. Но след като вече си парализиран от страх, какво значение има, ако има и нещо още по-ужасно? Зачуди се дали това обяснява нещо за Даг.

Погледът ѝ бе привлечен от движение по пътя. Задаваше се още един кон за оран, а на гърба му седяха жена на средна възраст и момчето. Спряха се до кладенеца, жената се загледа в нещо, след което продължиха към къщата.

Червенокосият Саса, който явно беше по-наблюдателен от роднините си, довършваше описанието на вчерашните събития. Внезапната загуба на разсъдък у глинените и появата на Езерняците час по-късно. Патрулът бил следван от разтревожена тълпа, приятели и роднини на изчезналите. Езерняците оставили фермерите да се погрижат за отвлечените и се заели с избиването на обезумелите глиненни. Също така търсели и липсващия си човек, Даг, за когото смятали, че има нещо общо с обратата на събитията.

Даг потърка наболата си брада.

— Предполагам, че Мари и Чато са смятали, че този лагер е леговището. Вероятно са проследили дирите от бандитския лагер, който нападнахме по-миналата вечер. Това обяснява какво са правили през целия ден. Както и през нощта най-вероятно.

— Да — обади се едрият мъж. — Вашите и нашите се прибираха към Гласфордж дори тази сутрин.

Фермерската жена се смъкна от коня и огледа къщата, Даг и особено Фаун. Вероятно това беше жената, която останалите наричаха Пети. Според сивите косми в косата вероятно бе на възрастта на съпруга си, но за разлика от него беше доста тънка и жилава, въпреки уморения си вид. Тя пристъпи напред.

— Каква е тази кръв в коритото до кладенеца?

Даг ѝ кимна учтиво.

— Повечето е на госпожица Соу... Блуфийлд, госпожо. Съжалявам, че ви оцапахме чаршафите. От време на време им хвърлях по някое ведро. Ще се постарая да ги почистя, преди да си тръгнем.

„Ние“, а не „аз“, помисли си Фаун с някакво успокоение.

— Повечето? — Жената наклони глава и изсумтя. — Къде е ранена?

— Това ще ви обясни тя, госпожо.

Лицето ѝ за миг остана безизразно. Очите ѝ пробягаха по Фаун и се върнаха на празния му ръкав.

— Наистина ли убихте тварта, която причиняваше всичко това?

Даг се поколеба за момент и отговори точно, но без детайли.

— Да.

— В такъв случай не се тревожете за прането ми — изсумтя жената.

След това се обърна към мъжете:

— Какво се мотае и говорите толкова? Имаме много работа, докато се мръкне. Хорс, иди да издоиш кравите, ако все още дават мляко. Саса, виж дали са останали дърва за огнището и ако трябва, нацепи. Джей, почни да отделяш мебелите, които имат нужда от по-сериозна поправка. Тад, помогни на дядо ти с конете и после ела да разтребуваме къщата. Хайде, докато е още светло!

Мъжете се пръснаха да изпълняват заръките ѝ.

— Глинените не са открили склада с храната — каза Фаун и понечи да се изправи. Внезапно ѝ се зави свят. Пред очите ѝ заиграха сенки и тя почти не усети как я хванаха и я вкараха вътре къде с ходене, къде с носене. Примигна да проясни погледа си и видя, че отново лежи на дюшека, а над нея са се надвесили две лица. Жената я гледаше с притеснение и загриженост, а Даг с притеснение и... нежност? Тя примигна още няколко пъти.

— Лежи, Искрице — каза той. — Трябваше да лежиш. — Отмести запотената коса от очите ѝ.

— Какво е станало с теб, момиче? — попита Пети.

— Не съм момиче — простена Фаун. — На двадесет съм.

— Глинените я нараниха вчера. — Даг я погледна напрегнато, сякаш търсеше разрешение да продължи, и тя кимна одобрително. — Пометна във втория месец. Кървеше доста силно, но започна да намалява. Искаше ми се някоя от жените от патрула да е тук. Вие разбирате ли от акушерство, госпожо?

— Малко. Щом е кървяла, правилно си я държал легнала.

— Как разбирате дали тя... дали една жена ще се оправи след такова нещо?

— Ако кървенето спре до пет дни и няма треска, почти сигурно ще се оправи. В най-лошия случай десет дни. При двумесечна бременност шансовете са по-добри. При три месеца вече става опасно.

— Пет дни — повтори той, сякаш искаше да го запомни. — Така, значи все още сме добре. Треска...? — Поклати глава и стана, защото бе видял къде гледа жената. Извини се, взе приставката за ръката си от масата и я сложи на ръба на дюшека.

— А теб какво те е сполетяло? — попита Пети.

— Доста нещо през годините — отвърна Даг уклончиво. — Мисля да отведа госпожица Блуфийлд в Гласфордж, ако патрулът ми не ни открие до утре. Трябва да докладвам. Ще се намери ли някаква каруца?

Фермерката кимна.

— По-късно. Момичетата трябва да се върнат утре. — Другите жени и деца от семейство Хорсфорд бяха останали при съпругата на Саса, докато мъжете не се уверят, че фермата е безопасна.

— А дали ще правят второ пътуване?

— Възможно е. Зависи. — Тя се почеса по тила и огледа стотиците неща, които се нуждаеха от вниманието ѝ, а тя имаше сили само за десетина. Поне така предполагаше Фаун.

— Как да ви помогна, госпожо? — попита Даг.

Тя го погледна, сякаш изненадана от предложението.

— Още не знам. Всичко е надолу с главата. Просто... изчакай малко.

И тръгна на обиколка из разнебитената къща.

— Няма да се успокои, докато не разтреби — прошепна Фаун.

— Усетих. — Той се наведе и вдигна торбичката с ножовете, която лежеше до дюшека. Чак сега Фаун осъзна колко внимателно бе избягвал да гледа към нея, докато фермерката бе в стаята. — Можеш ли да ги скриеш някъде?

Фаун кимна, бавно се надигна и отвори торбата си, която лежеше на пода. Вътре имаше резервна риза, пола и бельо; там беше и единствената ѝ по-хубава рокля, с която възнамеряваше да си търси работа в града. Натика торбичката навътре и я уви добре с дрехите.

Даг кимна благодарно и каза:

— Мисля, че е по-добре да не споменаваме за ножа на тези хора. Само ще ги обезпокои. Иска ми се Мари вече да беше дошла.

Чуваха стъпките на жената на втория етаж и спорадични възклицания от типа „Горките ми прозорци!“.

— Пропусна голяма част от историята — обади се Фаун.

— Да. Ще съм ти задължен, ако направиш същото.

— Нали ти обещах? Със сигурност и аз не искам да говоря за ножа с всеки срещнат.

— Ако започнат да задават твърде неудобни въпроси, просто ги попитай за техните неприятности. Това ще ги отклони, а пък и имат много за разказване.

— Точно това правеше ти всъщност! — Осъзна, че бяха научили много за бедите на семейство Хорсфорд, но на свой ред бяха споделили съвсем малко. — Поредният патрулен трик, а?

Единият ъгъл на устата му се изкриви.

— Нещо такова.

Жената се появи точно когато и синът ѝ Тад се върна от плевнята и го изпрати с Даг да чистят счупените стъкла от къщата. След това слезе в избата и се върна с няколко буркана, вече доста по-спокойна. Нареди бурканите и ги огледа, сякаш пресмяташе колко гърла са и с какво да ги нахрани на вечеря, след което се обърна към Фаун.

— Трябва да те настаним в истинско легло. В стаята на Бърди, след като Тад измете стъклата. Там положението не е толкова лошо. — Направи пауза и понижи глас. — Онзи от патрула ни разказа истинската история за теб, нали?

— Да, госпожо.

На лицето на жената се изписа подозрение.

— Защото онези драскотини по лицето му не са от глинен. Обзалагам се.

В първия момент Фаун не може да загрее.

— О! Онези драскотини? Да, те са от мен. Но това беше грешка. Отначало го взех за поредния разбойник. Но бързо се изяснихме.

— Езерняците са странен народ. Казват, че се занимавали с черна магия.

Фаун се надигна на лакът и заговори разгорещено:

— Трябва да сте им благодарни. Защото тварите са още по-черни. Вчера видях една. По-близо, отколкото сте вие. Каквото и да правят патрулите, за да ги убият, получават моето одобрение!

Пети явно ставаше все по-подозрителна.

— Това ли... морящата твар ли... те нарани?

— Дали предизвика помятането ли?

— Да. Защото момичетата не помятат от удари или падания по стълбите. Въпреки че съм виждала някои да опитват. Естествено в повечето случаи не се получава.

— Да — отвърна Фаун кратко. — Беше тварта. — Дали това беше твърде близък въпрос? Прецени, че не е. Дори Даг предоставяше някаква информация, за да предотврати задаването на повече въпроси. — Беше грозна. Повече и от глинените. Тварите убиват всичко, което докоснат. Трябва да отидете до леговището някой път. Всички дървета в околността са мъртви. Нямам представа колко време ще трябва да се възстановят.

— Хм. — Пети започна да разпечатва бурканите, като събираше воська за повторно използване. — Глинените си бяха достатъчно грозни. В деня преди да ни отведат в лагера момиченцето на една жена се разболяло и тя ги помолила за помощ. Опитала всичко. Вместо това те го убиха. И го изяха. Когато пристигнахме, жената беше в шок. Както и всички останали. Дори разбойниците, въпреки че съзнанията им не бяха в ред, бяха притеснени.

Фаун потрепери.

— Даг каза, че глинените ядат хора. Не му повярвах отначало. Езерняците търсят такива същества и ги убиват.

— Хм. — Жената се опитваше да приготви яденето, но ѝ се налагаше да импровизира заради липсващата посуда. След малко се

обади от другия край на кухнята: — Казват, че Езерняците могат да омаят хорските умове.

— Виж какво. — Фаун се намръщи и отново се надигна на лакът. — Казах, че този Езерняк ми спаси живота вчера. Поне два пъти. Даже три, защото кръвта ми щеше да изтече, докато се лутам в горите, ако беше загинал в боя. Сражаваше се срещу пет глинени! Грижеше се за мен през нощта, докато не можех да помръдна от болка, и сменяше кървавите парцали, без да се оплаче, и разчисти кухнята ви, и поправи оградата, погребва кучетата ви на сянка, под дърветата, и не беше длъжен да прави нищо от това. — „И сърцето му трепна при спомена за водните лилии“. — Видях този мъж да свърши повече добрини с една ръка, за един ден, отколкото който и да е друг, двурък, за седмица. И въобще — ако е омаял ума ми, определено го направи по трудния начин!

Жената стоеше вдигнала ръце, за да се предпази от пламенната ѝ тирада, и сякаш беше готова да се разсмее.

— Стига, стига, момиче, предавам се!

— Ха! — Фаун се отпусна назад. — Просто престани с това „казват“.

Усмивката на Пети помръкна, но тя така и не сподели с Фаун какво я притеснява.

Фаун лежа кротко, докато спускацията се мрак не принуди мъжете да се приберат. Тад изнесе дюшека ѝ и освободи място за масата. Липсващите столове бяха заменени от импровизирани пейки от дъски и пънове. Пети позволи на Фаун да остане на масата за семейната вечеря. Иначе алтернативата беше да ѝ занесат храна в леглото в някоя от стаите.

Вечерята беше изобилна, макар и протичко приготвена; хранеха се на светлината на свещите и огнището. Фаун реши, че след това всички ще си лягат. Отначало разговорът беше разпокъсан и практичен. Хората бяха изтощени и умовете им бяха заети с последните събития. Всички се хранеха с ръце и лекото неудобство на Даг оставаше почти незабелязано. Липсващата китка сякаш не го притесняваше, въпреки че той почти никога не вдигаше ръката си над

ръба на масата. Говореше рядко, предимно за да подкани Фаун да се храни.

— Много мило, че помогна на Таг със счупените стъкла — каза фермерката.

— Няма проблем, госпожо. Вече може да вървите из къщата без притеснения.

— Пети, ще ти помогна за новите прозорци — предложи Саса. — Веднага щом нещата се уталожат.

— Благодаря — отвърна тя.

— По мое време беше достатъчно да опънеш промазан плат на рамката — измърмори дядото.

— Татко, искаш ли още малко хляб? — отвърна побелелият му син. Земята може и да се водеше на стареца, но в къщата очевидно се разпореждаше Пети.

Разговорът неизбежно се насочи към тежките събития от последните дни. Даг изглеждаше уморен и мълчалив; на няколко пъти приложи успешната тактика да отговори на въпроса с въпрос.

— Жалко, че патрулът ви не дойде един ден по-рано — обади се Саса с въздишка. — Можеха да спасят бедното дете от изяждане.

Даг не се намръщи. Само присви клепачи и наклони глава; от уморено изражението му стана безизразно. Не каза нищо.

— Не си прав — обади се Фаун. — Ако патрулът се беше появил, преди аз да... преди ние да... преди тварта да умре и глинените да побягнат, щеше да има сражение. Много хора можеше да загинат, не само момчето.

Саса се обърна към нея намръщено.

— Да, но да те изядат?! Това е ужасно!

— Така правят глинените — измърмори Даг.

— Вече си свикнал, така ли?

Даг сви рамене.

— Но то беше още дете.

— Всички са били деца.

Пети, която досега гледаше в чинията си, вдигна очи.

— Ако бяха дошли пък преди пет дни, нямаше да бъдем нападнати — заяде се Джей. — Кучетата и добитъкът щяха да са живи. Защо не си пожелаеш това, както си тръгнал?

Даг направи гримаса, която трябваше да мине за усмивка, изправи се и каза на Пети:

— Извинете, госпожо.

Излезе и тихо затвори кухненската врата. Стъпките му прозвучаха по верандата и заглъхнаха в нощта.

— Какво му стана? — попита Джей.

— По някой път си мисля, че майка ти те е изтървала на главата като малък — отвърна Пети.

Той примига и сви рамене в искрено учудване.

— Що?

Фаун усети, че отново започва да трепери. Промяната в състоянието ѝ не убягна на наблюдателната Пети.

— Хайде, момиче, време е да си лягаш. Хорс, помогни ѝ.

Хорс беше по-мълчалив от младите си роднини, а може би жена му му бе обяснила някои неща за гостите насаме. Той поведе Фаун през тъмната къща. Този път не ѝ причерняваше, въпреки че имаше леко главоболие. Пети ги последва, носеше свещ в чинийка.

В една от пристройките имаше две срещуположни спални. Хорс показа на Фаун едната. Бяха сложили дюшека ѝ върху дървено легло. Влажният нощен ветрец духаше през неостъклените прозорци. Фаун реши, че това е стаята на някоя от дъщерите, които трябваше да пристигнат утре с каруцата.

Пети каза на Хорс да си върви и ѝ помогна да се съблече, почти без да говорят. Преди два дни Фаун щеше да даде всичко, за да замени странния мъж и за най-странната жена. Тази вечер обаче желанието ѝ беше точно обратното.

— С Хорс спим в другата стая. Ако имаш нужда от нещо, повикай ни.

— Благодаря — отвърна Фаун, опита се да го каже благодарно. Едва ли щяха да я разберат, ако поискаше пак да спи на кухненския под. Заедно с Даг. Къде ли щяха да го настанят тези неблагодарни фермери? В плевнята? Тя се намръщи.

По коридора прозвучаха стъпки, които не можеше да се сбъркат, последвани от почукване на вратата.

— Влез, Даг — извика Фаун, преди Пети да каже нещо.

Той носеше нещо — прането, което бе проснал на оградата. Синята рокля и бельото на Фаун, както и неговите дрехи, почистени от

кръвта. Освен това носеше и торбата ѝ.

Остави я в единия ъгъл на стаята и подреди дрехите отгоре.

— Заповядай, Искрице.

— Благодаря, Даг — отвърна тя просто. По лицето му пробяга усмивка, като светлина над вода. Дали някой въобще благодареше на патрулите? Фаун вече започваше да се съмнява.

Даг кимна на Пети, пристъпи към леглото на Фаун и докосна челото ѝ с длан.

— Топло е. — Премести ръка така, че да я пипне с вътрешността на китката. Фаун опита да улови пулса, както бе слушала сърцебиенето му, но нямаше успех. — Но поне нямаш треска.

Отдръпна се и стисна устни. Фаун си спомни как тези устни бяха дишали в косата ѝ и изведнъж ѝ се прииска целувка за лека нощ. Нима беше грешно? Намръщената Пети го правеше грешно някак си.

— Намери ли нещо отвън?

— Патрула го няма — въздъхна той. — Поне в радиус от няколко мили.

— Дали все още търсят от грешната страна на Гласфорддж?

— Възможно е. Май ще вали. На запад се виждат светкавици. Малко ми е неприятно, че ще обикалят мокри из мрака и ще се притесняват за мен, докато аз имам подслон и съм в безопасност. После със сигурност ще ми проглушат ушите.

— Съжалявам.

— Не се притеснявай, Искрице. Следващия път ще е обратното. И тогава аз ще имам поводи да мрънкам. — Очите му проблеснаха по начин, който я караше да се смее.

— Наистина ли утре ще отидем в Гласфорддж?

— Ще видим. Зависи как ще се чувстваш на сутринта.

— Тази нощ съм много по-добре. Кървенето вече е като при нормален цикъл.

— Искаш ли нагорещен камък?

— Мисля, че вече нямам нужда.

— Чудесно. Спи дълбоко.

Тя се усмихна срамежливо.

— Ще се опитам.

Ръката му направи леко движение към нея, но се върна.

— Лека нощ.

— Лека, Даг. И на теб приятни сънища.

Той кимна за последно и излезе. Фермерката го последва със свещта и затвори вратата. През прозореца за момент се мярна отблясък от светкавиците, които бе споменал Даг, но бяха твърде далеч и не се чуваше гръм. Фаун се извъртя на една страна и опита да изпълни пожеланието му.

— Изчакай малко — промърмори жената и понеже носеше единствената свещ, Даг я послуша. Тя мина покрай него и го поведе към кухнята. Там имаше друга свещ, а и пламъците на огнището не бяха изгаснали съвсем. Пейките и масата бяха разглобени и подредени до стената, а съдовете от вечерята бяха оставени до мивката заедно с няколко кофи вода.

Жената се огледа и въздъхна.

— Ще ги оправям на сутринта. — И въпреки думите си започна да прибира остатъците от храната и допълнителния хляб, който беше приготвила за закуска.

— Къде да легна, госпожо? — попита учтиво Даг. Очевидно не при Фаун. Мъчеше се да не мисли за уханието на косата и топлото ѝ дишащо тяло в прегръдките му.

— Може да вземеш един от дюшеците, на които лежеше момичето, и да го сложиш където искаш.

— Мисля, на верандата. Така ще гледам за моите хора и ако някой се появи през нощта, няма да будим къщата. Ако почне да вали, ще се прибера в кухнята.

— Добре — съгласи се жената.

Даг погледна през прозореца и освободи усета си. Животните в пасището бяха спокойни, някои пасяха, други дремеха.

— Кобилата не е моя. Намерихме я при леговището на твартата и я взехме. Знаете ли на кого е?

— Не е от нашите — отвърна Пети.

— Не искам, когато стигнем в Гласфордж, някой да ми налети с обвинения за конекрадство.

— Мислех, че ви се полага заплащане за твартата. Можеш да си я поискаш.

— Имам си кон — сви рамене Даг. — Поне така се надявам. Ако никой не си я поиска, мисля, че се полага на госпожица Блуфийлд. Животното е кротко и здраво. Затова си мисля, че не е била бандитски кон, не и за дълго поне.

Пети спря и погледна към склада с храната.

— Госпожица Блуфийлд е приятно момиче.

— Да.

— Сигурно се чудиш как се е забъркала в това.

— Това не е моя работа, госпожо.

— Да, забелязах вече.

Какво? Че няма работа тук?

— С младите се случват бели — продължи тя. — На двадесет, а?

— Така казва.

— Ти не си на двадесет. — Тя клекна до огъня и го засипа с пепел.

— Не съм. От доста време.

— Можеше да вземеш коня и да отидеш при твоите хора тази нощ, ако толкова се тревожеше за тях. Момичето щеше да е добре тук. Щях да се грижа за нея, докато се оправи.

Точно такъв план имаше вчера. Но сега сякаш бе изминало страшно много време оттогава.

— Благодаря за предложението. Но й обещах, че ще я заведа в Гласфордж. Освен това искам Мари да я прегледа. Водачката на патрула ми ще разбере дали Фаун се възстановява нормално.

— Да, предполагам, че ще кажеш нещо такова. Не съм сляпа. — Тя въздъхна и се изправи срещу него със скръстени ръце. — А след това?

— Моля?

— Имаш ли представа какво й причиняваш? Като стоиш тук и се усмихваш? Предполагам, че нямаш.

Предпазливостта на Даг премина в объркване. Беше забелязал, че жената е наблюдателна, но не предполагаше, че ще предизвика притеснения.

— Мисля й само доброто.

— Сигурно. — Тя се намръщи още повече. — Едно време имах един братовчед.

Даг наклони глава, разкъсван между любопитството и предчувствието, че не иска да чува края на тази история.

— Млад и добър, и красавец. Работеше като коняр в онзи хотел в Гласфордж, където винаги отсядат патрулите. Веднъж с един патрул дойде младо момиче. Много красиво, високо. И го хареса, или поне той така мислеше.

— Водачите на патрули се опитват да не допускат подобни връзки.

— И аз така разбрах. За съжаление не успяха. И значи той се влюби до уши в момичето. Цяла година чака патрулът ѝ да се върне. И той се върна. И тя отново беше добра с него.

Даг мълчеше. Хич не му беше приятно.

— На третата година патрулът дойде, но нея я нямаше. Оказа се, че се е прибрала при нейните хора на запад.

— Това е обичайна практика при трениране на новобранците. Изпращаме ги по другите лагери за един-два сезона. Учат се на други методи и завързват приятелства. Така, ако се наложи да комбинираме сили, е по-лесно, понеже се знаят маршрутите и териториите. Тези, които се обучават за водачи, се пращат из всичките седем провинции. За тях казваме, че са обиколили езерото.

— Ти обикалял ли си го?

— Два пъти — призна той.

— Хм. — Тя поклати глава и продължи: — И значи той тръгна след нея с намерението да се присъедини към вас.

— А! — възкликна Даг. — Това няма как да стане. Не е въпрос на гордост или зъл умисъл, просто ние имаме умения и методи, които не можем да споделим.

— Искаш да кажеш, не е само въпрос на гордост и зъл умисъл — поправи го жената.

Даг сви рамене. „Не е твоя работа. Не се меси, старче“.

— Най-накрая я открил. Но както каза и ти, Езерняците не го приели. Върна се с подвита опашка след половин година. Не искаше да поглежда другите момичета. Пропи се. Сякаш, щом не можеше да обича нея, не можеше да обича никого.

— За това не е нужно да си фермер, госпожо — отвърна Даг хладно.

— Може и така да е. Така и не може да уседне. Накрая си намери работа като салджия на река Грейс. След няколко сезона чухме, че паднал от сала и се удавил. Не мисля, че е било нарочно; казаха, че бил пиян и тръгнал да пикае през борда. Просто е бил невнимателен, но по начин, който не се случва на другите хора.

Даг помисли, че може би и неговият проблем е подобен. Никога не беше достатъчно невнимателен. Ако беше на двадесет, а не на тридесет и пет, когато го погълна тъмнината, нещата можеха да се развият и другояче...

— Така и не чухме повече за онова момиче. За нея той е бил просто моментно увлечение. А за него тя беше всичко на света.

Даг все така мълчеше.

Тя пое дъх и продължи:

— Така че ако си мислиш, че е забавно да накараш това момиче да се влюби в теб, скоро няма да е така. Не знам как е при теб, но за нея няма да има бъдеще. Твоите хора ще се погрижат за това, ако не го направят нейните. Ти го знаеш, аз го знам — но не и тя.

— Госпожо, мисля, че си въобразявате разни неща. — Може би доста очевидни неща, след като тя не знаеше как споделящият нож свързва здраво Даг и Фаун, поне засега. Но той въобще нямаше намерение да се обяснява на тази изтощена и изнервена жена.

— Знам какво виждам. Не ми е за първи път.

— Та аз я познавам едва от ден!

— Така ли? А какво ще стане след седмица? Предполагам, че ще е като горски пожар. — Тя изсумтя сърдито. — Знам само, че когато нашите хора се влюбят в някой от вашите, накрая умират или им се иска да са мъртви.

Даг отпусна челюсти и ѝ кимна леко.

— Госпожо, накрая всички хора умират. Или им се иска.

Тя само поклати глава и стисна устни.

— Лека нощ. — Той докосна с ръка слепоочието си и отиде да измъкне дюшека от съседната стая на верандата. Реши, че ако сутринта Малката искрица е в състояние да пътува, ще напуснат това място колкото се може по-бързо.

8.

За съжаление на Даг през тази нощ не се появи никой от патрула, а по някое време дъждът го накара да се прибере в кухнята. Успя да види Фаун чак на другата сутрин на закуска. Двамата вече носеха собствените си дрехи, по които имаше само съвсем леки петна. Тя изглеждаше почти добре в синята си рокля, макар и да беше бледа. Клепачите и върховете на пръстите ѝ не бяха толкова розови, колкото му се искаше, и все още ѝ прилошаваше, ако се надигнеше рязко. Поне нямаше признаци на треска.

Даг тъкмо я караше да яде и да пие повече мляко, когато Тад нахлу задъхано през вратата.

— Мамо! Тате! Един от глинениите тормози овцете на пасището!

Даг издиша тревожно, а тримата мъже около масата скочиха да търсят превърнатите в оръжия инструменти. Даг разхлаби бойния си нож и излезе на верандата. Фаун и фермерската жена го последваха разтревожено. Пети беше помъкнала внушителен кухненски нож.

В отсрещния край на пасището гол мъж се беше нахвърлил върху една овца и се мъчеше да ѝ прегризе гърлото. Животното подскочи и се отърва от нападателя. Глиненият падна лошо, сякаш не знаеше как да използва ръцете си. Надигна се и направи нов скок към избраната плячка. Останалите овце се дръпнаха настрана, после се обърнаха да гледат.

— Тормози ли? — прошепна Даг. — Направо ги ужасява. Този глинени сигурно е направен от куче или вълк. Ето, иска да се движи като вълк, но не успява. Не може да използва ръцете си като човек, нито челюстите си като вълк. Ииска да ѝ разкъса гърлото, но само си пълни устата с вълна. Гадост!

Поклати съжалително глава и тръгна бързо към пасището. Зад него Пети въздъхна, а Фаун ахна.

Даг заобиколи, така че да застане между глинения и гората, и прескочи оградата. Протегна дясната си ръка и изпъна рамена, след което измъкна ножа си. Сутрешният въздух беше натезжал от влага.

Розовото небе на хоризонта постепенно преминаваше в тюркоаз. Тревата беше мокра от нощния дъжд, капките сияеха като разпръснато сребро, земята под краката му леко жвакаше. Той се насочи към глинения. Съществото беше мръсно, с разчорлена коса, миришеше на гнило. Плътта му вече губеше цвета си, кожата беше подпухнала и жълтеникава. Устните му се извиха, щом усети Даг, и то замръзна, колебаеше се между бягство и нападение.

„Хайде, скочи ми, тромав кошмар. Спести ми гонитбата“.

— Ела. — Даг приклепна и разпери ръце. — Да прекратим това. Обещавам ти, че всичко ще свърши.

Съществото се наведе напред и скочи към Даг. Главата му се изви в жалък опит да достигне гърлото на патрулния. Даг блокира една от ноктестите ръце с левия си лакът, извъртя се и замахна силно.

Отскочи встрани от бликналата от гърлото на съществото кръв, за да си спести ново пране. Глиненият направи три крачки и рухна на влажната земя. Даг го заобиколи предпазливо, но нямаше нужда от втори удар. Съществото потрепери и замря с полуотворени очи. Снопът вълна в устата му спря да мърда. „Липсващи богове, наистина грозна гледка“. Но пък работата бе добре свършена. Той обърса острието в тревата и реши да поиска парцал от фермерката.

Изправи се и видя тримата мъже, които го зяпаха опулено. Тад прескочи оградата, но баща му викна:

— Казах ти да не се приближаваш!

— Мъртъв е, тате! — Тад погледна Даг с грейнало лице. — Просто се приближи и го смъкна с един удар!

Последният глинен, който бяха видели тези хора, бе все още подчинен на волята на създателя си и бе интелигентен и смъртоносен. Не като това объркано животно, затворено в странно тяло. Даг не мислеше да обяснява тия неща на фермерите. По-добре да бъдеха предпазливи с глинениите.

— Такава ми е работата. — Устните му се извиха в мрачна усмивка. — На вас оставям да го погребете. — Фермерите се събраха около трупа и почнаха да го мушкат с инструментите си. Даг тръгна към къщата.

Повечето животни се бяха дръпнали в другия край на пасището, далеч от нападателя. Кобилата вдигна глава, когато я приближи. Даг избърса ножа си в нея и го прибра, после я почеса по главата и тя

въздъхна доволно. В спомените му се върна снощното сърдито предложение на фермерката да я вземе и да се махне. Изкушаваща идея.

„Но няма да тръгна сам“.

Прескочи оградата и тръгна към верандата. Фаун го гледеше също толкова възхитено, колкото и Тад, но с повече разбиране. Фермерката стоеше със скръстени ръце, разкъсвана между благодарността и неодобрението.

Даг се почувства уморен от тези недоверчиви хора. Липсваше му патрулт — въпреки всичките му недостатъци. А може би и точно заради тях.

— Хей, Искрице. Искан да изчакам каруцата и да те откарам с нея до Гласфордж, но размислих. Можем да яздим двамата, както оня ден, и няма да ти е по-неудобно.

— Даже ще ми е по-добре. — Лицето ѝ светна. — По този път зъбите ми ще изпаднат, ако се возя в каруца.

— Дори да яздим бавно, след три часа ще сме в града. Нали няма да те преумори?

— Искан да тръгнем още сега ли? Отивам да си взема нещата. Ей сега идвам!

— Ще ми прибереш ли приставката за ръката? Заедно с другите неща. — „Приставката за ръката, торбичката с ножа и другата със счупените кости и разбитите мечти“. Всичко останало, с което бе пристигнал, бе на него.

Тя замълча, сякаш изброяваше същия инвентар, после кимна.

— Не подскачай. И не бързай. Полека.

Фаун затръшна кухненската врата със звънлив смях.

Даг се обърна, видя преценяващия поглед на Пети и ѝ се намръщи.

Тя сви рамене и въздъхна.

— Е, това всъщност не е моя работа.

Той замени хапливия коментар с относително учтиво кимване и тръгна към кобилата.

Докато успее да нагласи въжето като юзда и да я доведе до верандата, Фаун вече бе излязла с торбата си и благодареше на Пети. Искреността ѝ предизвика усмивка у жената въпреки явното ѝ неодобрение.

— Да внимаваш повече, момиче — пожела ѝ тя.

— Даг ще се грижи за мен — отвърна Фаун весело.

— О, да. — Пети въздъхна и очевидно преглътна някакъв коментар. — Това е ясно.

Даг се метна на кобилата. За щастие гърбът ѝ беше широк и удобен. Нямаше нужда да проси седло от фермата. Стегна десния си глезен, за да направи стреме за Фаун, и тя се настани в скута му както преди. Намести се и обви ръка около кръста му. За изненада на Даг Пети пристъпи напред и тикна някакъв пакет в ръцете на Фаун.

— Само хляб и сладко. Но поне ще ви стигне за из път.

— Благодаря, госпожо. — Даг докосна челото си с пръсти. — За всичко.

— И на вас — отвърна тя сухо, след което добави: — Помисли за това, което ти казах, патрулен. Или просто помисли.

Или не трябваше да отговаря, или да започне дълъг спор, така че предпочете първото. Помогна на Фаун да прибере храната в торбата си и обърна коня. Разшири усета си, но наоколо нямаше нищо от рода на ядосани членове на патрула или умиращи глинени.

Копитата на кобилата газеха падналите цветове от хикори, които приличаха на късчета разбито небе, разпръснати из тревата. Фермерите тъкмо примъкваха трупа на глинения към гората. Всички им помахаха, а Саса дори успя да се провикне:

— Към Гласфордж ли сте? И аз ще тръгвам скоро. Ако видите някои от нашите, им кажете, че сме добре! Ще се видим ли в града?

— Естествено! — възкликна Фаун.

— Може би — добави Даг. — Ако се появи някой от патрула, нали ще кажете, че сме добре и че ще ги чакам в града?

— Разбира се! — обеща Саса.

Пътят зави между дърветата и фермата и обитателите ѝ останаха назад. Даг въздъхна спокойно, наслаждаваше се на влажната лятна утрин. Чуваше се единствено тропотът на копитата и ромоленето на набъбналия от снощния дъжд поток. Някакъв раиран гризач прекоси пътя и изчезна с шумолене в тревата.

Фаун се сгуши в Даг и притисна глава към гърдите му. Мълчеше. Даг реши, че е изтощена от загубата на кръв, след като вълнението от сутрешните събития беше преминало. Също като другите ранени младежи, тя се надценяваше и се люшкеше между неблагоприятната

активност и припадъка. Надяваше, че възстановяването ѝ ще протече нормално. Беше му приятно да крепи топлото ѝ тяло. Конят наистина друсаше много по-малко от евентуална каруца в тези коловози, особено ходом, а той нямаше намерение да го забързва. Няколко комара се завъртяха около тях, но Даг ги пропъди с нежно побутване на същността си.

Уханието на косата и кожата ѝ, извивката на гърдите ѝ, когато дишаше, търкането на бедрата ѝ в неговите го вълнуваше, но не толкова, колкото светлината и успокояващото чувство на безопасност, което извираше от същността ѝ. Самата тя не бе възбудена, но отвореността ѝ и абсолютното приемане на неговото присъствие го правеха необяснимо щастлив, като човек, който се грее на огън. Тъмночервеният оттенък на нараняването ѝ все още се виждаше, но поне проблясъците на болка бяха намалели съвсем.

Тя не можеше да усети неговата същност и не осъзнаваше проверката. Една Езерняшка жена щеше да вижда в него по същия начин, ако той не се затвореше, не избереше слепотата на уединението. Чувстваше се леко виновен, но продължи да опипва Фаун с вътрешните си сетива, без страх, че ще бъде открит.

Беше по-скоро като гледане на лилии, отколкото душене на вечеря, която не е за него. Нима беше гладувал толкова дълго, че бе забравил вкуса на храната? Така изглеждаше. Но насладата и болката бяха тайни на неговото сърце. Забеляза, че минават през местност, която вече се възстановява от въздействията на злината. Покварата беше безкрайна сивота, без чувства. Дали завръщането на зеления живот болеше? Странна мисъл.

Фаун се размърда и отвори очи. Огледа гората, която тук беше от бук, бряст и червен дъб, а на по-откритите места имаше и дрян. Листата по горните клони искряха от слънчевите лъчи, които се отразяваха във водните капки.

— Как ще откриеш патрула в Гласфордж? — попита го.

— Има един хотел, в който отсядаме и го ползваме за база. Приятно разнообразие след спането на земята. Там е и лазаретът. Сигурен съм, че е имало и други ранени освен моя партньор Соун, когато нападнахме разбойниците. Така че те ще са там. Местните хора поне са ни свикнали.

— Дълго ли ще останеш?

— Не знам. Патрульът на Чато отиваше на юг, отвъд река Грейс, за да търгува с коне, когато се натъкна на тази неприятност. Ние пък проверявахме маршрут на североизток, когато ни повикаха. Зависи най-вече от ранените.

— Хотелът не е на Езерняците, нали? Сигурно си е на хората от Гласфорддж?

— Да.

— Каква работа предлагат?

Той повдигна вежди.

— Камериерки, готвачи, конярчета, перачки... много неща.

— Някои от тях ги умея. Може би ще си намеря работа там.

Даг се напрегна.

— Пети разказа ли ти за братовчеда си?

— Братовчед ли?

„Явно не е“.

— Няма значение. Двойката, която го управлява, го притежава от години. Мисля, че е построен на мястото на стара странноприемница, от бащата на мъжа. Мари сигурно знае. Сградата е тухлена, на три етажа. В Гласфорддж произвеждат и тухли освен стъкло.

— Виждала съм такива къщи в Лъмптън Маркет. Казваха, че са построени с тухли от Гласфорддж. Сигурно не е лесна работа.

Той се понамести под нея.

— Във всички случаи няма да има работа за теб, докато не спре да ти прилошава, щом станеш рязко. Предполагам, че ще ти трябват още няколко дни почивка.

— Сигурно — отвърна тя колебливо. — Само че... нямам много пари.

— Патрульът ми ще се погрижи — заяви Даг твърдо. — Задължени сме ти за злината. — „И за твоята саможертва“.

— Добре. Но вече трябва да се замисля за някаква работа, след като трябва да се справям сама. Добре че срещнахме семейство Хорсфорд. Приятни хорица. Може би те ще ми помогнат да започна някъде.

Нямаше ли да се прибере? Нито перспективата да се върне при Съни Тъпия, нито тази да стане камериерка в Гласфорддж му се струваха особено приятни.

— По-добре да изчакаме какво ще каже Мари за ножа, преди да правим планове.

— Хм. — Очите ѝ потъмняха и тя отново се притисна в него.

Горският покой отново унесе Даг. Светлината и чистият въздух, леката походка на кобилата и сгушената в него Фаун, която постепенно се отърсваше от напрежението, го докараха до състояние да не иска нищо повече. За момент беше свободен от всички задачи и задължения, които го тласкаха към несигурното бъдеще.

— Как се чувстваш? — промълви в ухото на Фаун. — Боли ли те?

— Не е по-зле, отколкото като закусвахме. По-добре от снощи. Мисля, че се оправям.

— Чудесно.

— Даг... — поколеба се тя.

— М?

— Какво правят Езернячките, като се забъркат в проблеми като моя?

Въпросът го озадачи.

— Кой проблем?

Тя изсумтя леко.

— Вярно, че напоследък ми се събраха повечко. Говоря за бебе и липса на съпруг. Сламените вдовици.

Можеше да усети тъгата и вината, която изпитваше при това напомняне.

— Ами... при нас не става точно така.

Фаун се намръщи.

— Нима младите Езерняци са наистина... благопристойни?

— Ако имаш предвид дали си държат гащите закопчани, не — засмя се той. — Младите са си млади, независимо дали са фермери, или Езерняци. Всички минават период, през който откриват нещата.

— Каза, че жената кани мъжа в шатрата си.

— Ако е късметлия.

— Тогава как... — Тя объркано спря.

Даг най-сетне разбра какво иска да го пита.

— О, това е свързано с нашата същност. Когато е онова време в месеца, когато жената може да зачене, в същността ѝ се появява

красива шарка. Ако времето и мястото не са подходящи за дете, жената и мъжът се задоволяват по друг начин.

Фаун мълча доста дълго. Накрая попита:

— Как?

— Какво как?

— Как го... правят? По какъв начин?

Даг преглътна тежко. Колко ли знаеше това момиче? Според въпросите ѝ явно не беше много. Откъде ли трябваше да започне?

— Ами, да речем, с ръце.

— С ръце?!

— Докосват се и се галят, докато не свършат. Езикът и устата също вършат работа.

— Да свършат ли?

— Докосват се един друг, както когато го правиш сам, но с компания е по-добре. Не е... самотно.

Лицето ѝ се изкриви.

— А. Знам, че момчетата го правят. Предполагам, че и момичета могат да им го правят. Харесва ли им?

— Ами... да, принципно — отвърна Даг предпазливо. Неочакваният развой на разговора започваше да влияе на ума и тялото му. „Успокой се, старче“. За щастие, тя не усещаше топлата вълна, минаваща през него. — Според моя опит и на момчетата им харесва.

Последва нова дълга пауза.

— Това нещо Езерняшко ли е? Някаква магия?

— Не, макар че има трикове, които можеш да правиш със същността си, за да подобриш усещането. Нашите жени и фермерките са еднакво магични в това отношение. Фермерите също имат същност, просто не могат да я усетят. — „Благодаря ви, липсващи богове“.

Изражението ѝ стана замислено, после започнаха да се появяват наченки на възбуда. Явно ѝ пречеше не само нараняването ѝ. Спомни си нещо, което една жена със смесена кръв му бе казала в Трипойнт: че много фермерски жени така и не научават как да си доставят удоволствие. Беше се засмяла на изражението му. „Стига, Даг. Момчетата непрекъснато се сблъскват с телата си. Докато жените са по-затворени и прибрани. Много съпруги би трябвало да ми благодарят, че съм научила мъжете им на разни неща, макар че биха ме намразили и в червата“. Той също имаше за какво да ѝ благодари и

бързо изтри непохватните фермерски момчета от съзнанието си, както и от нейното за известно време.

Това беше преди много време...

— Какви други неща? — попита Фаун.

— Моля?

— Освен ръцете, езика и устата.

— Ами... не... няма значение. — Възбудата му вече нарастваше до степен да му причинява сериозно физическо неудобство. Отгоре на всичко беше на кон. Имаше някои неща, които не трябваше да се правят на кон, дори да е послушен като тази кобила. Не можеше да не се сети за някои от тях, което съвсем не му помогна.

Искрицата не можеше да усети неговата същност. Можеше да стои пред нея и да изгаря от страст, но докато не си свалеше панталоните, нямаше да разбере. А след последните й преживявания беше по-добре да не разбира. Щеше да е лошо да се засмее. Не, щеше да е добре. Лошо щеше да е, ако се уплашеше и отвратеше, ако го вземеше за поредния гадняр като Съни Тъпия или онзи нещастник, когото бе прострелял. Ако станеше твърде неудържимо, можеше да слезе от коня и да отиде в гората с извинението, че му се ходи по нужда. Което щеше да си е вярно. „Стига. Сам си го причиняваш. Страдай мълчаливо. Мисли за нещо друго. Можеш да контролираш тялото си. Тя няма да разбере“.

Фаун въздъхна и се обърна към него.

— Очите ти си сменят цвета според светлината — заяви с нов интерес. — На слънце са яркочлатисти, като монети. На сянка са кафяви, като чай. През нощта са черни, като дълбоки езера. А в момента са съвсем тъмни.

— Аха — отвърна Даг. С всеки дъх усещаше уханието й. Но не можеше да не диша.

Движение в короната на едно дърво привлече вниманието им.

— Виж, червеноопашат ястреб! — извика тя. — Нали е прекрасен! — Вдигна глава и се извъртя, за да проследи полета на птицата. Перата бяха в ярък контраст със синьото небе. Малката й ръка се смъкна надолу, за да намери опора. Точно върху набъбналия член на Даг.

Той се стресна толкова, че падна от коня.

Тя също падна. Точно върху него. Въобще не беше тежка, но пък колко беше стресната! Зениците ѝ бяха станали огромни. Тя се надигна на една ръка и погледът ѝ падна точно на устата му.

„Да! Хайде, целуни ме“. Ръката му потръпна и той я остави с длан върху тревата. Облиза устни. Панталоните и ризата му започваха да се мокрят от земята. Усещаше всяка извивка на тялото ѝ и всеки оттенък на същността ѝ. Липсващи богове, за малко щеше сам да се оплете в същността ѝ...

— Удари ли се? — попита тя.

Той внезапно се ужаси и изобщо забрави за възбудата — та нали падането можеше да ѝ причини нов кръвоизлив. Щеше да му трябва поне час да я върне във фермата, а в нейното състояние можеше и да не издържи.

Тя се откопчи от него и легна на земята.

— Не. А ти? — попита Даг на свой ред.

— Малко. — Фаун се намръщи, но разтри лакътя си, а не корема.

Той се изправи и прокара ръка по косата си. „Глупак. Проклет глупак, внимавай! Можеше да я убиеш“.

— Какво стана?

— Ами... май зърнах нещо в храстите и... — Това беше най-слабото оправдание, което можеше да му хрумне.

Кобилата въобще не беше подплашена. Беше се отместила малко встрани и ги зяпаше с интерес. След като видя, че си стоят неподвижно, наведе глава и започна да пасе.

— Нищо чудно, че си нервен след онзи глинен сутринта — отвърна Фаун любезно. Огледа гората притеснено, след това се подпря на рамото му, изправи се и започна да си изтупва дрехите.

Даг си пое дъх няколко пъти и отиде при кобилата. Наблизо имаше паднало дърво и той реши да го използва за яхането. Ако язدهа по същия начин обаче можеше да се изложи отново, преди да стигнат.

— Честно казано — излъга Даг, — лявата ми ръка започва да се уморява. Мислиш ли, че можеш да яздиш зад мен?

— О! Съжалявам. Беше ми много приятно. Не мислех, че на теб ще ти е неудобно! — извини се тя искрено.

„Нямаш представа колко неудобно“. Той се усмихна, за да я успокои, но се боеше, че изглежда налудничаво.

Покатериха се на коня. Фаун седна странично зад него и двете ѝ ръце се увиха в топла прегръдка около кръста му.

Цялата решимост на Даг се стопи от натрапчивата мисъл: „По-надолу. По-надолу!“

Стисна зъби и смушка с пети невинната кобила да побърза.

Фаун пазеше равновесие и се чудеше дали ще чуе сърцето на Даг, ако опре ухо на гърба му. Тази сутрин мислеше, че се възстановява добре, но глупавото падане ѝ напомни колко е уморена. Даг явно също бе доста уморен, ако се съдеше по дългото му мълчание.

Беше засрамена от това колко малко ѝ оставаше да го целуне, когато паднаха. Вероятно го беше ударила с лакът в корема, но той бе твърде любезен, за да каже нещо. Дори се усмихна и ѝ помогна да стане. Зъбите му бяха здрави и силни, имаше само едно малко отчупено парченце на един от предните. За нейното разнебитено достойнство беше по-добре, че той се смее твърде рядко. Ако ѝ се бе усмихнал, докато лежах, вместо да я погледне странно, вероятно заради болката, вече щеше да се е посрамила.

Спомни си гадната дума, с която я нарече Съни, когато се скараха за бебето. Само с една подигравка беше отмил всички приказки за любов, нейното любопитство и копнеж. А преди това напираше да я целува и да се забавлява в нивата, наричаше я красавица. Дали беше типично за мъжете да презират жените, които им даваха вниманието, което те уж искаха толкова много? Сигурно беше така, ако се съдеше по някои от обидите, които бе чувала.

Не искаше Даг да я презира и да мисли, че е жалка. Но пък думата „типичен“ хич не се връзваше с него.

Дали... той беше самотен? Или пък късметлия?

Някак нямаше вид на късметлия.

„Ти пък откъде ще знаеш?“ Сърцето ѝ чувстваше, че сякаш го познава по-добре от всеки, когото е срещала. Чувството не подлежеше на проверка. Можеше да е женен, въпреки че твърдеше обратното. Можеше да има деца. Дори големи колкото нея. Кой знае? Не беше казал. Всъщност той въобще не говореше много.

Само че... малкото неща, които казваше, изглеждаха важни. Сякаш тя умираше от жажда и всички ѝ пробутваха някаква мътна

тиня, а той ѝ предлагаше чиста вода. Директно. Отвъд желанията и заслугите. Обезпокояваща мисъл.

Долината, по която се спускаха, се разшири. Потокът тръгна надолу през широките поляни, а пътчето се вля в главния път. Даг зави наляво. Каквато и възможност да бе имало, тя отмина безвъзвратно.

Главният път беше натоварен. Може би беше пазарен ден или пък отстраняването на заплахата от бандитите бе позволило на хората да пътуват отново. Срещаха здрави каруци, каращи тухли и други стоки, теглени от яки коне. Други се връщаха, натоварени с дърва и хора, които искаха да продадат продукцията си. Фаун долавяше веселите разговори и флиртовете на момичетата, когато родителите им не ги наглеждаха.

Долови миризмата на въглища и пушек още преди да направят последния завой и да зърнат града.

Нищо от това пътуване не беше такова, както си го представяше, когато тръгна, но поне бе стигнала. Нещо започнато най-сетне бе свършено. Сякаш беше развалила някакво проклятие. Най-сетне в Гласфордж.

9.

Фаун се наведе зад рамото на Даг и погледна главната улица. От двете ѝ страни имаше по-стари сгради, от дърво и камък, и нови от камък. Дървени тротоари пазеха хората от калта на улицата. В следващия квартал вече имаше павета, а по-нататък и тухли. Градът беше толкова богат, че настилаха улиците с тухли! Пътят зави покрай реката, но тя успя да зърне оживения пазар на един площад. Даг зави по една странична уличка и кимна към масивна сграда, по чиито стени растеше бръшлян.

— Това е нашият хотел. Патрулите отсядат безплатно. Такова е било завещанието на бащата на собственика. Нещо свързано с последната голяма злина, която сме убили по тези земи, някъде преди шестдесет години. Сигурно е била доста страшна. Човекът го е измислил добре, защото така патрулираме наоколо по-често.

— Не сте намирали друга от шестдесет години?

— Е, имало е няколко през годините. Просто сме ги откривали като малки и фермерите не са разбирали. Като... да изскубнеш плевел, вместо да сечеш дърво. По-добре е за всички, но пък е трудно да убедим хората да ни плащат. Старият съдържател е бил проникателен човек.

Минаха под тухлена арка и се озоваха в двор между хотела и конюшната. Едно конярче остави юздите, които чистеше, и се изправи, но не посегна към поводите на тяхната кобила.

— Съжалявам, господине, госпожо. — Кимването му бе учтиво, но момчето явно нямаше високо мнение за окаяната двойка, която яздеше без седло. — Хотелът е пълен. Ще трябва да идете другаде. Освен това се съмнявам, че можете да си позволите цените.

Фаун усети как по гърба на Даг премина вълна от — гняв? — не, забавление.

— И аз се съмнявам. За щастие госпожица Блуфийлд вече плати за всички.

Лицето на момчето стана безизразно, сякаш се опитваше да разбере какво му говорят. Объркването му беше прекъснато от двама Езерняци, които се появиха на двора и се вторачиха в Даг.

Двамата приличаха повече на патрулни — с кожени жакети и дълги коси, сплетени на украсени плитки. Мъжът беше по-насинен и от Фаун, а превръзката на главата му не скриваше сериозните драскотини. Подпираше се на дървен бастун. Жената беше с превързана ръка, която висеше на врата ѝ. И двамата бяха високи и тъмнокоси, но очите им имаха нормален кафяв цвят.

— Даг Редуинг Хикори? — попита жената изненадано.

Даг докосна челото си с ръка.

— Да. Вие от патрула на Чато Лог Холоу ли сте?

Въпреки очевидните си наранявания двамата застанаха мирно.

— Да, сър! — извика мъжът, а жената се обърна към конярчето.

— Момче, прибери коня на патрулния!

Момчето подскочи с ококорени очи и хвана въжето на кобилата. Даг слезе на земята и се обърна към Фаун:

— Да не си посмяла да скочиш! — Тя кимна и послушно се смъкна в обятията му: получи нещо като прегръдка, докато той я пускаше на земята. Потисна желанието си да зарови глава в гърдите му и да остане така, да речем, за седмица. Той се обърна към двамата Езерняци, но лявата му ръка остана зад гърба ѝ, като сигурна опора.

— Къде са другите?

Мъжът се усмихна, после се намръщи и потри челюстта си.

— Повечето са навън и те търсят.

— Опасявах се от това.

— Аха — добави жената. — Хората от твоя патрул казаха, че си жилила като котка, и хукнаха да те търсят почти без да ядат и да спят. Явно любителите на котки са били прави. Горещо има един, Соун се казва, който примира за теб. Всеки път ни пита за новини.

Даг въздъхна облекчено.

— Вие ли се грижите за ранените?

— Да — отвърна мъжът.

— Колко са на легло?

— Само двама. Вашият Соун и нашата Риила. Счупи си крака, понеже един глинен подплаши коня ѝ.

— Лошо ли е счупен?

— Ще се оправи.

— Това е важното — каза Даг.

— Не знам колко си уморен, но ще е добре да се качиш при Соун.

Мисля, че ще се успокои, като те види.

— Разбира се.

— Ами... — Жената погледна Фаун и се обърна въпросително към Даг.

— Това е госпожица Фаун Блуфийлд.

Фаун направи лек реверанс.

— Тя... — почна мъжът колебливо.

— Тя е с мен. — Тонът на Даг не позволи повече въпроси и двамата патрулни ги поведоха навътре.

Минаха през антрето, в което имаше голям дървен тезгях и врати към общи помещения, и се качиха по стълбище с полиран парапет. На втория етаж имаше коридор с врати от двете страни и прозорец в дъното.

— Днес партньорът ти е по-добре, но продължава да твърди, че направо си го възкресил — каза мъжът през рамо.

— Не беше мъртъв.

Мъжът се обърна към жената.

— Казах ти.

— Просто сърцето му беше спряло и не дишаше.

Фаун примигна учудено. За нейна изненада и двамата патрулни реагираха така.

— Ама... — Мъжът спря пред врата с месингов номер 6. — Учили са ни, че е твърде рисковано да се слива същност със смъртно ранен и че болката не може да се блокира достатъчно бързо.

— Така е — съгласи се Даг. — Наложил се да вляза и изляза бързо.

— О! — възкликна жената.

— Не болеше ли? — попита мъжът.

Даг го изгледа бавно, с един от онези погледи, които оставят от човек само мазно петно на пода. Изчака достатъчно дълго, за да може онзи да се притесни, и кимна към вратата. Жената побърза да я отвори.

Даг влезе. Ако досега го бяха гледали с уважение, вече бяха направо изумени. Жената погледна Фаун въпросително, но не посмя да не я пусне в стаята.

Вътре имаше две легла с пухени дюшеци, метнати върху сламеници. Едното беше празно, макар че до него имаше екипировка и дисаги. На другото лежеше неизбежният висок млад мъж. Светлокафявата му коса бе разпиляна по възглавницата. Беше завит с чаршаф до кръста, гърдите му бяха стегнати с бинтове. Щом видя кой влиза, болката на лицето му се смени с радост.

— Даг! Успя значи! — Засмя се, след което направи гримаса и изстена. — Ох... Знаех си, че ще успееш!

При това твърдение жената вдигна вежди, но все пак се усмихна.

Даг пристъпи към леглото и заговори весело:

— Знам, че имаш поне шест счупени ребра. Нима е време за речи?

— Само една кратка — отвърна младежът и хвана ръката му. — Благодаря ти.

Даг присви вежди, но не почна да спори. Фаун веднага хареса младежа. Най-сетне някой оценяваше Даг. Соун я погледна някак отнесено и тя му се усмихна от сърце. Младежът примигна и също ѝ се усмихна, но малко объркано.

Даг стисна ръката му и попита по-меко:

— Как си?

— Боли ме само когато се смея.

— Така ли? Не го казвай на никого.

Соун се засмя и отново се закашля.

— Ох! Ама че си проклет, Даг!

— Разбра ли какво имах предвид? Казаха ми, че не можеш да спиш, а аз отвърнах, че обикновено сутрин трябва да те будим с ритници. Пухените дюшеци да не са ти твърде меки? Да донеса няколко камъка, за да е като вкъщи?

Соун попипа превързаните си гърди и този път се въздържа от засмиване.

— Не. Искам само да ми разкажеш. Казват, че вчера открили коня ти, на няколко мили от леговището. Заедно с половината ти екипировка и лъка. Твоят лък. Не предполагах, че ще го зарежеш някъде. Имало двама мъртви глинени, купчина от нещо, за което Мари се кълне, че е злината, и кървава следа, която изчезвала. Какво трябваше да си помислим?

— Надявах се, че някой ще се сети, че съм се подслонил в близката ферма — отвърна Даг тъжно. — Почвам да подозирам, че вече не ме обичате.

— Има и още, нали? — попита проницателно Соун.

— Доста. Но първо е за ушите на Мари. — Даг погледна към Фаун.

Соун очевидно беше съгласен.

— Стига и на мен да разкажеш после.

— Някой ден. — Даг се поколеба, после продължи: — Намериха ли тялото на дървото?

Тримата го изгледаха объркано.

— Явно още не са — измърмори Даг.

— Какво ви казах? Видяхте ли? — извика Соун на останалите, след което се обърна към Даг. — Нека да е тия дни, нали?

— Когато успея. — Даг се обърна към другите двама. — Мари каза ли кога ще се върне?

Те поклатиха глави.

— Тръгна на зазоряване — отвърна жената.

— Соун, искаш ли още нещо? — попита мъжът.

— Получих каквото исках. Почини си.

— Точно това мисля да направя. — Мъжът седна на другото легло, с пъшкане си свали ботушите и вдигна вдървения си крак. — Ух.

Даг кимна за довиждане.

— Лек сън, Соун. И гледай да се събудиш поумнял.

Последва лек кикот и стон от болка. Даг изглеждаше като човек, който е получил добри вести в неочакван момент.

— Ще се справиш.

Излязоха и жената внимателно затвори вратата.

— Това ли е Соун Овцата? — попита Фаун.

— Още си е агне. Ако оцелее достатъчно дълго, че да замени част от ентузиазма с акъл, ще стане добър патрулен. Все пак стигна до двадесет. Явно е късметлия. — Усмихна се. — Също като теб, Искрице.

От една отворена врата долетя слаб женски вик.

— Това е Риила — обади се жената. — Имате ли нужда от нещо друго, сър?

— Ще се оправя — отвърна Даг. — Познавам това място от години.

— Тогава, ако ме извините, ще ида да видя какво иска. — Тя им кимна и се отдалечи.

Докато слизаха по стълбите, Даг измърмори:

— Стига сте ми викали сър, палета такива. — Спря и за момент погледът му се отнесе.

— За какво се замисли? — попита Фаун нежно.

— Мисля... че щом леко ранените се грижат за лежащите, сме останали твърде малко. Патрулът на Мари е от шестнадесет, четири по четири. Трябва да сме двадесет, пет по пет. Чудя се колко ли са останали при Чато? — Въздъхна. — Хайде да си намерим нещо за ядене, Искрице.

Отведе я до едно малко помещение, в което смени дрехите си и се изми с вода от легена. После се върнаха в едно от общите помещения, пълно с маси, пейки и столове, празно в този час. След минута се появи прислужница с поднос с шунка, сирене, два вида хляб, сладкиш, ягоди, кана бира и още една с мляко. Издоено от кравите на хотела, както се похвали момичето. Фаун моментално добави към потенциалните работи „сервитьорка“ и „доячка“. С удоволствие забеляза, че Даг се храни с апетит и е по-спокоен от всякога.

Докато се опитваха да си пробутат последната ягода един на друг, Даг наклони глава и се усмихна. След секунда Фаун чу тропот на копита и суматоха на двора. След минута вратата се отвори с трясък и в трапезарията нахлу Мари, следвана от двама мъже. Спря пред тяхната маса с ръце на кръста и се втренчи в Даг.

— Ти!

Фаун никога не беше чувала толкова заплаха в една сричка.

Даг ѝ подаде халбата си. Мари я вдигна и изпи половината на един дъх, без да откъсва очи от него. Другите двама се усмихваха широко.

— Момче, нима се опитваше да ме изплашиш до смърт? — настоя тя и стовари халбата с трясък на масата.

— Не. — Даг отново я напълни догоре. — Просто така се получи. Седни и си поеми дъх, лельо Мари.

— Няма да ми викаш лельо, докато ти се карам — отвърна тя, вече по-спокойно. Един от мъжете зад нея ѝ подаде стол и тя седна. Личеше си, че е изтощена; нещо, което натъжи Даг.

Той се пресегна и стисна ръката ѝ.

— Съжалявам за излишните притеснения. Соун каза, че сте открили коня и нещата ми вчера. Имах малко проблеми.

— Чух вече.

— О, значи най-сетне сте открили фермата на Хорсфорд?

— Преди два часа. Пробутаха ми невероятна история. — Тя изгледа Фаун и отново се намръщи на Даг.

— Мари, запознай се с госпожица Фаун Блуфийлд. Искрице, това е водачът на моя патрул Мари Редуинг Хикори. Мари е личното ѝ име. Редуинг е името на нашата шатра, а Хикори се казва главният ни лагер.

Фаун кимна учтиво, Мари не толкова.

— Ютау и Рази, също от нашия лагер — продължи Даг. Двамата я поздравиха приятелски. Ютау беше по-възрастен, нисък и носеше косата си на кок като Мари. Рази беше по-млад и висок, а косата му висеше на сплетена с червени и зелени ленти плитка почти до кръста.

— Поздравления за злината, Даг — каза Ютау. — Младите са ядосани, че пропуснаха първото си убийство. Предлагам да ги заведеш до леговището и да им покажеш как точно е станало.

Даг поклати глава с нещо между усмивка и намръщване.

— Не мисля, че ще им е от полза.

— Много гадно ли беше? — попита Мари сухо.

Забавлението изчезна от очите на Даг.

— Доста. Ето ви късата версия. Госпожица Блуфийлд беше отвлечена от пътя от двамата, които преследвах. Когато ги догоних до леговището, вече ме превъзхождаха значително. Забелязах, че злината и глинените направиха грешката да не обръщат внимание на госпожица Блуфийлд в суматохата. Затова ѝ хвърлих моите споделящи ножове и тя заби единия в злината. Свали я. И спаси живота ми. И света, както обикновено.

— Успяла е да се доближи толкова до злина? — възкликна Рази с нещо между неверие и почуда. — Как?

Даг погледна Фаун за разрешение и отмести яката на роклята ѝ. Пръстът му проследи местата, където вероятно бе останал отпечатък от дланта на злината. Въпреки че беше топло, тя потръпна.

— На косъм, Рази.

Двамата мъже свиха устни. Мари покри устата си с ръка. Фаун не беше виждала огледало от няколко дни. Как ли изглеждаха белезите?

— Злината я подцени — продължи Даг. — Вярвам, че вие няма да го направите. Ютау, ако искаш, можеш да повториш поздравленията си, този път на когото трябва.

Ютау бавно допря ръка до челото си и каза прегракнало:

— Госпожице Блуфийлд.

— Да — добави Рази, щом се отърси от объркването си.

— Патрулните си падат по тържествените церемонии — прошепна Даг в ухото на Фаун.

— Забелязвам — отвърна тя и той се подсмихна.

Мари разтри главата си.

— Ами цялата история, Даг? Дали въобще искам да я чуя?

Тъжният му поглед привлече вниманието ѝ.

— Да. Колкото се може по-скоро. Но насаме. След това госпожица Блуфийлд трябва да си почине. — Той се обърна към Фаун. — Или искаш първо да поспиш?

— По-добре да поговорим.

— Добре. — Мари сложи длани на колената си и се огледа. — В моята стая?

— Става.

Мари се изправи.

— Ютау, ти будува цяла нощ. Вече си в почивка. Рази, хапни и отиди при другите. Кажим им, че намерихме Даг. По-точно, че сам се намери. — Двамата се изправиха и излязоха.

— Вземи си торбата — прошепна Даг на Фаун.

Стаята на Мари беше на третия етаж. Фаун усети, че се замайва по стълбите, и беше благодарна, че Даг я подкрепи. Беше стая с едно легло, но почти идентична с тази на Соун, чак до обичайната купчина

багаж на пода. Даг махна на Фаун да изсипе торбата си на леглото и тя я развърза и я обърна.

Веждите на Мари се повдигнаха. Тя вдигна повредената приставка на Даг, сякаш държеше трупа на умряло животно.

— Сериозно е било. Вече разбирам защо не си отишъл да си прибереш лъка. Приставката за лъка поне здрава ли е?

— Почти. Ще заръчам да й направят по-здрави шевове.

— На твоето място бих размислила. Кое предпочиташ да се скъса първо? Кайшките или ръката ти?

— Имаш право. Ще накарам да я направят както преди.

— Е, може и по-добре. — Мари остави приставката, вдигна торбичката и я отвори. Лицето ѝ стана тъжно.

— Това беше ножът с дара на Каунео, нали?

Даг кимна.

— Знам колко дълго го пазеше. Дано да си е струвало.

— Всичките са еднакви. — Той си пое дъх и махна на Фаун да седне.

Тя седна с кръстосани крака и придърпа полата под коленете си, гледаше двамата патрулни. Мари имаше златисти очи, също като Даг, макар че се долавяше и леко бронзов оттенък. Зачуди се дали наистина му е леля, или просто се бе пошегувал.

Мари остави торбичката.

— Мислиш ли да го заровиш заедно с останалите кости на чичо ѝ? Или ще го изгорим тук?

— Не съм решил. Мисля засега да го задържа. — Даг си пое тежко дъх, взираше се в другия нож. — Сега стигаме до дългата история.

Мари седна и скръсти ръце, а Даг започна от нощното нападение над бандитския лагер. Разказът му беше сбит, но точен. Някои детайли сякаш бяха по-важни, но Фаун не можеше да разбере по какво ги подбира.

— Вярвам, че глиненият е отвлякъл госпожица Блуфийлд от пътя, защото е била бременна във втория месец. Отвлечането от фермата е било по същата причина.

Мари му кимна да продължи.

Даг описа със сух глас нападението на леговището.

— Закъснях. Злината вече бе взела детето.

— Отделно ли? — учуди се Мари.

— Така изглежда.

— Ха... — Мари поклати глава и погледна Фаун. — Извинявай. Съжалявам за загубата ти. Просто това е ново за мен. Знаем, че злините отвличат бременни жени, но те принципно не подбират. Много рядко намираме тела. Не знаех, че злината не взема двете същности едновременно.

— Не мисля, че щеше да ме пази дълго — отвърна Фаун. — Щеше да ми строши врата, докато забия правилния нож в нея.

Мари примигна, погледна ножа със синята дръжка и се обърна към Даг.

— Какво?!

Той подробно ѝ обясни какво е направила Фаун. Говореше, сякаш се опитваше да я оправдае за нещо.

— Ножът не беше зареден. Знаеш за какво го пазех.

Мари кимна.

— Но сега е зареден. Мисля, че със смъртта на дъщерята на Искри... на госпожица Блуфийлд. Обаче не знам дали е извлякъл от злината само това. И дали въобще ще проработи като споделящ нож. Не знам почти нищо. Но — с позволението на госпожица Блуфийлд — бих искал да го разгледаш и ти.

— Даг, и аз не разбирам от изработване на ножове.

— Не, но си по-... Искам да чуя и чуждо мнение.

Мари се обърна към Фаун.

— Може ли?

— Естествено. Аз така или иначе не разбирам нищо.

Жената се наведе и вдигна костения нож. Повъртя го в ръцете си и накрая, както бе направил и Даг, затвори очи и го долепи до устните си. След това го остави и помълча за момент.

— Е, със сигурност е зареден.

— Това и аз го знам.

— И е някак странно чист. Нали ѝ обясни, че ножовете не вземат душите?

— Да, това вече го уточнихме.

— Но различните ножове имат различно усещане. Някакво ехо от донорите. Може би защото всички живеем различно, но накрая умираме еднакво. Не знам. Аз съм патрулен, не съм учен. — Тя

потропа с пръст по устните си. — Мисля, че трябва да го занесеш на майстор. Колкото се може по-опитен.

— Трябва да дойде и госпожица Блуфийлд. По право сега ножът е неин.

— В тази работа не трябва да се набъркват фермери.

Даг се намръщи.

— И какво да направя? Да ѝ го отнема ли?

— Моля ви, обяснете ми! — намеси се Фаун. — Свикнала съм да не ми обръщат внимание, но точно в този случай...

— Покажи ѝ твоите ножове, Мари — каза Даг предизвикателно.

Тя го погледна, после разкопча ризата си и извади двойна кожена торбичка, като тази на Даг, но от по-мека кожа. Извади двата ножа и ги сложи един до друг. Наистина бяха еднакви, само че единият имаше червена дръжка, а другият — кафява.

— Тези са истинска двойка, от костите на един донор — каза тя и погали червения. — Най-малкият ми син. Патрулираше от три години, близо до Спарфорд, и все обичаше рисковите задачи. — Докосна и кафявия. — Този е зареден. Палай, лелята на баща му, дари смъртта си. Беше корава жена и всички я обичахме. Естествено от безопасно разстояние, но мисля, че във всяко семейство има по една такава. — Червеният е незареден и е обвързан за мен. Нося си го непрекъснато.

— И какво би станало — попита сухо Даг, — ако някой се опита да ти ги отнеме?

— Ще развихря целия гняв на леля Палай. — Тя прибра ножовете и кимна към Фаун. — Но мисля, че за нея е по-различно.

— За мен е странно — намръщи се Фаун, загледана в ножа със синята дръжка. — Нямам щастливи спомени, които да уравниесяват тъжните. Но все пак са си мои. Не искам да бъдат похабени.

Мари вдигна ръце в жест на гневен неутралитет.

— Може ли да напусна патрула, за да проуча този въпрос? — попита Даг.

— Знаеш колко сме малко, но след като приключим с Гласфорд, не бих могла да ти откажа. Някога взимал ли си почивка? Въобще? Дори не си боледувал!

Даг помисли за момент.

— Когато умря баща ми. Преди единадесет години.

— Тогава не патрулирах. Ох! Подсети ме, когато приключим тук, стига да не излезе нещо друго.

Той кимна.

— И без това госпожица Блуфийлд не е готова за пътуване. По клепачите и ноктите ѝ можеш да разбереш, че е изгубила много кръв. Поне няма треска обаче. Мари, моля те, можеш ли да я прегледаш? — И се пипна многозначително по корема.

— Да, да, Даг — въздъхна Мари.

Тя се изправи и махна към дисагите в ъгъла.

— Това са ти нещата. Добре, че глупавият ти кон не ги е разпилял из гората. Хайде, махай се.

— Но ти нали... аз... нали няма да я събличаш.

— Това е женска работа — каза тя твърдо.

Той взе багажа и приставката и тръгна към вратата.

— Искрице, ще ти намеря стая.

Фаун му се усмихна благодарно.

— Чудесно — отсече Мари. — Изчезвай.

На Фаун ѝ се искаше да не изглежда толкова нервна от това, че остава сама с Мари. Водачката на патрула беше плашеща, но пък притежаваше прямотата на Даг. Каза ѝ да седи мирно и прокара ръце по нея. След това я прегърна за няколко минути, сложила ръка на корема ѝ. Фаун не можеше да усети дали прави нещо с усета си. Може би така се чувстваха глухите. Когато я пусна, изражението ѝ бе хладно, но не неприветливо.

— Ще се оправиш. Ясно, че си пометнала неестествено, заради което е кървенето, но се изцеряваш достатъчно бързо. Освен това утробата ти не е гореща. В такива случаи треската е по-опасна от кръвоизлива. Ще ти останат някои белези, но това не би трябвало да ти попречи да имаш други деца. Така че в бъдеще внимавай повече, госпожице Блуфийлд.

— О! — Фаун въобще не бе помислила за плодовитостта си. — Това случва ли се и с други жени, след помятане?

— Понякога. Или пък след тежко раждане. Женските органи са деликатни. Понякога се чудя как изобщо работят, след като толкова неща могат да се объркат.

Фаун кимна и посегна да прибере ножа със синята дръжка, който все още лежеше на леглото.

— Е — попита Мари иронично, — кой е притежателят на другата половинка от зарездането? Някой фермерски негодник?

— Само аз. — Фаун стисна зъби. — Този негодник каза, че не искал да има нищо общо. Точно затова се магнах.

— Никога не съм разбирала фермерите.

— Сред Езерняците няма ли негодници?

— Ами... — Мари направи многозначителна пауза.

Фаун прочете надписите по костеното острие.

— Даг е искал да го забие в сърцето си един ден, нали? — Поне такава е било намерението на тази Каунео, знаеше го.

— Да.

Сега не можеше. Поне това беше успокоителна мисъл.

— И ти си имаш, нали?

— Някой трябва да дарява смърт. Патрулите разбират това най-добре.

— И Каунео ли е била патрулен?

— Даг не ти ли каза?

— Каза, че е жена, която умряла преди двадесет години, някъде на северозапад.

— Това е малко сбито дори за него. Не е моя работа да разказвам неговите истории, но ако ще пазиш този нож, фермерче, по-добре да знаеш откъде идва.

— Да — отвърна Фаун твърдо. — Омръзна ми да правя глупави грешки.

Мари я изгледа сякаш одобрително.

— Добре. Ще ти разкажа късата версия, както казва Даг. — Дълбокото поемане на дъх показваше, че историята няма да е много кратка.

— Каунео беше жената на Даг.

Фаун трепна, но не от изненада.

— Разбирам.

— Загина на Вълчи хребет.

— Не ми е споменавал за никакъв хребет. Каза само, че било лоша война. — Всъщност едва ли имаше добри войни със злините.

— Момиче, Даг не говори за Вълчи хребет с никого. Това е една от особеностите му, с които трябва да свикнеш. Лутлия е най-голямата и най-дивата провинция, с най-малко Езерняци, които да патрулират.

Студени блата, гъсти гори и ужасни зими. Останалите провинции изпращат най-много млади патрулни там, но те никога не достигат.

— Каунео произхождаше от известен патрулен род — продължи Мари. — Много красива, всички я ухажвали. И един скромен млад водач на патрул от Изтока, който бил на втората си обиколка, спечелил сърцето ѝ под носа на останалите. — В очите ѝ се мярна гордост и Фаун разбра, че наистина му е леля. — Решил да остане. Двамата разменили обвързващи гривни, което ще рече, че са се оженили, както казвате вие, и той бил повишен в капитан на рота.

— Значи Даг не винаги е бил патрулен?

— Това момче щеше вече да е лейтенант на провинция, ако не беше... — Мари изсумтя. — Както и да е. Повечето патрули са като лов и не се случва нищо. Възможно е дори да патрулираш цял живот и да не участваш в убийство на злина. Въпрос на шанс. Даг си има начини да подобри тези шансове. Но ако някоя злина се окопае, започва истинска война. Тогава направо ни се разказва играта.

Тя се надигна, наля си чаша вода и я изпи. След това закрачи из стаята.

— Една голяма злина се изплъзнала от патрулите. Нямала много хора за заробване като тази, която убихте тук. В Лутлия няма фермери, нито пък на север от Мъртвото езеро. Само по някой трапер или търговец, а търговците ги ескортираме. Но онази злина си намерила вълци. Направила им разни неща. Вълци-хора, хора-вълци, вълчища, големи като телета и с човешки интелект. Докато я открият, вече си имала армия. Патрулите от Лутлия поискали помощ от останалите провинции, но междуременно трябвало да се оправят сами.

Ротата на Даг, петдесет души, сред които Каунео и двама от братята ѝ, трябвало да държи един хребет и да прикрива фланга на друг отряд, който нападал леговището. Според разузнавачите очаквали да се сбият с петдесетина вълчища. Само че се оказали около петстотин.

Фаун затаи дъх.

— За един час Даг загубил ръката си, жена си и цялата рота с изключение на трима. Само че не загубил войната. През този час, който спечелили, другият отряд успял да се добере до леговището. Когато Даг се събудил в лазарета, целият му живот бил унищожен.

— Скоро след това роднините на жена му го пратиха обратно. Не му беше леко. Тогава нашият капитан на лагера, Феърболт Кроу — по него време беше само капитан на рота, — се сети и го замъкна в Трипойнт. Намери някакъв свой познат фермерски майстор и го накара да му изработи приставката. Даг се упражняваше с новия си лък, докато не си разкървавеше пръстите. Тренираше здраво, за да изпълни изискванията на Феърболт, който в никакъв случай не беше снизходителен, и накрая се върна в патрула. Където е и досега. — Мари я погледна. — Оттогава през ръцете му са минали над десет споделящи ножа. Хората му ги дават, защото знаят, че ще свърши добра работа. Но досега пазеше този чифт. Единственият останал спомен от Каунео. Така че това е ножът, който сега е в ръцете ти, момиче.

Фаун посегна и го вдигна.

— Човек би предположил, че ще е по-тежък. — „Дали наистина исках да научавам всичко това?“

— Да — въздъхна Мари.

Фаун погледна сивата ѝ коса.

— А ти някога ще станеш ли ротен капитан? Сигурно патрулираш от много време.

— Всъщност имам много по-малко стаж от Даг, въпреки че съм с двадесет години по-голяма. При жените е по-различно. Като момиче тренирах четири-пет години. Въпреки неодобрението на такива като Даг ние обучаваме момичетата си, защото ако се наложи, ние ще трябва да браним лагера, заедно със старците. След това се обвързах, отгледах децата си и чак тогава тръгнах да патрулирам. Предполагам, че ще продължа още пет-десет години, ако не ми изневери късметът. Но в никакъв случай не искам да командвам нещо повече от патрул. След това ще се върна в лагера и ще си играя с внуците и правнуците, докато не дойде моят ред да споделя. Не звучи зле, като за един живот.

— Някога представяла ли си си друг? — Дали въобще бе попадала в ситуацията на Фаун?

— Всъщност не. — Мари наклони глава. — Макар че, ако имам възможност, бих си върнала сина.

— Колко деца имаш?

— Пет — отвърна Мари с майчинска гордост, която изглеждаше досущ фермерска, макар че тя сигурно щеше да отрече.

На вратата се почука и се чу гласът на Даг.

— Мари, може ли вече да вляза?

— Влизай.

— Как е тя? Оправя ли се? Успя ли да слееш същностите?
Укрепил ли я?

— Оправя се според очакваното. Не съм правила нищо със същността си, защото времето и почивката ще свършат същата работа.

Даг изглеждаше разочарован.

— Намерих ти стая на долния етаж, Искрице. Уморена ли си?

Тя осъзна, че е изтощена, и кимна.

— Добре, ела да те заведа да си починеш.

Мари потърка устни и изгледа племенника си със свити очи. Фаун се зачуди какво толкова вижда, че не иска да го коментира. Може би затворените усти се предаваха в семейството както златистите очи? Фаун взе нещата си и го последва.

— Не се оставяй Мари да те изплаши — каза Даг и прокара ръка по гърба ѝ, докато слизаха по стълбите. След това завиха по коридора.

— Напротив. Харесах я. — Фаун си пое дъх. Някои тайни не биваше да се пазят. — Разказа ми някои неща за жена ти и Вълчия хребет. Смяташе, че трябва да знам.

През следващите няколко крачки цареше мълчание.

— Права е.

Това очевидно бе всичко, което щеше да каже.

Стаята на Фаун беше малка, като на Мари, само че гледаше към улицата вместо към конюшнията. Имаше мивка, завеси и завивки в един цвят и изглеждаше много уютно. В страничната стена имаше врата, която водеше в съседната стая. Даг внимателно спусна резето.

— Къде е твоята стая?

— Там. — Той посочи залостената врата.

— Добре. Ти ще си починеш ли? Не ми казвай, че не ти трябва лечение. Видях натъртванията ти.

— Ще трябва да намеря сарач. Ако искаш, ще те взема на вечеря.

— Чудесно.

Той се усмихна и тръгна да излиза.

— Тук май само казвам на хората да спят.

— Да, но аз мисля да го направя.

„Тази усмивка трябва да бъде обявена извън закона“.

На стената имаше огледало от местно стъкло. Фаун разкопча яката на синята си рокля.

Синината от лявата ѝ страна вече бе лилава, а по бузата ѝ личаха белезите от ноктите на глинения. Следите по врата, където я бе хванала злината, бяха в ярък контраст с кожата. Имаха грозен черен оттенък, по-различен от всички рани, които бе виждала. Ако имаше някакъв специален номер да се изцерят, Даг щеше да го знае. Все пак според Мари той имаше огромен опит със злините.

Тя отиде до прозореца и мярна дългата му фигура, тръгнала към площада. Прозя се, свали роклята и обувките си и се мушна в леглото.

10.

Даг се върна за вечеря, както беше обещал. Фаун си облече хубавата рокля от зелен памук, ушита от леля й Нати, и го последва на долния етаж. Шумната глъчка, идваща от общото помещение, я постресна.

Даг забеляза колебанието ѝ и прошепна усмихнато:

— Патрулните са доста шумна компания, когато са заедно, но ти не се притеснявай. Няма нужда да отговаряш на въпроси, ако не искаш. Можем да кажем, че все още си шокирана от схватката със злината и не искаш да говориш за това. Те ще се примирят. — Ръката му се вдигна към яката ѝ и Фаун осъзна, че той се опитва да разкрие по-добре белезите на шията ѝ. — Смятам, че не е нужно да обясняваме на останалите какво се случи с втория нож.

— Добре — отвърна облекчено Фаун и му позволи да я въведе в помещението.

Масите бяха пълни с високи застрашителни патрулни, поне двадесет и петима, всичките с прашни дрехи. Влизането им бе посрещнато с викове, свиркания и тропане по масите, както и закачливи подмятания за тридневното отсъствие на Даг. Грубостта на шегите бе смекчена от истинската радост в гласовете. Даг отвърна с насмешлива усмивка:

— Ама и вие сте едни следотърсачи! Сигурен съм, че ще умрете от жажда на две крачки от бъчва с дъждовна вода!

— Предпочитаме бъчвите с бира! — обади се някой.

Даг огледа помещението и поведе Фаун към една квадратна маса в дъното, на която седяха само двама души, Рази и Ютау. Те махнаха за поздрав и Рази бутна подканящо един стол с крак.

Фаун не беше сигурна кои хора са на Мари и кои на Чато, защото двата патрула се бяха омешали. Разделението явно беше по възраст, защото на една маса седяха шестима с побелели коси, включително Мари и две други жени. Младата жена с превързаната ръка седеше с трима младежи, които се надпреварваха да предлагат да ѝ нарежат

месото, а тя се кикотеше и ги отблъскваше с вилицата си. Фаун забеляза, че мъжете в патрула са на всякаква възраст, докато жените са или много млади, или доста по-стари, и си спомни думите на Мари. Вероятно в лагерите беше обратното.

Между масите сновяха чевръсти слуги — носеха подноси, отрупани с храна и пиене. Патрулите явно предпочитаха бързината и количеството пред благоприличието и Фаун се почувства в по-познати води.

Щом седнаха, Рази скочи и донесе прибори и чаши, както и достатъчно храна и напитки. Патрулните затрупаха Даг с въпроси за приключението им, като хвърляха предпазливи погледи към Фаун. Той отговаряше кратко и ясно, като понякога използваше тактиката с контравъпросите, която бе приложил със семейство Хорсфорд. Най-накрая двамата се примириха и го оставиха да хапне на спокойствие.

— Тази вечер всички са много щастливи — отбеляза Ютау. — Особено Мари. За радост на нас, които сме ѝ подчинени.

— Дали двамата с Чато ще ни позволят да направим поклон, преди да тръгнем? — попита Рази с копнеж.

— Чато изглежда развеселен — отвърна Ютау и кимна към друга маса, макар че Фаун не можа да разбере кой е водачът. — Може и да ни излезе късметът.

— Какво е поклон? — попита Фаун.

— Празненство в патрулен стил — усмихна се Рази. — Обикновено ги организираме, когато празнуваме убийство или когато се съберат два патрула. Винаги е приятно да общуваш с друг патрул. Не че не се обичаме, но като седим по цели седмици в една и съща компания става досадно. А в поклона има музика. Танци. Бира, ако успеем да намерим.

— Тук поне има достатъчно бира — отбеляза Ютау.

— Натискане по тъмните ъгли... — Рази отметна края на плитката си.

— Достатъчно, тя схвана идеята — прекъсна ги Даг с усмивка. Фаун се зачуди дали не си спомня разни неща. — Може и да стане, но ви гарантирам, че Мари няма да разреши, преди да свършим прочистването. Поне доколкото е възможно. — Нещо над рамото на Фаун привлече погледа му. — Предсказвам, че преди забавлението ще има зор.

— Даг, понякога кобиш като гарван... — изсумтя Рази.

— Е, господа? — чу се гласът на Мари. — Болят ли ви краката?

Фаун се обърна и се усмихна на водачката, която бе дошла до тяхната маса.

Рази отвори уста, но Даг побърза да го прекъсне.

— Не отговаряй на това. Въпросът е подвеждащ. Правилният отговор е: „Не знам, Мари, защо питаш?“

Мари изви устни и отвърна със сладък глас:

— Радвам се, че зададе този въпрос, Даг.

— Май отговорът не беше чак толкова правилен — ухили се Ютау.

— Какво стана с поправката на приспособлението за ръката ти? — продължи Мари.

— Ще е готово до утре вечер. — Даг направи гримаса. — Трябваше да обиколя няколко места, докато намеря човек да го поправи без пари. Тоест в замяна на това, че сме спасили живота, къщата му и всички наоколо.

— Естествено си забравил да споменеш, че точно ти си нанесъл решителния удар — обади се сухо Ютау.

— Всъщност не беше точно така. — Даг сви рамене. — Второ, никой от нас не може да се справи без останалите, така че са задължени на всички ни. Никой не трябва да се моли.

— В интерес на истината — продължи Мари, все едно не е чула коментарите, — утре имам работа за еднорък човек. В склада има доста карти и патрулни дневници, които трябва да се прегледат наново. Искам някой опитен да ги огледа и да разбере как сме пропуснали тази злина, за да не се случва в бъдеще. Искам и списък на близките сектори, които напоследък сме занемарили. Ще останем няколко дена тук, за да се възстановят ранените и да поправим оборудването.

При тези думи лицата на Ютау и Рази светнаха.

— Тъкмо ще наваксаме с някои от местните маршрути — продължи Мари. — И то така, че хората от Гласфордж да ни видят. Ще им изнесем представление.

— По-добре да предложим да им върнем злината, ако не са доволни от работата ни — изсумтя Даг.

Рази се задави с бирата и Ютау го потупа услужливо по гърба.

— Как ми се иска да можем! — каза младият патрулен, щом успя да си поеме дъх. — Само да им видя физиономиите на тия тъпи фермери!

Фаун усети как нарастващото ѝ удоволствие от компанията на патрулните се стапя, а Даг се стегна.

Мари ги погледна загадъчно, но се оттегли, без да коментира. Фаун си спомни какво си бяха говорили за простотията.

— Патрулирането около Гласфордж си е като ваканция — продължи Рази, без да се усеща. — Вярно, че яздиш цял ден, но поне вечер спиш в истинско легло. И има истинска баня! Не се налага да си готвиш храната на лагерния огън. Градът предлага множество дребни удоволствия.

— И все пак фермерите са построили този град — измърмори Фаун, сигурна, че Даг е усетил пропуснатото „тъпите“.

— Фермерите отглеждат жито, плодове и зеленчуци — Рази сви рамене, — но кой е отгледал фермерите? Ние.

„Какво?!“

Ютау, който явно не беше толкова заваян като другаря си, се намеси.

— Искаш да кажеш, че са го направили предците ни. Доста смело си приписваш чужди заслуги.

— Защо да не си ги приписваме? — отвърна Рази.

— Значи трябва да приемем и вината? — обади се Даг.

— Ако не се лъжа, сме го направили.

Даг се усмихна криво, пое си дъх и стана.

— По-добре да дам на очите си почивка, щом утре ще изкарам деня, заровен в купчина непълни и неточни дневници и карти. Ако всички са уморени колкото мен, нощта ще е доста тиха и спокойна.

— Намери ни повечко местни маршрути, Даг — подкани го Рази. — Поне за няколко седмици.

— Ще видя какво може да се направи.

Фаун също стана и тръгна с Даг. Той не направи опит да се извини заради Рази, но очите му бяха потъмнели. На Фаун не ѝ харесваше усещането, че мислите му са насочени към някакво недостъпно за нея място. Навън бързо се спускаше мрак. Даг я изпрати до вратата на стаята и ѝ пожела лека нощ със заучена вежливост.

Даг се събуди призори. За негово удоволствие Фаун още спеше. Той слезе тихо на долния етаж и откъсна двама патрулни от закуската им, за да пренесат сандъка с документите на неговия етаж. Скоро беше разпрострял карти и дневници по масата и леглото, а накрая и по пода.

По някое време чу изскърцването на леглото на Фаун и стъпките ѝ, докато се обличаше. След няколко минути тя плахо надникна през вратата и двамата слязоха да закусват. Долу бе доста по-спокойно от предната вечер.

След закуска тя го последва до стаята му и загледа с интерес купчините хартия.

— Мога ли да помогна?

Даг си спомни нейната неприязън към седенето без работа, освен това усети неизказаното „Може ли да остана?“ Помоли я да се грижи за мастилниците и да му подава разни документи от време на време. Работата не беше нещо особено, но заемаше вниманието ѝ и я държеше приятно близо. Фаун се заинтригува от картите и дневниците, опитваше се да ги чете. Процесът беше бавен, при това не само заради разкривените почерци. Не беше излъгала, че може да чете, но ако се съдеше по усилията, които полагаше, явно не бе имала много време за упражнения. Поне разбираше логиката, когато той отметна нова страница и се зае да чертае таблици, за да систематизира прегледаната информация.

Към обяд се появи Мари. Повдигна вежди, като видя Фаун на леглото, наведена над една рисувана карта с нанесени корекции, но каза само:

— Как върви?

— Почти съм готов — отговори Даг. — Реших, че няма смисъл да се връщам повече от десет години назад. Тази сутрин е много тихо. Къде са останалите?

— Почистват екипировката и обикалят из града. Открихме един ковач, чиято сестра е сред спасените от мината, и той е готов да ни помогне с конете. — Тя надникна над рамото му, после се опря на стената и скръсти ръце на гърдите си. — Е. Как сме изпуснали тази злина?

Даг потупа чертежа пред себе си.

— Тази местност за последно е обикаляна преди три години от патрул от Хоуп Лейк. Опитали са се да обиколят маршрут за шестнадесет човека със само тринадесет. Защото в противен случай трябвало да минават два пъти с дванадесет човека, а вече били изостанали от графика с три седмици. Но няма данни дали те са изпуснали нещо, или злината се е появила по-късно.

— Не се опитвам да стоваря вина върху никого — каза Мари.

— Знам. — Даг въздъхна. — Колкото до запуснатите сектори... — Устните му се извиха в суха усмивка. — Там нещата са по-ясни. Всички маршрути в близост до Гласфорддж, които могат да се обходят с кон, са проверявани в рамките на една година. Оставени са обаче блатистите местности на запад и няколко каменисти клисури на изток, които са непроходими за коне. Мързеливи негодници.

— Разбирам. — Мари се усмихна кисело и се почеса по носа. — С Чато се разбрахме да ми отстъпи двама от неговите и да разпратим шестнадесетчленни отряди по запуснатите маршрути. А двамата с него ще останем тук и ще спорим с гражданите какво ни се полага за последната ни работа. Мислех да те сложа начело на нашия патрул. Хем да си избереш маршрутите.

— Колко мило, Мари. Влачене в кал до кръста и пиявици или ронливи стръмни сипеи? И двете звучат толкова очарователно, че чак не мога да избира.

— Е, ако искаш, можеш да запретиш ръкави и да ми помогнеш да се преборя с хората от Гласфорддж. Забелязала съм, че им действаш много добре.

При тези думи Фаун, която бе оставила картата и следеше разговора с интерес, примигна.

Даг се намръщи. Размотаването на ранените с цел засрамване на фермерите беше малко по-напред в списъка му с радости от циреите по задника след дълга езда.

— Предния път, когато ме накара, се заклех, че ще е за последно. Както и по-предния. Мари, нямаш срам.

— Нямам ресурси — отвърна тя и се намръщи. — Според Феърболт са нужни десет възрастни в лагерите, за да издържат един патрулен. Всяка пропусната възможност да поискаме помощ ни поставя в затруднение.

— Тогава защо не поискаме повече? Нали затова са създадени фермерите? — Това беше стар спор и Даг все още не бе сигурен коя е правилната позиция.

— Искаш да станем отново господари ли? — попита меко Мари. — Не мисля.

— Имаме ли алтернатива? Да обречем света на разруха, защото ни е срам да поискаме помощ?

— Трябва да пазим баланса — отвърна твърдо Мари. — Както винаги. Не можем да си позволим да зависим от други. — Погледът ѝ се плъзна към Фаун. — В никакъв случай.

Настъпи кратка тишина. После Даг каза:

— Избирам блатата.

Кимването ѝ издаде задоволството ѝ и Даг се зачуди дали не е направил грешка.

— Ако ни позволиш да вземем няколко конярчета да наглеждат конете, докато патрулираме, няма да се налага да оставяме някой от нашите.

Мари се намръщи, но се съгласи.

— Има смисъл за едnodневните пътувания. Започвате от утре.

Кафявите очи на Фаун се разшириха тревожно и Даг усети откъде идва скритият в гласа на Мари триумф.

— Чакай. Кой ще се грижи за госпожица Блуфийлд, докато ме няма?

— Аз. Няма да стои сама. Имаме още четирима ранени, които се възстановяват, а и двамата с Чато ще сме често тук.

— Даг, сигурна съм, че ще се оправя — обади се Фаун с известно колебание.

— Но ще я предпазите ли от претоварване? — попита Даг сърдито. — Ами ако започне да кърви отново? Ако настине и започне да я тресе?

Дори Фаун се намръщи при тези думи. Устните ѝ се размърдаха беззвучно: „Сега е лято“.

— В такъв случай аз ще се справя по-добре от теб — отговори му Мари.

Той реши да не се излага повече. Беше прикрил усета си максимално плътно, откакто пристигнаха в Гласфорддж, но Мари

нямаше нужда от него, за да си направи изводи. Дори без да усеща как Фаун гори като пламък в негово присъствие.

Той сгъна картата и я подаде на Мари.

— Може да я закачите долу и да отбелязваме прогреса. Поне момчетата ще се забавляват. Ако им загатнеш, че после може да има поклон, ще се стараят повече.

Тя кимна и излезе, а Даг накара Фаун да му помогне да приберат документите в сандъка.

— Вече за втори път споменавате, че сте създали фермерите — обади се Фаун, докато му подаваше наръч дневници. — Какво значи това?

Той се обърна изненадано.

— Не знаеш ли откъде е дошло семейството ти?

— Знам. Написано е в семейната книга, която пазим. Прапрапрадядо ми — тя направи пауза, за да изброи поколенията на пръсти, и кимна, — дошъл от Лъмптън с брат си, за да разчистват земя. След няколко години се оженил и се преместил на западния бряг на реката. Семейство Блуфийлд живее по тези места оттогава. Затова най-близкото село се казва Уест Блу.

— А къде са живели преди Лъмптън Маркет?

— Не съм сигурна. Знам, че тогава се е казвал само Лъмптън.

— Преди шестстотин години земята между Мъртвото езеро и южното крайбрежие е била необитаема пустош. Езерняците от тази провинция слезли на юг и изток към крайбрежието, където имало оцелели поселища на твоите прадеди, и убедили няколко групи да дойдат и да се заселят насам. Смятали, че зоната на юг от една черта е разчистена от злини и безопасна за живеене. Не било точно така, но все пак било доста по-добре от преди. Били разменени обещания... за щастие моите хора все още помнят кои са. Имало още две големи плантации. Едната на изток към Трипойнт, а другата на запад към Фармърс Флатс, заедно с тази на юг при Силвър Шоулс, от която произхождат местните жители. След това хората бавно започнали да се разпространяват.

— Сред Езерняците има две мнения по въпроса — продължи Даг. — Според едното колкото повече очи се оглеждат, толкова по-добре. Другите смятат, че просто сме подготвили храна за злините. Виждал съм злини да се развиват и в населени, и в ненаселени

местности и разликата в ужасиите не е особено голяма. Лично за мен този спор не е много смислен.

— Значи Езерняците са били тук преди фермерите? — попита бавно Фаун.

— Да.

— А какво е имало преди тях?

— Не знаеш ли?

— Не е нужно да се правиш на толкова изненадан. — Тя очевидно се засегна и Даг разпери извинително ръце. — Знам много неща, но не съм сигурна кои са само приказки и легенди. Едно време е имало няколко свързани езера, а не само едно, голямо и мъртво. И съюз от седем големи града около тях, управляван от господари магьосници и крал, и имало принцеси, смели воини и кораби с моряци. Високи кули с прекрасни градини и магически животни. Благословията на боговете се изливала като фонтан. Боговете се намесвали в живота на хората по начин, който аз лично намирам за малко изнервящ. Корабите по езерата имали сребърни платна. Според мен са си били обикновени, само изглеждали сребърни на лунната светлина, защото кораб с толкова метал би потънал. Знам само, че според легендата някои от градовете били по пет мили широки, което е невъзможно.

— Всъщност — Даг прочисти гърлото си — точно тази част е вярна. Руините на Огачи Странд са само на няколко мили от брега. Като бях по-млад, с няколко приятели взехме едно кану и отидохме да ги разгледаме. В спокоен ден се виждат каменните отломки по старото крайбрежие. Огачи наистина е повече от пет мили широк. Все пак това са хората, построили правите пътища. Някои от тях са били дълги хиляди мили.

Фаун приседна на ръба на леглото и го изгледа замислено.

— И къде са отишли тези строители?

— Повечето загинали. Малцина оцелели. Наследниците им все още са живи.

— Къде?

— В тази стая. Ти и аз.

Тя го зяпна изненадано и погледна надолу към ръцете си.

— Аз?

— Според легендите на Езерняците... — Той направи пауза. — Езерняците са потомци на лордовете-магьосници, които преживели голямата разруха. А фермерите са наследници на обикновените хора от перифериите на провинциите, които оцелели след войните на злините: първата голяма и двете последвали, които унищожили езерата и опустошили Западните равнини. — Тези, които ги бяха виждали, ги наричаха Мъртвите равнини и Даг разбираше защо.

— Имало е повече от една война? Не бях чувала.

Той кимна.

— В известен смисъл. А може винаги да е била само една. Въпросът, който не зададе, е откъде са дошли злините?

— От земята. Само че... — тя се поколеба и забърза — предполагам, ще ме попиташ как са попаднали в земята, нали?

— По този въпрос и аз не съм съвсем сигурен. Но знаем, че всички злини произхождат от първата. Е, не като нас с поколения и раждане. По-скоро като чудовищно насекомо, което е снесло десетки хиляди яйца, които се излюпват през определени интервали.

— Видях злината — каза тихо Фаун. — Не знам какво беше, но съм сигурна, че не е насекомо.

— Говорех образно. Виждал съм няколко десетки. Представи си например първата като огледало, което се е пръснало на хиляди парченца и са се образували хиляди огледалца. Всъщност злините въобще не са материални. Те просто събират около себе си материя в нещо като черупка. Иначе се хранят от същността.

— А как се е пръснала?

— Казват, че загубила първата война.

— Дали боговете са ни помогнали?

Даг изсумтя.

— Според нашите легенди, когато се появила първата злина, боговете ни изоставили. И ще се завърнат, когато изчистим окончателно земята. Стига да вярваш в боговете.

— А ти?

— Аз вярвам, че не са тук. Което си е някаква вяра.

Тя сгъна последните карти и ги завърза, преди да му ги подаде. Даг ги постави на мястото им и затвори сандъка.

— Не мисля, че само лордовете-магьосници са построили тези кули и пътищата. Сигурен съм, че и твоите предци са участвали.

Тя не каза нищо. Не се разбираше за какво мисли.

— А и те едва ли се са появили от нищото — продължи да упорства Даг. — Според някои едно време имало един народ и магьосниците са се издигнали от него. Само че колкото повече овладявали уменията си и колкото по-могъщи ставали, толкова повече се откъсвали от останалите. Което може би била първата грешка.

Тя наклони глава и понечи да каже нещо, но по коридора се чува стъпки. Вратата се отвори и Рази надникна в стаята.

— Даг, тук си бил значи. Трябва да помиришеш това. — Извади малко стъкло шишенце и измъкна кожената запушалка. — Дирла намери едно магазинче, в което продават подобни неща.

Дирла се усмихна гордо над рамото му.

— Какво е това? — попита Фаун и се наведе към бутилката. — Прекрасно! Мирише на лайка и детелини.

— Ароматно масло. Имат седем-осем вида.

— За какво го използвате? — попита Фаун невинно.

Даг за момент поиска да запрати другаря си насред Мъртвите равнини.

— За схванати мускули — намеси се той остро.

— Е, предполагам, че става и за това — отвърна колебливо Рази.

— Масаж с ароматни масла — изпъшка сладострастно Дирла. — Добра идея.

— Колко мило, че се отбихте — прекъсна ги Даг, преди разговорът да се задълбочи и да му напомни случката по пътя. — Този сандък трябва да се свали до склада. — Изправи се и посочи. — Вдигайте го.

Те замърмориха, но се заеха със задачата.

Даг затвори вратата зад тях, изпрати Фаун в стаята ѝ и ги последва. Чудеше се дали ще се осмели да попита къде е въпросното магазинче и дали ще му е на път, когато тръгне при сарача.

Обикалянето на маршрутите западно от Гласфордж отне шест дни.

Даг избра първо най-краткия и успя да се върне същата вечер, за да провери как е Фаун. Търси я доста време и я откри да лющи грах в кухнята, беше се сприятелила с персонала. Успокои се, че не е

притеснена от компанията на Езерняците, но се тревожеше, че може отново да се претовари.

След това избра най-дългия маршрут, който щеше да отнеме три дни. Някои от младите членове на патрула се оплакаха, но Даг им запуши устата с разкази за северните блатата край Фармърс Флатс през зимата. Въпреки че оставяха повечето екипировка при конете, дрехите им се просмукваха с влага и тиня. Довлякоха се в Гласфордж късно през нощта и веднага се навряха в уютната баня, която се намираше между главната сграда и конюшната. Перачките направо се намръщиха, като ги видяха. Този път Даг откри Фаун да си говори с две шивачки, помагаше им с хотелските завивки.

На другия ден на вечеря той ѝ разказа, че се е натъкнал на участък от шест мили в блатата — възстановявал се от предишна поява на злина. Въпреки че формите на живот бяха предимно вредни и хищни, все пак се развиваха. Според него злината бе убита поне век, преди фермерите да се появят по тези места. От своя страна, Фаун му разказа за нейните приключения из града. Зетят на Хорсфорд, Саса, бе изпълнил обещанието си да ѝ покаже стъклолеярната. Освен това я бе завел в работилницата на брат си, който произвеждаше хартия, както и в съседната, където правели мастило.

— Тук има повече професии, отколкото изобщо съм си представяла — призна му тя умислено.

Освен това със сигурност се бе преуморила. Когато я изпрати до стаята, се прозяваше толкова много, че едвам му пожела лека нощ. Той прегледа заздравяващата плът под белезите от злината и я накара да обещае, че на другия ден ще почива повече.

Следващият ден беше пълен с неприятности за Даг, защото един от хората му се подхлъзна на някакви корени и попадна в гнездо на усойници. Наложил се да остави патрула на Ютау и да върне мъжа в Гласфордж. За щастие не се наложи да прави нещо опасно със същността си, въпреки че Ютау го пусна с ранения точно за такъв случай. Ухапаният от змиите оцеля след ездата и в хотела го изкъпаха и го сложиха да си легне. Скоро след това се появиха Мари и Чато и Даг остави лечението в техните ръце.

Новините, които му съобщи Мари, го накараха да потърси Фаун още преди да се изкъпе. Чу гласа ѝ, когато подминаваше втория етаж. Вратата на Соун беше отворена и двамата явно разговаряха в стаята му.

— Първите ми впечатления за него бяха, че е от ония досадни дъртаци, дето само те критикуват. Нали се сещаш?

— О, да.

— Винаги язди или върви отзад и не говори много. Започнах да го опознавам чак когато Мари го постави в последната позиция на патрула. Обикновено се разпръсваме не до границите на зрението си, а до тези на усета ни. Ако можеш да усещаш останалите от патрула около теб, знаеш, че няма да изпуснете някакъв знак за злина. Мари го отпрати на миля. Това е почти двойно повече от обсега на усета ми.

Фаун възкликна и го помоли да продължи.

— След това забелязах, че когато Мари иска нещо да се свърши по нестандартен начин, изпраща него. А може и идеята да е негова. Не разказва често истории, но когато го прави, те са отвсякъде. Чак му се чудя. Мислех, че няма чувство за хумор, но после осъзнах, че хуморът му просто е твърде сух. В началото не изглежда необикновен, но после прави впечатление. А с теб?

— Моята история е по-различна. Той просто се появи. Изведнъж. Много... решително. Имам чувството че го разопаковам полека, но все още съм далеч от дъното.

— Ха. Същият е и в патрула.

— Добър ли е?

— Много повече от останалите... Сякаш няма за какво друго да живее. Разбираш ли?

— Може би. Всъщност той на колко години е? Така и не разбрах...

Въпреки че Даг бе прикрил същността си, можеха да го усетят по миризмата на тиня, която се носеше от него. Затова той почука на касата и влезе.

Соун лежеше на леглото покрит с чаршаф до кръста, все така стегнат с превръзки. Фаун седеше на един стол, опряла крака на ръба на леглото. Носеше синята рокля и се опитваше да улови редките полъхвания на вятъра с пръстите на краката си. Ръцете ѝ бяха празни, но косата на Соун беше сресана и разделена на две плитки.

Двете еднакво млади и бледи поради скорошните наранявания лица го посрещнаха с усмивки. И двамата за малко щяха да загинат в ръцете му, но го гледаха с доверие и признателност. Помъчи се да изтръгне капка ревност, но красотата им не му позволяваше. Лошо.

Шест дни патрулиране без следи от злина, а се чувстваше странно уморен.

— Как си, Искрице? Търсех те. Здравсти, Соун. Как са ребрата?

— Добре. — Соун се надигна, но намръщването му издаде лъжата му. — Вече ми позволяват да ходя. А Фаун ми прави компания.

— Чудесно! И за какво си приказвате?

Соун се почувства неловко.

— Ами за разни работи.

— Защо ме търсиш? — попита по-находчиво Фаун.

— Трябва да ти покажа нещо. В конюшната е, така че се обуй.

— Добре — каза тя и се надигна.

Босите ѝ крачета изтупкаха по коридора.

— По-бавно! — провикна се Даг зад нея и бе възнаграден с обичайното засмиване. Вероятно когато беше здрава обичайното ѝ придвижване беше само на бегом.

Даг се обърна към Соун и се зачуди дали да не го предупреди. Знаеше, че широкоплещестият младеж е привлекателен за жените, но досега това не го бе тревожило. Реши, че в сегашното му състояние едва ли е заплаха за любопитните фермерски момичета. А и предупрежденията можеха да доведат до въпроси, на които Даг не беше готов да отговаря. От типа на: „Какво ти влиза в работата?“ Задоволи се с приятелско махване и се обърна към вратата.

— Даг? — повика го Соун, хилеше се. — Ей, старче?

— Да? — Проклятие, защо бе почнал да го нарича така? Сигурно заради вечното му мърморене.

— Не се притеснявай. Всичко, което твоята Искрица иска да чуе, са истории за теб. — Облегна се назад и се изкикоти.

Даг поклати глава и излезе. Поне спря да се мръщи, докато стигне до стълбището.

Стигна до конюшната малко преди Фаун и щом тя дойде, я заведе при кобилата, с която бяха дошли в градчето.

— Честито, Искрице. Мари го обяви официално. Кобилата вече е твоя. Твоят дял от заплащането, което ни предоставиха старейшините на Гласфорддж. Освен това ти намерих седло и юзди. Би трябвало да са ти по мярка. Не са нови, но са доста запазени. — Нямаше нужда да

споменава, че те бяха допълнение към сделката с майстора, който бе поправил приспособлението за ръката му.

Лицето на Фаун грейна и тя се навря при кобилата, за да я почеше по челото и ушите. Животното наведе глава и изпръхтя доволно.

— О, Даг, прекрасна е, но... — Фаун сбърчи подозрително нос. — Сигурен ли си, че това не е твоят дял от наградата? Мари беше доста мила с мен, но едва ли ме е повишила до патрулен.

— Ако зависеше от мен, щеше да получиш много повече, Искрице.

Фаун не беше съвсем убедена, но кобилата я побутна за още ласки и тя върна вниманието си към нея.

— Трябва да ѝ дам име. Не може да ѝ викаме просто „кобилата“. — Фаун прехапа устни и се замисли. — Ще я кръстя Грейс, като реката. Името е хубаво, а и тя е хубава. Освен това ни докара дотук толкова леко. Харесва ли ти Грейс скъпа? — Тя продължи да гали животното, а то тропна с копита и изпръхтя. Това накара Фаун да се засмее. Даг се облегна на стената на съседното отделение и се усмихна.

След малко Фаун отново се умисли, обърна се към него и скръсти ръце.

— Само че... не съм сигурна дали ще мога да си я позволя със заплата на доячка или каквото там ще работя.

— Тя си е твоя. Можеш да я продадеш — отвърна Даг.

Фаун поклати глава, но изражението ѝ не се промени.

— Във всеки случай — продължи Даг — още е рано да мислиш за работа. Кобилата ще ти трябва за езда.

— Вече се чувствам по-добре. Кървенето спря преди два дни и явно няма да имам треска.

— Да, но... Мари ми разреши да занеса ножа в нашия лагер и да го покажа на майсторите. Тъй като Лъмптън Маркет и Уест Блу са ни почти на път, мислех да се отбием до фермата ти и да уведоим семейството ти.

Очите ѝ блеснаха.

— Не искам да се връщам там. — Гласът ѝ потрепери. — Не искам тази глупава история да се раздухва. И не искам да съм на по-близо от сто мили от Съни Тъпия.

Даг си пое дъх.

— Не е нужно да оставаш. Даже няма да можеш, защото ще трябва да дойдеш с мен заради ножа. Когато приключим с това, сама ще избереш накъде да продължиш.

Тя засмука долната си устна и наведе очи.

— Те ще опитат да ме накарат да остана. Познавам ги. Те ме мислят за малка... — Гласът ѝ затрепери съвсем. — Ще отида само ако обещаеш, че няма да ме оставиш там!

Ръката му се плъзна към рамото ѝ в успокоителен жест.

— А може ли с твое съгласие да те оставя тук?

— Мм...

— Просто питам: тук или там?

Тя вдигна лице. Очите ѝ бяха ококорени и тъмни, а устните влажни. Даг усети как главата му се навежда, как гръбнакът му се огъва, как плъзга ръка по гърба ѝ. Сякаш падаше бавно от голяма височина...

Някой зад него се изкашля и той се сепна.

— Тук сте значи — каза Мари. — Така си и мислех. — Гласът ѝ беше нормален, но гледаше с присвити очи.

— Мари! — възкликна леко задъхано Фаун. — Благодаря ти за този прекрасен кон. Не го очаквах.

Мари се усмихна, като едновременно повдигна иронично вежди към Даг.

— Ти заслужаваш повече, но само това успях да направя. Все пак не съм загубила чувството си за дълг.

Това напълно смачка разговора и Мари продължи безстрастно:

— Фаун, ще ни извиниш ли? Трябва да обсъдя някои неща с Даг.

— О, разбира се. Ще ида да разкажа на Соун за Грейс. — Тя припна навън, като се усмихна през рамо на Даг.

Мари се облегна на една от подпорите и скръсти ръце, докато Фаун се отдалечи достатъчно. Помещението беше хладно и сенчесто в сравнение с жегата навън. Чуваше се само жуженето на мухите и пръхтенето на конете от време на време. Даг прибра ръце зад гърба си, хвана с палец наскоро поправената кука и зачака. Без големи надежди.

След малко се започна.

— Какви ги вършиш, момче? — изръмжа Мари.

Всякакъв отговор щеше да е просто загуба на време, така че Даг просто наведе глава и зачака останалото.

— Трябва ли да изброявам всичко нередно в това увлечение? Сигурна съм, че и сам можеш да си изнесеш проклетата лекция. Даже съм убедена, че си го правил.

— Един-два пъти — призна той.

— Тогава какво мислиш? Въобще мислиш ли?

Той си пое дъх.

— Знам, че ще ми кажеш да се отдръпна от Фаун, но не мога. Поне все още. Ножът ни обвързва, поне докато не стигнем лагера. За още известно време ще пътуваме заедно. Не можеш да възразиш на това.

— Не ме притеснява пътуването. А това, което ще стане, като спрете.

— Не спя с нея.

— Все още. Заклучил си усета си, откакто пристигнахте тук. Това по принцип ти е навик. Заслоняваш се дори когато спиш. Но сега... Ти си като котка, която си мисли, че се е скрила, защото си е напъхала главата в чувала.

— Ще я отведа до лагера — каза Даг упорито. — Това е сигурно.

— И ще я представиш на маминка? — подигра му се Мари. — О, колко мило!

Даг сви рамене.

— Първо ще минем през нейната ферма.

— О, и ще се запознаеш с нейната майка. Прекрасно. Това ще е чудесно. Що не се хванете за ръце и не скочите от някоя скала? Ще е бързо и по-малко болезнено.

— Вероятно. — Устните му трепнаха. — Но трябва да предприема това пътуване.

— Дали? — Мари се дръпна от стълба и закрачи из конюшната. — Ако беше някой новобранец, който си търси фермерска мома, щях да те фрасна по главата и да прекратя всичко още сега. Не мога да разбера дали заблуждаваш мен, или себе си!

Даг стисна зъби и не каза нищо. Така беше най-разумно.

Тя отново се облегна и въздъхна.

— Виж, Даг. Отдавна те наблюдавам. Когато патрулираме, никога не пренебрегваш екипировката си, нито храната, нито съня. Не си като

младежите, дето се мислят за герои и се надценяват. Нагласяш тялото си за дълъг маратон.

Даг кимна в знак на съгласие, без да е сигурен накъде го води.

— Но въпреки че не изтощаваш тялото си, ти остави сърцето си да гладува. И ако паднеш, когато паднеш, ще си като умиращ от глад. Сега стоя и те гледам как се клатиш, но не съм сигурна дали думите ми са достатъчни, за да те удържат. Не знам защо — гласът ѝ отново се повиши — не се обвърза с някоя от онези вдовици, с които те запознаваше майка ти. Всъщност не майка ти, но всички останали, преди съвсем да се отчаят. Ако го беше направил, сега щеше да устоиш на тази глупост, независимо от ножа.

— Нямах да съм честен с тази жена обаче. Не мога да имам това, което имах с Каунео. И нямах да е по нейна вина, а по моя. Не мога да дам това, което давах на Каунео. — „Пресушен съм“.

— Никой не е очаквал това, освен може би ти. Повечето хора не преживяват такава любов, ако половината от това, което съм чувала, е вярно. Но въпреки това си съжителстват съвсем добре.

— Жената щеше да умре от жажда, ако черпеше от този кладенец.

Мари поклати неодобрително глава.

— Драматизираш нещата, Даг.

Той сви рамене.

— Не задавай въпроси, ако не искаш отговорите им.

Тя отклони поглед към покритите с паяжини греди на тавана и опита друга тактика.

— Като се вземе предвид всичко, не мога да възразя, че си се обвързал. Това момиче поне няма наоколо роднини, които да дойдат да се разправят с мен.

Нима Мари щеше да каже, че няма да се меси? Едва ли...

— Щом не можем да те разубедим, значи да приемем, че такива неща се случват, така ли? — Сарказмът в гласа ѝ уби последната надежда. — Но щом си твърдо решен да се забъркаш, надявам се, че имаш план и как да се измъкнеш. Искам да го чуя.

„Не искам да се измъквам. Не искам да свършва“. Даг не беше сигурен какво да прави с това тревожно осъзнаване. Проклятие, дори не беше започнал... нищо. Спорът се движеше твърде бързо, несъмнено по волята на Мари.

— Всички големи планове, които правех за живота си, се сринаха по ужасяващ начин. Отдавна се отказах да планирам.

Тя поклати намръщено глава.

— Наистина ми се иска да си някой младок, та да те набъхтя. Но ти си си ти. Ако тя страда в края на потенциално краткото ви пътуване, ще страдаш и ти. Двойно нещастие. Виждам, че се задава, ти също го виждаш. Така че: какво ще правиш?

— Какво предлагаш, пророчице?

— Няма как това да свърши добре. Така че изобщо не го започвай.

„Не съм започнал“. Устните му нямаше да излъжат, за разлика от същността. Издръжливостта беше единствената му добродетел от много време, така че той я призова на помощ и продължи търпеливо да чака.

Мари отново промени подхода си.

— Хората от нашата кръв имат два големи дълга. Първият е да продължават войната, в живот и смърт, дори когато няма надежда. В този дълг никога не си се провалял.

— Веднъж.

— Никога — натърти тя. — Съкрушителната загуба не е провал; тя е просто загуба. Случва се. Не съм чувала да си побягвал от онзи хребет, Даг.

— Да, не побягнах. Нямах такава възможност. Когато си обграден, е безкрайно трудно да побегнеш.

— Така е. Но го има и втория дълг, без който първият е само напразна илюзия. Дълг, в който досега се проваляш напълно.

Даг предпазливо отвърна:

— Отдадох кръвта и целия си живот дотук. Все още дължа костите и смъртта си, които ще дам, когато му дойде времето, стига да имам възможност. Но отдавна реших, че самоубийството е вид дезертиране, в което никой няма да ме обвини. Така че не виждам какво исках.

Мари стисна устни и го погледна обвинително.

— Другият дълг е да създадеш поколение, на което да предадеш войната. Защото всичката кръв и саможертви, извървените мили и годините на борба ще се обезсмислят, ако няма кой да продължи. А ти обърна гръб на тази задача през последните двадесет години.

Дясната му ръка стисна приставката толкова силно, че дървото изпука. Наложил се да я пусне, иначе щеше да я носи за поправка отново. Опита да стисне зъби, но въпреки това процеди един коментар.

— Говориш като майка ми.

— Бих могла да повтора цялата ѝ реч, безброй пъти съм слушала оплакванията ѝ, но не. Говоря от свое име. Знам, че майка ти те тласна твърде рано към Каунео и ти трябваше повече време да се възстановиш. Но времето минава, Даг. Не спира. Фермерското момиче е доказателство за това, ако въобще ти трябва доказателство. И аз не искам да съм отдолу, когато се сгромолясах.

— Няма да си. Ние заминаваме.

— Това не е достатъчно. Искам да дадеш дума.

„Няма да я получиш“. Дали това не беше някакво решение? Нима вече беше стигнал до точката, от която нямаше връщане? „И коя ли е тя?“ Главата му пулсираше, изтощението вземаше връх. Изсъхналите му вече дрехи продължаваха да вонят на тиня. Жадуваше за студен душ. Дали ако си държеше главата под душа достатъчно дълго, щеше да спре да го боли? Десетина минути щяха да стигнат.

— Ако бях загинал на Вълчия хребет, пак нямаше да имам деца — изръмжа той. „И роднините нямаше да се оплакват. Или поне нямаше да ги слушам“. — Имам една идея. Защо просто не се престорите, че съм мъртъв?

Обърна се и тръгна да излиза.

Коего щеше да е малка победа, ако тя не бе подвикнала:

— Че защо не? Ти го правиш отдавна!

11.

Даг мислеше, че е прикрил усета си, но лошото настроение, което изтичаше през пролуките, изгони останалите трима патрулни от банята само за пет минути. Все пак успя да охлади тялото и разума си и реши да си отвлече вниманието с някаква задача. За предпочитане далеч от останалите. Намери едно повредено седло и се върна при майстора, хем да му го занесе, хем за да прибере някои от вече поправените вещи. Прибра се в хотела точно навреме за връщането на Ютау и останалите от блатния патрул.

Някои от аргументите на Мари не бяха погрешни. „Даже всичките“. Даг се засрами и реши да се върне към въздържанието, което някога беше съвсем рутинен процес. Но сега му тежеше като камък на гърдите. „Мъртъвците нямат нужда от въздух, нали?“

На вечеря се отнасяше към Фаун с хладна любезност. Тя го гледаше с предпазливо любопитство. Но поне имаше достатъчно други патрулни, на които да задава въпросите си. А те се отнасяха предимно за това как се определят и обхождат маршрутите.

Никога досега правилната позиция не му бе изглеждала по-незадоволителна.

Следващият ден бе официално заделен за подготвяне на поклона и Даг се нагърби да обикаля града за припаси. Засече се за малко с Мари и поиска да бъде оставен на пост вечерта, но тя отказа.

— Не мога да поставя човека, убил злината, на пост в деня, в който се празнува. Останалите ще се разбунтуват, при това с право. — И добави след известно колебание: — Кажете на фермерското момиче, че също е поканено.

Скоро след това Даг се натъкна на един ентузиаст от другия патрул, който събираше музиканти доброволци на репетиция. Нещо, с което никой от двамата не бе свикнал, но поне зае времето му, докато не стана време да вземе Фаун.

Фаун погледна косата си в огледалото и реши, че зелената панделка, която ѝ бе заела Риила, ще отива на по-хубавата ѝ рокля. Риила ѝ бе обяснила за начина, по който Езерняците носеха косите си. Оказа се, че повечето неща означават нещо. Например кокът на тила беше знак за траур, освен когато не го правеха за удобство преди влизане в бой. Като узна тези неща, тя започна да гледа на пъстрата тъпа патрулни с други очи. Сякаш светът се бе изместил под краката ѝ и нямаше да се намести пак. Във всеки случай бе убедена, че сегашната ѝ прическа, високо вдигната конска опашка, няма да означава нищо неприлично.

Тази вечер Даг изглеждаше по-отпуснат. Фаун се зачуди дали вчера в конюшната Мари не му е казала някакви лоши вести, за да съкруши така духа му. Сега поне очите му блестяха. Мургавата му кожа също сякаш блестеше на фона на бялата риза. Вчерашната миризма на блато и кон беше заменена от ухане на лавандулов сапун. Косата му беше чиста и мека, макар очевидно да не подлежеше на ресане. Прииска ѝ се да я докосне. Стига да можеше да се протегне толкова високо. На пръсти. На столче. Някак си...

В трапезарията беше още по-шумно от предишните вечери, защото присъстваха всички. Всички бяха изкъпани, а повечето явно си бяха сложили и парфюм. Носеха старите си дрехи, но изпрани. Фаун прецени, че дисагите едва ли побират кой знае колко. Даже жените носеха панталоните си за езда. Дали въобще някога носеха поли? Поне бяха обърнали повече внимание на прическите си. Някои дори бяха вплели звънчета в косите си.

Имаше много храна и още повече пиене, а столовете и масите в единия край на помещението бяха разчистени, за да се освободи място за танцуване. Фаун се настани при ранените — Соун, Риила, мъжа от патрула на Чато с навехнатото коляно и шевовете по брадичката и ухапвания от змия, на когото всички се подиграваха. Поне обаче им носеха бира и се стараеха да не свършва.

Даг излезе за момент и като се върна, почна да завинтва нещо на приставката си. Фаун примига учудено, като видя, че е дайре, специално пригодно за ръката му.

— Богове! Не знаех, че можеш да свириш.

Той се усмихна и потропа по инструмента с пръсти. Стакатото я накара да се стегне.

— Хитро. На какво свиреше, преди да загубиш ръката си?

— Пак на дайре — отвърна той весело. — Опитах флейта, но ми беше трудно дори когато имах пълен набор пръсти. А когато се пробвах с цигулка, ме обвиниха, че измъчвам котки. С това обаче няма как да се изкара грешна нота. Освен това — той понижи конспиративно глас, — така се измъквам от танците. — Усмихна се и се отправи към празното място, където вече се събираха неколцина патрулни.

Инструментите им бяха малки, за да се побират в дисагите. Имаше няколко свирки, от дърво, кост и глина, две цигулки и колекция от ведрата на хотела — за барабани. Помещението притихна.

Един побелял мъж с костена флейта пристъпи напред и подкара натрапчива мелодия, от която Фаун настръхна. Погледна притеснено костта и прогорените по нея надписи и осъзна, че е от негов роднина. Защото бедрените кости бяха две, а сърцето само едно. Какво ли правеха Езерняците с останалото? Мелодията беше толкова тържествена, че сигурно беше някакъв химн или възпоминание. Фаун виждаше как неколцина мърдат устни в беззвучен текст. След като мелодията свърши, всички наведоха очи и запазиха мълчание за около минута.

А после се почна. Дрънченето на дайрето и удрянето на импровизираните барабани сякаш щеше да потроши прозорците. Цигуларите и флейтистите подхванаха танцувална мелодия и дансингът се напълни с хора. Танцуваха на групи, а не на двойки, и описваха странни обиколки едни около други. На Фаун ѝ напомняше за фермерските танци, с изключение на това, че не подбираха пола и нямаха церемониалмайстор. Зачуди се дали използват усета си, за да се оправят с координацията. Въпреки че стъпките бяха доста сложни, танцьорите рядко бъркаха и когато се случеше, всички избухваха в смях и започваха отново. Звънчетата в косите им подрънкваха весело. Даг стоеше зад музикантите и отмерваше ритъма с дайрето. Не говореше и не пееше, но изглеждаше необичайно щастлив и се усмихваше на шегите.

Апетитът за танци на младите беше ненаситен, но по-късно вечерта музикантите отстъпиха място на двама певци. Слънцето вече бе залязло и стаята се осветяваше от свещи и маслени лампи. Даг

откачи дайрето си и седна в краката на Фаун, за да навакса с бирата. Задача, в която имаше множество помагачи.

Някои от песните бяха непознати за Фаун, на други бе чувала мелодията с различен текст, а трети пееше леля й Нати, когато тъчеше. Зачуди се дали произходът им е фермерски, или Езерняшки. Певците бяха от патрула на Чато и гласовете им си пасваха идеално. На жената нежен и чист, а на мъжа нисък и звучен. Фаун не беше сигурна дали песента за загубения патрулен, който танцувал с мечките, е измислица, или по истински случай.

Мъжът с костената флейта се присъедини към певците и образуваха трио. Когато прозвучаха първите ноти на следващата песен, Даг тупна недопитата си халба на земята и се обърна към Фаун с гримаса, която се мъчеше да наподобява усмивка.

— Трябва да отида до тоалетната. Бирата не прощава. — И стана.

Три чифта очи го проследиха загрижено. Мари, Ютау и още един от по-възрастните. Мари го погледна въпросително, но Даг поклати глава и излезе, без да поглежда назад.

— Петдесетима бяха в този ден — започна песента и Фаун разбра, че е посветена на битката при Вълчи хребет, което обясняваше поведението на Даг. В тази палитра от геройство, саможертва, скръб и победа не се споменаваха имена и при други обстоятелства вероятно щеше да й хареса много. Повечето патрулни наистина изглеждаха разочувствани. Риила избърса няколко сълзи, а Соун слушаше с отворена уста.

„Те не знаят“. Соун, който беше патрулирал с Даг цяла година и смяташе, че го познава, не знаеше. За разлика от Ютау, който слушаше с ръка пред устата и помръкнал поглед. И от Мари, която непрекъснато хвърляше погледи към вратата, през която бе излязъл Даг. Най-сетне песента свърши и започна нова, по-весела.

Даг все още не се бе върнал и Фаун реши да го последва. Тоалетната беше свободна, затова тя погледна навън. Вече беше захладняло, дворът бе осветен от прозорците и фенерите на входа и на вратата на конюшнията. Даг седеше на една пейка, облегал глава на стената, и зяпаше звездите.

Тя приседна до него и тишината на нощта ги обгърна. Небето беше безоблачно и звездите светеха ярко.

— Добре ли си? — попита тя накрая.

— О, да. — Той прокара ръка по косата си и добави: — Като бях малък, много обичах героични балади. Бях научил наизуст десетки. Чудя се дали са били толкова неприятни за оцелелите в онези битки?

„А каза, че не можел да пее“.

— Поне помагат на хората да не забравят — обади се Фаун, понеже не се сещаше за друг отговор.

— Така е.

— Песента не е лоша. Даже мисля, че е много добра. Като за песен де.

— Не го отричам. Вината не е в този, който я е съчинил. Свършил е чудесна работа. Ако беше по-слаба, нямаше да ме накара да страдам и да се гневя толкова. Затова се магнах. Усетът ми беше малко отворен, заради свиренето. Не исках да помрачавам настроението. Като се съберат тридесет и осем патрулни в една сграда, нещата може бързо да се разгорещат.

— Често ли свирите, когато сте на патрул? — Фаун опита да си представи как танцуват около лагерния огън, когато времето позволява.

— Понякога. Вечерите в лагера са доста заети. Трябва да се обработват кожи и месо. Да се сушат събраните билки, да се обновяват картите и дневниците. Ако патрулът е конен, трябва да се грижиш за животните. Обучение и тренировки с оръжие. Поправка на екипировката. Готвене, миене. Прости задачи, но цял куп.

Той въздъхна.

— Патрулите са различни по големина. На север изпращат роти от по сто и петдесет, двеста човека, да прочистват пустошта. На юг от езерото обикновено са по-малки и по-краткотрайни. Въпреки това живееш все с едни и същи хора и няма с кого да се забавляваш. Скоро всички знаят песните. После клюкарстват и се разделят на групички. Има шеги. И по-груби шеги. И отмъщение за по-грубите шеги. И юмручен бой заради отмъщението. След това бой с ножове... Е, схващаш картинката. Въпреки че ако положението стане такова, водачът на патрула ще си има незабравим разговор с Феърболт Кроу.

— На теб случвало ли ти се е?

— Не и на такава тема. Макар че всички разговори с Феърболт са незабравими. — Той се почеса по носа, усмихна се и облегна глава на стената. Пеенето беше престанало и отново се танцуваше. От

тропането по дървения под цялата сграда звучеше като гигантски тъпан.

— Какво друго? През топлите летни нощи всички искат да събират дърва.

Фаун се позачуди на веселия му глас.

— Мислех, че това се прави, когато е студено.

— Да, но пък през лятото никой не се сърди, когато някои се забавят два-три часа и се върнат без дърва. Друго развлечение е къпането в реката.

— В тъмното? — попита колебливо Фаун.

— Правилният въпрос е: в реката ли? Особено когато е студено. Разходките са невероятно правдоподобни, при положение че всички са на крак от зори. Както и разужаването. За него винаги има доброволци. Горите са пълни с опасни катерички, които могат да ни нападнат по всяко време. Трябва винаги да сме нащрек. — Той се позасмя.

— О! — Фаун най-сетне разбра. Устните ѝ се извиха дори само заради рядката гледка на неговата усмивка.

— Естествено следват скарвания и сдобрявания и хората не си говорят. Или по-лошо, непрекъснато го обсъждат, докато накрая ти идва да се завиеш през глава и да закрепшиш. — Той пак въздъхна. — При старите нещата вървят горе-долу прилично, но младите са доста неспокойни. Все пак животът не спира, когато си на патрул, нали? Обикалянето по маршрутите не е някаква спешна задача, в която можеш да зарежеш всичко, да си извършиш геройството и да се прибереш. На следващия ден всичко започва отново. Пак трябва да се събудиш и да поемеш на път. — Той се протегна.

— Не че всички сме откачени, въпреки че понякога изглежда така. — Той понижи глас. — Усетът прави настроенята ни малко заразни. Все едно се просмукват във въздуха. — Ръката му описа спирала. — Като сега например. Когато много хора отворят същността си, се получава... изтичане. Особено на поклоните. Тази сграда направо кипи. Всякакви неща започват да изглеждат като добри идеи. Да благодарим на отсъстващите богове за бирата.

— Бирата ли?

— Забелязал съм, че бирата — той вдигна поучително показалец и Фаун осъзна, че е леко пийнал; все пак хората не оставяха

музикантите жадни — съществува, за да може да бъде обвинявана на следващия ден. Много, много е виновна тази бира.

— И фермерите я ползват за същото — отбеляза Фаун.

— Всеобща нужда. — Даг примигна. — Май ще ми трябва още една.

— Жаден ли си?

— Не. — Той я погледна. На тази светлина очите му бяха като дълбоки кладенци. Оранжевите отблясъци от фенера се спускаха по рошавата му коса и запотеното лице. — Просто си мисля колко ще съжалявам...

Наведе се към нея и Фаун замръзна от надежда, която беше толкова силна, че чак я измъчваше. Дали щеше да я целуне? Дъхът му ухаеше на бира, а нейният беше замрял.

Неподвижност. Сърцебиене.

— Не — въздъхна той. — Не. Мари е права. — Изправи се. Фаун беше готова да избухне в сълзи. Почти посегна да го хване.

„Не можеш. Не бива. Той ще си помисли, че си...“ Онази ужасна дума, с която я нарече Съни Тъпия. Прогаряше паметта ѝ като нажежено желязо. „Курва“. Беше грозна дума и я бе превърнала в нещо грозно, сякаш кръв или отрова в чаша вода. „За Даг ще съм само красива“. Искеше ѝ се да е по-висока. Тогава нямаше да я обижда всеки, който поиска.

Той въздъхна отново и ѝ подаде ръка. Тръгнаха към сградата.

На вратата Даг спря и се послуша.

— Добре, някой дрънка с дайретото. Мисля, че ще се оправят и без мен за остатъка от вечерта. — Наистина, музиката отвътре беше тиха и унасяща. Той тръгна към стълбите.

— Качваш ли се? — успя да намери гласа си Фаун.

— Да. Беше приятно, но стига толкова. А ти?

— И аз съм малко уморена. — Тя го последва. Това, което се бе случило, или по-скоро не бе, напомняше на случката на пътя. Сякаш отново беше изтървала някакъв завой.

Когато стигнаха до втория етаж, зад тях се разнесе кикотене и глъчка. Появиха се Дирла и двама младежи от патрула на Чато. Поздравиха весело Даг и свърнаха по коридора. Фаун спря и ги погледна, докато се суетяха пред вратата на Дирла. Единият младеж я

бе прегърнал и я целуваше, а тя притискаше ръката на другия към... гърдите си! После ритна вратата и тримата се скриха в стаята ѝ.

— Даг — каза колебливо Фаун, — какво беше това?

Той наклони глава и я погледна весело.

— На теб на какво ти прилича?

— Да не би Дирла... искам да кажа... нима ще си легне с тези мъже?

— Така изглежда.

Изглежда ли? Ако усетът му вършеше и половината неща, които твърдеше, най-вероятно знаеше много добре.

— И с двамата ли?

— Ами в патрула бройките не са равнопоставени. Хората правят компромиси. Дирла е... доста щедра.

Фаун преглътна и го последва към техния коридор. Рази и Ютау тъкмо отключваха вратата на стаята си. Ютау видимо беше прекалил с бирата, а косата на Рази висеше на кичури, подгизнала от танците. Двамата пожелаха спокойно лека нощ на Даг и се прибраха.

— Жалко, че не са успели да си намерят жени — заяви честно Фаун. — Твърде са добри, за да са самотни. — Видя как я гледа Даг и добави подозрително: — Защо си хапеш китката?

Той прочисти гърлото си.

— Искрице, някой път, като съм много по-трезвен или по-пиян, ще се опитам да ти разкажа невероятно сложната история за това как тези двамата се ожениха за една и съща жена в нашия лагер. Да речем, че сега се наглеждат един друг.

— Нима вашите жени могат да се женят за повече от един мъж? По едно и също време? Поднасяш ме!

— По принцип не могат и не се шегувам. Както казах, историята е заплетена.

Спряха пред неговата стая и той се усмихна.

— Мисля, че Дирла е алчна — реши Фаун. — Или пък онези мъже са много нахални.

— О, не. Както знаеш, при Езерняците е обичай жената да кани. Мъжът решава дали да приеме. От мен да знаеш, много трудно е да откажеш, без да обидиш някого. Гарантирам ти, че каквото и да става там, е по нейна идея.

— При фермерите това би се сметнало за твърде дръзко. Правят го само развалените момичета... или глупавите. Добрите чакаат да ги поискат. „А дори тогава трябва да откажат, ако мъжът не притежава достатъчно земя“.

Той протегна ръка и се подпря на стената, гледаше надолу към нея.

— Така ли било? — въздъхна Даг след дълга пауза и задъвка долната си устна. Очите му бяха като дълбоки езера, в които Фаун искаше да се удави. — Искрице, според теб колко ноци загубихме тук?

Тя вдигна лице, преглътна и отвърна с треперещ глас:

— Твърде много?

Двамата не просто потънаха в прегръдките си, а направо се вкопчиха един в друг.

Той отвори и затвори вратата с крак, защото не искаше да я пуска. Краката ѝ не докосваха пода, но това не бе единствената причина да си представя, че лети. Половината му целувки пропускаха устата ѝ, но тя нямаше нищо против, защото всяко докосване до кожата ѝ ѝ носеше наслада. Даг я пусна и посегна към резето, но спря. „Не, не спирай сега...“

— Искрице, ако наистина го желаеш, залости вратата — каза той съвсем сериозно.

Тя го направи, без да откъсва очи от скулестото му лице. Дъбовото резе падна в гнездото си със солидно тупване. Това сякаш бе достатъчен компромис с обичаите.

Ръката му се измъкна от прегръдката, за кратко, колкото да запали маслената лампа до леглото. Жълтият пламък изпълни стаята със светлина и сенки. Даг се смъкна на ръба на леглото, сякаш колената му бяха поддали, и протегна ръка. Пръстите му трепереха. Фаун се притисна към него и се надигна на колене, за да достигне лицето му. Целувките му се забавиха, сякаш искаше да вкуси устните ѝ, после езикът му се пъкна в устата ѝ. Тя реши, че е странно, но че ѝ харесва, и опита да направи същото. Ръката му се плъзна по косата ѝ, развърза панделката и разпусна къдриците по раменете ѝ.

Как ли се освобождаваха от дрехите си хората в такива случаи? Съни просто беше надигнал полата ѝ и бе смъкнал гащите ѝ. Злината също, като се замислеше.

— Пак ли те обзеха мрачни мисли? — смъмри я Даг. — Бъди с мен.

— Откъде знаеш какво си мисля? — попита тя, мъчеше се тревогата ѝ да не ѝ проличи.

— Не знам. Аз усещам същността ти, а не мислите. По някой път усетът само те обърква. — Ръката му се спря на горното копче на роклята ѝ. — Може ли?

— Разбира се — отвърна тя с облекчение. Естествено че Даг щеше да знае как стават нещата. Трябваше просто да гледа и да копира.

Той разкопча още няколко копчета, дръпна нежно единия ръкав и я целуна по голото рамо. Тя събра кураж и се зае с копчетата на ризата му. След като бе постигнато взаимно доверие, нещата се развиха по-бързо и дрехите им заваляха по пода и по леглото. Последното нещо, което той махна след известно колебание, беше приставката за ръка. Разкопча каишките около лакътя и я остави на масата. Фаун осъзна, че за него това е по-голям жест на доверие и уязвимост, отколкото смъкването на панталоните.

— Искаш ли да угасим? — попита Даг колебливо. — Чувал съм, че фермерите предпочитат да го правят на тъмно.

— Остави я — прошепна Фаун с усмивка. Леглото му не беше късо, но той го изпълваше от край до край. Тя имаше чувството, че гледа планински хребет, заемащ целия хоризонт. — Искам да те гледам.

— Аз не съм цвете, Искрице.

— Не си. Но пак радваш очите ми.

Тъглчетата на очите му потрепнаха весело и тя се надигна да ги целуне. Мускулите му бяха дълги и стегнати, а кожата му имаше неравномерен тен, видимо по-бледа под кръста. Косъмчетата на гърдите му слизаха надолу и се сгъстяваха под корема. Тя плъзна пръсти и ги погали. Какво ли друго можеше да докосне в нея със странните си Езерняшки сетива?

— Нали каза, че можеш да разбереш? — осмели се да попита.

— Какво? — Ръката му описваше спирали около гърдите ѝ. Как толкова нежно докосване можеше да носи толкова сладка болка?

— Каза, че можеш да разбереш времето в месеца, когато една жена може да зачене. — Дали пък не ставаше дума само за Езерняшките жени? — Каза, че е красива шарка в същността ѝ. —

Само че беше повярвала и на Съни, който или бе излъгал, или бе сгрешил, а това бе имало сериозни последици. А неговите приказки бяха по-малко невероятни от тези. Тя се зачуди дали отново не постъпва глупаво, но Даг се надигна на лакът и я погледна със сериозна усмивка.

Ръката му докосна корема ѝ, където раните от злината се бяха превърнали в малки черни белези.

— Тази вечер няма риск, Искрице. Но ще съм ужасен, ако искам да правя с теб любов по този начин, толкова скоро след нараняванията ти. Ти си толкова нежна, а и искам да ти покажа още много неща.

Тя рискува да погледне надолу, но очите ѝ се спряха на успоредните белези под ръката му и усети прилив на тъга и вина. Дали щеше да се отърси някога от тези болезнени спомени, когато лягаше с мъж? Зачуди се дали Даг, който имаше много повече спомени, има подобни проблеми.

— Шт... — Пръстът му докосна устните ѝ, макар че тя не бе проговаряла. — Протегни се към светлината, ярка Искрице. Няма да предадеш тъгата си, ако я оставиш настрана за един час. Тя ще те чака търпеливо от другата страна.

— Докога?

— Времето оглажда тъгата, както реката камъните. Тежестта винаги ще е с теб, но ще спре да те тормози при най-малкото докосване. Но трябва да изчакаш. Ние носим косите си на кокове поне година, и това не е твърде дълго.

Тя протегна ръка и започна да си играе с косата му. Дръпна нежно един от кичурите му.

— А това какво означава?

— Остриган заради въшки? — отвърна той явно за да я разсмее.

— Стига, ти нямаш въшки!

— Не съм имал от доста време. Те са друга история. Сега има по-добри неща, които мога да направя с устните си... — Започна да целува тялото ѝ отгоре надолу и Фаун се зачуди каква магия се крие в езика му, защото целувките сякаш оставяха следи от хладен огън, а думите му сваляха камъни от сърцето ѝ.

Дъхът ѝ секна, когато езикът му стигна зърната на гърдите ѝ и започна да се върти там. Съни просто я бе ощипал през роклята...

проклет да е Съни, че смуцаваше мислите ѝ. Даг я погали по челото и се надигна.

— Завърти се. Нека те разтрия. Мисля, че мога да подобря състоянието на тялото и същността ти.

— Нима...

— Не казвам „довери ми се“, а „пробвай“ — прошепна той в къдриците ѝ. — Пробвай.

След няколко минути, докато лежеше с лице във възглавницата, Фаун си мислеше, че той е доста добър като за човек с една ръка. Спомените сякаш изчезнаха от съзнанието ѝ. Леглото изскърца, когато той се надигна, и тя отвори очи. „Моля те, не ставай точно сега“. Даг се върна след секунда и тя усети хладна течност по гърба си, усети и миризма на лайка и детелина...

— Взел си от онова масло. — Тя се замисли за момент. — Кога?

— Преди седем дни.

Фаун се изкикоти сподавено.

— Патрулният трябва да е готов за всякакви спешни ситуации.

— Тази спешна ли е?

— Дай ми още малко време, Искрице, и ще видиш... Освен това е и добре за моята ръка, малко е загрубяла. Повярвай ми, не би искала да те докосват с мазоли по нежните места.

Маслото промени усещането от докосванията му, докато той слизаше надолу, чак до пръстите ѝ, след което я обърна и започна отново.

Ръка. Заменена след малко от език. Докосванията му бяха нежни като коприна, там, там... и там? Ох! Тя подскочи изненадано, но след миг се отпусна. Значи това било да правиш любов. Беше много приятно, но малко едностранчиво.

— Не е ли твой ред? — попита тя притеснено.

— Още не — измърмори той. — И така си ми е много добре. А същността ти вече съвсем се оправи. Чакай сега да...

Минутите се изнизваха. Нещо се завихряше в нея, някакво изумително сладко напрежение. Докосванията му станаха по-твърди и решителни. Тя затвори очи и задиша учестено, гърбът ѝ почна да се извива. След това затаи дъх, силните усещания я заливаха като приливна вълна и сякаш нажежаваха мозъка ѝ до бяло.

Остана да лежи зашеметена и трепереща. Когато успя, събра сили и вдигна глава да огледа тялото си. То се бе превърнало в странен, съвсем нов пейзаж. Даг се бе опрял на лакът и я гледаше с усмивка, очите му блестяха.

— Добре ли е? — попита той, сякаш не знаеше.

— Това да не беше... някаква Езерняшка магия? — Нищо чудно, че хората бяха готови да ги последват до края на света.

— Не. Това си беше изцяло твоя магия.

Множество мистерии бяха отлетели, като ято птици в нощта.

— Нищо чудно, че хората искат да правят това. Сега всичко ми се изяснява...

— Така е. — Той пропъзля по леглото и я целуна отново. Беше странно да усети собствения си вкус на устните му, примесен с детелина и лайка, но въпреки това го целуна. След това започна да движи устни по скулите, клепачите и заострената му брадичка, накрая пак се върна на устата. Лежеше върху него и усещаше биенето на сърцето му.

Все още не го бе докосвала. Сега идваше неговият ред. Ръцете вероятно вършеха еднаква работа. Тя се изправи и примига объркано.

Даг лежеше усмихнат и очите му сякаш я подканяха, но не и неприятно настойчиво. Лежеше изцяло открит пред очите ѝ и гледката я заинтригува. Не можеше да види единствено мистериозната същност. Това сякаш беше нечестно предимство. Откъде и как да започне? Припомни си как бе започнал той.

— Може ли... да те докосна?

— Ще се радвам.

Отначало тя просто повтаряше движенията му, но след като започна, свикна бързо. Започна да целува тялото му и спря по средата.

Първото ѝ докосване го накара да се свие и да затаи дъх и тя се отдръпна.

— Не, всичко е наред, продължавай — изстена той. — Просто съм малко... напрегнат. Но това е добре. Почти всичко, което можеш да направиш, ще е добре.

— Напрегнат? Така ли го наричаш?

— Старая се да съм учтив, Искрице.

Тя опита различни докосвания, движения и хватки, чудеше се дали се справя добре. Имаше чувството, че ръцете ѝ са твърде малки и

непохватни. Редките задържания на дъха му не бяха много информативни, макар че понякога хващаше ръката ѝ, за да я накара да стисне по-силно. Дали това му носеше наслада, или болка? Знаеше колко е издръжлив на болка и малко се притесняваше.

— Може ли да пробвам с маслото?

— Естествено! Само че... така може да свърша твърде бързо.

Тя се поколеба.

— А не може ли... да го направим отново? После?

— О, да. Ще презаредя, макар и не толкова бързо. — Той въздъхна. — Не съм вече млад. Макар че тази вечер се чувствам младеж.

Маслото направи ръцете ѝ хлъзгави, което я заинтригува, а на него явно му доставяше наслада. Тя стана по-дръзка. Ето това например... го накара да се свие конвулсивно, както се бе случило и с нея по-рано.

— Браво, Искрице! — изстена той.

— Добре ли е?

— Да...

— Реших, че щом достави удоволствие на мен, вероятно и за теб ще е така.

— Умно момиче! — Очите му се притвориха.

— Моля те, не ми се подигравай.

Той отвори очи и се намръщи, надигна глава от възглавницата.

— Не ти се подигравам. Ти имаш един от най-гладните умове, които съм имал удоволствието да срещна. Може и да не си разполагала с много информация, но мислиш светкавично бързо.

Тя затаи дъх и след това го изпусна рязко. Думите му едва ли бяха верни, но пък бяха изключително приятни!

— Не може да си толкова умна и да не си го знаела — добави той.

— Татко твърдеше, че съм много глупава, щом непрекъснато задавам въпроси.

— О, не! — Той наклони глава и се вгълби. — В същността ти има тъмен оттенък. Боя се, че няма да ми стигне час, за да оправя проблема.

Тя преглътна.

— Тогава нека да го оставим настрана заедно с другите. Да не те пренебрегвам.

— Нямам нищо против...

Фаун откри, че и езикът действа приятно на мъжете, също както на жените. Така. Какво ли би станало, ако направи това и това, едновременно...

Разбра. Беше интригуваща гледка. Дори от неудобния ъгъл в който се намираше, виждаше, че Даг изпада в нещо като транс. За момент се зачуди дали и левитацията е сред уменията на Езерняците, защото Даг сякаш щеше да се издигне над леглото.

— Добре ли си? — попита тя нетърпеливо, когато тялото му спря да трепери. — Челото ти се бе набръчкало странно за минута, когато... гърбът ти също се изви.

Той махна с ръка. Мъчеше се да си поеме дъх, очите му продължаваха да са затворени.

— Извинявай. Какво? Изчаквах всичките бели искри под клепачите ми да спрат да експлодират. Моментът определено не беше за изпускане.

— Често ли се случва?

— Не. Никак.

— Добре ли си? — повтори тя.

Усмивката озари лицето му като огън.

— Добре ли? Направо чудесно. — Той протегна ръце и я придърпа към гърдите си. Беше негов ред да я обсипе с целувки. Смехът доведе до нови докосвания, които...

— Даг, имаш гъдел.

— Нямам. Само по... ох! Палава си, Искрице. Харесвам такива жени. Богове, не се бях смял така от не знам колко време.

— Харесва ми как хихикаш.

— Не хихикам. Не е прилично за човек на моите години.

— А какъв беше този звук?

— Смях.

— Е, отива ти. — Тя се надигна и го огледа. — А и без нищо си още по-хубав. Направо не е честно.

— А ти все едно не си...

— Каква? — Тя се притисна в прегръдките му.

— Гола. Апетитна. Красива. Като пролетен дъжд и блясък на звезди.

Целувките им станаха по-дълги и мързеливи. По-заспали. Той се протегна и угаси лампата. Лекият летен ветреца раздвижваше пердетата. Даг придърпа чаршафа и ги зави. Тя се притисна към него и затвори очи, долепила ухо до гърдите му.

Преди да се разтопи в тъмнината, си помисли, че иска да остане така завинаги.

12.

Призори Даг показа на Фаун, че не е нужно първият ѝ опит да остане и последен. Когато се събудиха от последвалата дрямка, вече приближаваше обед. Даг сериозно обмисляше плюсовете на това да остане да се излежава, докато патрулите заминат, но неочаквано остър пристъп на глад го принуди да стане. Измиха се, облякоха се и слязоха долу да проверят дали е останало нещо от закуската.

Фаун вървеше първа и се дръпна да направи път на Ютау, който отиваше да прибере последния багаж от стаята си. Даг се усмихна широко на стария си приятел. Ютау го погледна учудено и си блъсна челото в стената. Обърна се и ги зяпна. Даг реши да игнорира това и последва Фаун, преди Ютау да го заговори. Трябваше да установи по-сериозен контрол над усмивката и сияещата си същност. Един улегнал и уважаван патрулен не можеше да си позволи да се разхожда грейнал като тиквен фенер. Направо щеше да уплаши конете.

Патрулът на Мари се връщаше към северния маршрут, който бяха оставили преди две седмици, за да дойдат на помощ. Чато пък се връщаше към първоначалната си задача, да купи коне от провинцията южно от река Грейс. В началото щеше да пътува по-бавно, защото Соун и Риила още не можеха да яздят и щяха да се возят във фургон. Щяха да ги оставят в Езерняшкия лагер на реката и да ги приберат на връщане. И двата патрула възнамеряваха да потеглят на обед. Даг подозираше, че това е по идея на Чато — Мари беше напълно способна да накара хората си да тръгнат в зори въпреки празненството и това въобще нямаше да я смуги. Мари определено беше любимата родственица на Даг, но той се молеше на отсъстващите богове да не я среща тази сутрин.

И както обикновено молитвите му останаха нечути. Докато помагаше на Соун с багажа, се натъкна на Мари. Тя държеше юздите на коня си и го гледаше гневно.

Той повдигна вежди, мъчеше се да потисне усмивката си.

— Какво?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Глупак. Птичките на отсрещното дърво имат повече акъл от теб. Няма какво да говорим повече. Ще се видим след няколко седмици в лагера. Може дотогава да си се пооправил. Само ще ти кажа, че ти предстои тежък разговор с Феърболт.

— Знам.

— Уф! — Тя дръпна юздите и отново се обърна към него, но вече без гняв в очите. — Бъди внимателен из фермерските земи, Даг.

— Винаги съм внимателен.

— Понякога не си — отвърна тя сухо. Даг мълчаливо подложи ръце и тя се метна на седлото с уморена въздишка. Беше заслабнала през последните две години. Той ѝ се усмихна, а Мари се наведе и заговори тихо:

— Виждала съм те във всякакво настроение. Но никога не си изглеждал толкова щастлив. Чак очите ми се насълзяват... Грижи се за това момиче.

— Точно това мисля да направя.

— Дано. — Тя поклати глава и смуши коня. Даг си припомни последното си изявление, когато бяха обсъждали бъдещите планове.

Е, скоро щеше да бъде изместен в главата ѝ от стотиците неща, за които трябваше да мисли един водач на патрул. Тя огледа останалите, проверяваше готовността им за потегляне. Всичко започваше отново.

Фаун помагаше на Риила, една от многото, с които бе успяла да се сприятели през тази седмица. Двете се сбогуваха сърдечно и Фаун се смъкна от фургона и застана до Даг. Конниците излязоха през портата. Поне повечето ездачи махаха и на нея, а не само на него. Патрулът на Чато също тръгна, макар и малко по-бавно. Соун махна ентузиазирано за сбогом, доколкото му позволяваха превръзките. На двора настана тишина.

Даг въздъхна, разкъсван между облекчението, че цялата тълпа се е махнала, и неприятната самота, която го обземаше, когато беше разделен от своите. Струваше му се странно да изпитва и двете чувства едновременно. Освен това винаги имаше поводи за притеснение, когато се окажеше единственият Езерняк във фермерски град. Още повече че сега и Фаун беше до него. Конярчетата се пръснаха бавно, увлечени в разговор.

— Патрулните не са толкова лоши — каза Фаун, гледаше умислено портата. — Не мислех, че ще ме приемат, но го направиха.

— Това е патрул. В лагера ще е различно.

— Как?

— Ами... — „Времето ще покаже. Не си търси белята“. — Ще видиш. — Не му се искаше да ѝ обяснява, че личната война със злините не е единствената причина да кандидатства за повече походи от всеки в неговия лагер. Рекордът му беше седемнадесет месеца, без да се завръща, макар че за целта трябваше да сменя патрулите.

— И ние ли трябва да тръгнем днес? — попита Фаун.

Даг взе решение и обви ръка около кръста ѝ.

— Всъщност не. До Лъмптън Маркет са два дни бърза езда. Няма нужда да бързаме. Може да тръгнем утре сутринта и да яздим полека. — Хрумна му съблазнителната мисъл, че може да станат и по-късно.

— Чудех се дали трябва да освободя стаята си. Все пак не съм от патрула.

— Какво? Не! Искрице, тази стая е твоя за колкото пожелаеш!

— И аз така си мислех. — Тя прехапа устни, но очите ѝ блестяха.

— Чудех се дали не мога да спя при теб. За... да пестим средства.

— Разбира се, че ще спестим! Точно така. Много си права.

Тя се усмихна и това разтопи сърцето му като бучка масло, оставена на слънце.

— Отивам да си пренеса нещата.

Той наистина беше оглупял от любов, както го бе обвинила Мари. В никакъв случай не можеше да затича по улиците и да крещи към синьото небе и всички граждани: „Тя каза, че съм радост за очите ѝ!“

Но много му се искаше.

Не успяха да тръгнат на следващия ден, защото валеше. Както и на последващия. На третата сутрин Фаун беше твърде схваната от сексуалните експерименти, а Даг куцаше, защото бе разтегнал мускул на гърба. Това им предостави извинение да се въргалят в леглото през целия ден. Той си представяше разговора с Феърболт. „Защо закъсня,

Даг? — Съжалявам, сър, контузих се, докато правех страстно любов с едно фермерско момиче“. Звучеше направо прекрасно.

Гледката на Фаун, която откриваше насладата от собственото си тяло, беше също толкова пленителна, колкото и водните лилии. Спомняше си как бе правил същите открития като малък. Тогава и на него му беше изключително интересно. Поне не се мъчеше да разнообразява любовната игра, защото тя все още бе погълната от повторемостта. Така че вероятно не бе създал нещо, с което да не може да се справи.

Освен това Даг откри в себе си неподозирано влечение към масаж на стъпалата. Фаун вече разполагаше с начин да го държи на едно място. Щом малките ѝ твърди ръце слезеха под глезените му, той се отпуснаше на леглото като парализиран и се стараше да не лигави възглавницата прекалено. В такива моменти му се искаше никога да не става от леглото. Стига, разбира се, и Искрицата да лежи до него.

Кратките летни нощи се запълваха сами, но Даг беше учуден колко бързо се изнизваха и дните. Веднъж излязоха на кратка езда, за да може Фаун да свикне с кобилата и новите си панталони. Пикникът се превърна в дълъг следобед под една върба — продължи почти до залез. Саса, зетят на Хорсфорд, също се появи и Даг откри, че Фаун има неутолим апетит към посещения на различни работилници. Несекващите ѝ въпроси явно не се ограничаваха само до патрулите и секса, а обхващаха целия свят. Саса охотно използваше семейните си връзки, за да ги разходи из тухларна, няколко вида мелници, бижутер, грънчар, където Фаун сама направи глинен съд, като следваше указанията на майсторката. Дори отново посетиха стъклолеярната на Саса, която Даг бе пропуснал поради патрулирането в блатата.

В началото Даг подходи с минимален интерес. Рядко обръщаше внимание на неща, които не трябваше да проследи и убие. Но в крайна сметка се зарази от ентузиазма на Фаун. Майсторите използваха пясък и огън и променяха самата същност на материалите, превръщаха ги в крехка, замръзнала брилянтност. „Това е фермерска магия, а те дори не го осъзнават“. Беше поразен от това как използват духане, за да придадат най-различни форми на стъклото. Саса подари на Фаун стъклена купа, която тя реши да занесе на майка си. Даг се съмняваше, че ще успеят да я пренесат невредима до Уест Блу в дисагите, но Саса им даде и кутия, тапицирана със слама.

Вечерта Фаун извади купата я и сложи на масата до леглото им. Даг загледа с интерес отблясъците от залязващото слънце, които си играеха по повърхността ѝ.

— Всички неща имат същност, освен ако не я изсмуче злина. Тази на живите същества винаги се променя и е в движение. Когато Саса правеше тази купа, същността ѝ почти оживя и се трансформира. Сега отново е неподвижна, но променена. Все едно — той протегна ръка, сякаш търсеше правилната дума, — издава по-верни тонове.

Фаун, с ръце на кръста, го погледна малко ядосано, сякаш искаше да я отведе на място, където не можеше да го последва.

— Значи — започна тя бавно, — щом нещата движат същността си, дали ако бутнеш същността им, ще задвижиш нещата?

Даг примигна смаяно. Дали шансът, или логиката бяха провокирали този въпрос, който беше твърде близко до най-съкровенията Езерняшки тайни? Той се поколеба.

— Има такава теория. Искаш ли да видиш как Езерняк би преместил същността на купата от единия край на масата до другия?

— Покажи ми! — Очите ѝ се разшириха.

Той се наведе, протегна ръка и леко бутна купата напред.

— Даг! Мислех, че ще ми покажеш магия.

Той се усмихна, най-вече защото не може да я гледа и да не го прави.

— Да се опитваш да местиш неща чрез същността им е като да буташ късия край на дълга ръчка. Винаги е по-лесно, ако го направиш с ръка. Въпреки че... — Поколеба се отново. — Казват, че старите магьосници се свързвали на групи, за да правят великите си магии. Като да слееш същността си с някой, за да го излекуваш, или когато любовниците се оплетат, но в много по-големи мащаби.

— Вече не правите ли така?

— Не. Броят ни е твърде малък, а може и кръвните ни линии да са се омесили в мрачните времена. Във всеки случай е забранено.

— А когато обхождате маршрут?

— Тогава е просто възприятие. Като разликата да усетиш нещо с ръка или да го бутнеш.

— А защо бутането е забранено? Или само събирането на групи за бутане не е позволено?

Трябваше да се сети, че думите му ще предизвикат още въпроси. Да подхвърлиш само един факт на Фаун беше като да дадеш на гладна глутница само едно парче месо.

— Заради лошите спомени — отвърна той уклончиво. От това как тя се намръщи, разбра, че увъртането няма да свърши работа, и реши да ѝ отвлече вниманието. — Мога да ти кажа, че патрулите в Лутлия няма да оцелеят, ако не се научат да отблъскват комарите чрез същността им. Много гадна напаст, направо ще ти изпият всичката кръв.

— Използвате магия, за да гоните комарите? — Фаун сякаш не можеше да реши дали да се впечатли, или да се обиди. — Ние разполагаме с рецепти за една ужасна гадост, с която си мажем кожата. Като разбереш какво слагат вътре, с радост ще се оставиш да те изпохапят.

— Казват, че ние сме пропаднал народ, и аз го вярвам. Древните са издигнали градове, кораби и пътища, променили са телата си и накрая са докарали света до разруха. Но дотогава сигурно е било много хубаво. А аз гоня комари. О, и мога да призовавам коня си, след съответната тренировка. И да излекувам раните на някого, ако имам късмет. Общо взето това са магическите умения на Даг.

— И да убиваш злини — добави тя бавно.

— Е, да, това е основното.

Той я придърпа и заглуши следващия ѝ въпрос с целувка.

Измина почти седмица, преди съвестта на Даг да вземе връх. Искаше му се всички проблеми просто да изчезнат. Но една сутрин, когато приключи с бръсненето, видя, че Фаун е качила торбата си на леглото и се мръщи на споделящия нож.

Той я прегърна.

— Май е време — каза тя.

— И аз така мисля. — Даг въздъхна. — От много отдавна не съм си почивал, но Мари ме освободи, за да разреши тази мистерия, а не да се въргам в този тухлен рай. И без това прислугата ми се мръщи от дни.

— С мен се държат добре.

— Ти се сприятеляваш лесно. — Всъщност всички, от готвачите и камериерките до собственика и жена му, се бяха привързали към Фаун и я смятаха за фермерска героиня. Даг подозираше, че ако тя пожелае да го изхвърлят, ще се озове за секунди на улицата. Хората, които работеха тук, бяха свикнали с патрулните, но му беше ясно, че едва понасят създамата се ситуация, и то само заради добрите си чувства към Фаун. В хотела вече имаше и обикновени клиенти, търговци и лодкари, които гледаха с подозрение странната двойка, особено след като чуеха витаещите слухове.

Даг се чудеше колко ли подозрително ще го гледат в Уест Блу. Фаун постепенно беше приела идеята да се прибере. Отчасти защото изпитваше вина към родителите си и отчасти защото ѝ бе обещал, че няма да я зареже там. Това бе единственото обещание, което го бе накарала да повтори.

Той я целуна по челото и прокара пръсти по нарастващите рани на лявата ѝ буза.

— Синините ти почти изчезнаха. Смятам, че ако те заведе при семейството ти и кажа, че съм твой закрилник, ще е по-убедително, ако не изглеждаш, сякаш си изгубила кръчмарски бой.

Тя се усмихна и целуна ръката му, после прокара пръсти по белезите от злината на врата си.

— Тези не изчезват.

— Не ги чеши.

— Сърбят ме. Ще се оправят ли някога? Другите почти изчезнаха.

— Скоро. Червените резки ще останат още известно време, но накрая ще избледнеят като нормалните белези. След време придобиват сребърен оттенък.

— О, значи онзи белег, който минава зад коляното ти и стига до бедрото, е от злина? — Беше проследила всяка резка по тялото му, като патрулен, който обхожда маршрута си, и го бе разпитала за повечето.

— Само ме докосна. Измъкнах се, а партньорът ми успя да я прободне в следващия миг.

Тя го прегърна през кръста.

— Радвам се, че не те е закачила по-високо. — Каза го съвсем сериозно.

— И аз, Искрице!

Към обед вече бяха на пътя.

Яздеха бавно, първо, защото и двамата не изпитваха особена охота да стигнат, и второ, заради влагата, останала от последния дъжд. Конете се тътреха под яркото слънце. Изкараха следобеда в плевнята на фермата, където се бяха видели за пръв път, защото валеше. По някое време заспаха, така че се наложи да останат да пренощуват.

Следващият ден беше ясен, а горещата вълна бе отминала на юг.

На петата вечер от уж двудневното пътуване спряха малко преди Лъмпитън Маркет за последно лагеруване. Според Фаун, ако тръгнаха рано, щяха да стигнат до Уест Блу, преди да се стъмни. Даг не знаеше какво ги чака там, но поне бе добил някаква представа от нейните истории с какво ще се сблъска.

Направиха си бивак до едно поточе встрани от пътя. Дърветата цъфтяха с пълна сила и изпълваха въздуха с аромат. Когато се стъмни, около потока започнаха да се издигат светулки.

— Искан ми се да те виждах по-добре — измърмори Фаун, докато лежах на одеялата. Не се бяха завили — беше горещо.

Даг се надигна на лакът и се усмихна в тъмното.

— Дай ми една минута и може би ще измисля нещо.

— Само не слагай още дърва в огъня. И така е твърде горещо.

— Няма. Изчакай и ще видиш. Даже по-добре затвори очи.

Той разтвори усета си и не откри наблизко никакви заплахи. Наоколо имаше само обичайни животинки: мишки, зайци, няколко прилепа и една сова. Съсредоточи се, за да улови най-малките късчета живот. Просто леко убеждаване. Така. Дървото започна да се изпълва с посетители. Лицето на Фаун леко се освети, сякаш изплуваше от дълбока вода.

— Може ли вече да ги отворя?

— Само секунда... Вече можеш.

Задържа погледа си на лицето ѝ, за да улови изражението ѝ. Очите ѝ се отвориха широко и тя затаи дъх.

Дървото над тях беше изпълнено със стотици, даже хиляди светулки, най-тънките клонки сякаш се огъваха от тежестта им. Десетки светулки пропълзяваха в цветовете и ги превръщаха в бледи фенери.

— О! — възкликна тя. — О...

— Чакай. Мога и друго. — Даг се съсредоточи и привлече част от насекомите в спирала около главата ѝ, като корона от свещи.

— Даг! — засмя се тя и нежно отметна къдрици. — Тикаш ми буболечки в косата!

— Знам, че харесваш буболечките.

— Така е — призна тя. — Поне някои. Но как...? И това ли го научи в горите на Лутлия?

— Не. Научих се в лагера, когато бях на дванадесет. Децата се учат едно от друго, защото възрастните рядко се занимават с тях. По принцип всеки знае как да си хване светулка. Просто като пораснеш забравяш и се занимаваш с други неща. Трябва да призная, че никога не съм събирал повече от шепа.

Тя се усмихваше безпомощно.

— Малко е странно. Но ми харесва. Макар че не съм сигурна за косата! Ох, гъделичкат ми ушите.

— Късметлии. — Той се наведе, издуха няколко от светулките и целуна извивката на ухото ѝ. — Трябва да носиш корона от светлина, като изгряващата луна.

Тя подсмъркна. Погледът ѝ се насочи към светещите цветове над тях, после се върна на лицето му.

— Вече съм изпълнена с щастие, а ти продължаваш да наливаш. Това е почти разхищение. Скоро ще започна да преливам... — В очите ѝ заблестяха сълзи.

Даг я придърпа върху себе си и остави сълзите ѝ да закапят на гърдите му като пролетен дъжд.

— Разлей се върху мен — прошепна ѝ.

Освободи блестящата корона и остави малките същества да се върнат на дървото. След това се любиха бавно, до полунощ, когато заспаха изтощени.

Лъмптън Маркет беше по-малък от Гласфордж, но все пак доста оживен. Намираше се на място, където се сливаха две каменисти реки. Тук се кръстосваха и два пътя и едно време със сигурност бе имало голям град. Повечето сгради бяха построени с древни камъни, изровени от околните гори. Даг забеляза, че в покрайнините има и

нови тухлени къщи. Мостовете бяха от дърво, но достатъчно здрави и широки, за да минават големите фургони.

Странноприемницата, в която обикновено отсядаха патрулите, се намираше в северния край на града и се наложи да минат през централния площад, на който бе разположен пазарът. Фаун оглеждаше сергиите и количките.

— Взех стъклената купа за мама. Искам да занеса нещо и на леля Нати. Нашите рядко я взимат, когато идват дотук. — Нещо, което се случваше веднъж в годината.

Леля Нати беше по-голяма сестра на майката на Фаун и бе загубила зрението си като дете. Бе дошла да живее с майка ѝ, като някаква част от зестрата при женитбата. Въпреки състоянието си тя отговаряше за тъкането и преденето във фермата и дори успяваше да произведе допълнителни неща за продажба. Тя беше единственият член на семейството, за когото Фаун говореше с истинска обич.

Даг я разбираше. Нямахме смисъл човек да носи храна във ферма. Подобно бе и положението с облеклото. Очите му се насочиха към ограждащите площада магазини.

— Ножици, игли? Нещо за работата ѝ?

— Има си достатъчно — въздъхна Фаун.

— Нещо, което да използва. Бои? Уф, едва ли.

— Мама се занимава с боядисването, а напоследък и аз. Искам да намеря нещо само за нея. — Тя присви очи. — Кожи?...

— Ами да погледнем. — Слязоха от конете и тръгнаха към една сергия, на която беше изложен скромен набор от кожи на местни животни — миещи мечки, опосуми и елени.

— Мога да ѝ намеря доста по-добри — измърмори Даг и Фаун се съгласи с гримаса. Продължиха пеша, водеха конете. Докато минаваха покрай малка аптека, присвита между обушарница и бръснарница, Фаун спря и присви устни. Магазинчето имаше стъклена витрина. — Чудя се дали продават някакви парфюми, като тези, които си бяха намерили вашите жени в Гласфордж?

Или пък масло, не можа да не се запита Даг. Нямахме да е зле да се запасят, макар че във фермата на Блуфийлд едва ли щеше да им се удаде шанс. Семейството можеше и да му е благодарно, че е върнал единствената им дъщеря, но едва ли щеше да им позволи да спят

заедно. Все пак вързаха конете за дървената преграда пред тротоара и влязоха.

В магазина имаше четири вида парфюм, но само обикновено масло, така че Даг насочи вниманието си към внушителната колекция висококачествени билки, докато Фаун се мъчеше с решението си. Най-накрая направи избор и изчакаха да опаковат скромните им покупки. Май не бяха толкова скромни, прецени Даг, като видя съвсем олекналата кесия на Фаун.

Когато излязоха, той прибра пакетите в дисагите и се обърна, за да повдигне Фаун на кобилата. Тя стоеше и неуверено гледаше седлото.

— Торбата ми я няма! — Прокара ръка по висящите каишки. — Дали е паднала по пътя? Сигурна съм, че я завързах добре...

— Отрязани са. Виждаш ли, взлите са си на мястото. Проклети крадци!

— Даг! Ножът беше вътре! — възкликна тя.

Той веднага разтвори усета си и потръпна от хаоса от всички хора наоколо. Потърси през шума за лек, отчетлив звук. Ето... там. Една дребна фигурка се шмугна между две сгради. Носеше торбата небрежно, сякаш си е нейна.

— Видях го. Чакай тук! — Даг тръгна бързо, но без да тича. Чуваше как зад него Фаун разпитва минувачите дали са видели някой да се върти около конете.

Даг беше раздразнен, но най-вече на себе си. Ако беше с патрула си, някой винаги щеше да остане да пази конете. Защо беше запуснал бдителността си? Поради някакво неправилно чувство за анонимност? Можеше поне да наглежда конете през витрината. Ако беше поотворил малко усета си, щеше да усети реакцията на Копърхед, ако го доближи непознат. Но вече бе твърде късно.

Настигна момчето в алеята зад къщите. Беше приклекло до купчина дърва и отваряше торбата. До него стоеше доста по-едър възрастен съучастник — брат или главатар?

— Това са някакви женски дрехи — извика едрият мъж с отвращение. — Защо не отмъкна дисагите, глупако?

— Червеният звяр понечи да ме ритне и хората взеха да се заглеждат — отвърна момчето сърдито. — Чакай, това какво е?

Мъжът вдигна ножницата на споделящия нож и посегна към костената дръжка.

— Докосни я и ще умреш — викна Даг и закрачи към тях. — Лично ще се погрижа.

Момчето го погледна и хукна да бяга, като от време на време се обръщаше. Мъжът се изправи, присви очи и грабна една цепеница от купчината. Беше ясно, че няма да има извинения и оправдания, макар че крадецът едва ли имаше толкова акъл да се измъкне по такъв начин.

Даг вдигна ръка, за да предпази лицето си от мощния удар. Цепеницата удари китката му силно и почти го изкара от равновесие. По ръката му протече остра болка. Нямахше как да посегне към ножа си, но пък куката беше достатъчно опасно оръжие. Едрият мъж отскочи и приклепна, когато Даг на свой ред замахна към гърлото му. Крадецът явно се оказа по-умен, отколкото изглеждаше, защото прецени шансовете си, хвърли цепеницата и торбата и хукна след момчето.

Изад ъгъла се появиха Фаун и трима граждани. Даг избута с крак част от одеялото върху ножницата.

— Даг, добре ли си? — изписка Фаун. — От носа ти тече кръв!

Той усети капките върху устната си и ги облиза. Не можеше да сбърка отчетливия вкус на желязо. Понечи да опипа подутото си лице, но не успя да вдигне ръката си. Изсъска от болка, изплю кръвта на земята и погледна Фаун.

— Носът ми е добре — изръмжа гневно. — Но дясната ми ръка е счупена. Проклет негодник!

13.

Тяхната странноприемница в Лъмптън Маркет беше стара постройка, точно на пътя, който водеше на север от града. За Фаун схлупената къща беше отстъпление след лукса в Гласфордж, макар да не беше съвсем неуютно. Отгоре на всичко им поискаха пари. Поне клиентите ядяха навън, на маси, разположени под гъстите дървета, което бе много по-приятно от мрачната столова в Гласфордж. Нямаше други Езерняци, само четирима мъже, които пиеха бира, и една фермерска двойка, която бе заета с шумните си деца. Въпреки височината си и шинираната си ръка Даг почти не привлече вниманието им и Фаун се почувства приятно незабелязана.

Даг се отпусна на пейката с уморено пъшкане и Фаун седна от дясната му страна. Развърза кожения калъф, който бе взела от дисагите му, и откри, че съдържа какви ли не приспособления за приставката на ръката му.

— Какви са тези неща?

— Най-различни. Експерименти и неща, които не ползвам всеки ден. — Видя, че тя разглежда някакъв странен метален предмет, който приличаше на малко стреме. — Това е щавачка. С нея щавя кожи, когато сме на патрул. Скучно е, но това бе едно от първите неща, които направих за приставката. Освен това с нея ръката ми заяква, което е добре за лъка.

Готвачката, която играеше роля и на сервитьорка, им донесе две бири и се махна. Даг посегна непохватно с куката и шинираната си ръка и ги отдръпна намръщено.

— Лечителят ти каза да не си използваш ръката. Чух го поне пет пъти, а кой знае още колко го е повторил, докато ме нямаше. Просто си дръж ръката спокойно. Все ще измислим какво да правим.

Тя вдигна халбата към устата му и той отпи, въпреки че се намръщи. Поне не го оля много и побърза да извади кърпичката си, за да го изпревари.

— Ако си използваш бинтовете да се бършеш, ще започнат да вонят много преди да изминат шест седмици.

Той я изгледа накриво и се нацупи.

— Ако продължаваш да ме гледаш така, ще се разхиля, ти ще започнеш да ме замерваш с ботуши и кой знае докъде ще стигнем?

— Няма — изръмжа Даг. — Без теб въобще няма да мога да си сваля ботушите.

Все пак се усмихна. Фаун го целуна и усмивката стана поширока.

Даг въздъхна тежко и кимна към калъфа.

— Третото отляво надясно трябва да е нещо смесено между вилица и лъжица.

Тя го извади и го погледна: желязна лъжица с четири остри връхчета.

— Хитро.

— Обикновено не го ползвам. Предпочитам ножа, ако нося нещо различно от куката или официалната ръка. — Последното беше името на дървената му ръка, която служеше единствено да не шокира непознати, при това не особено успешно.

Даг постави с леко тупване приставката си на ръба на масата.

— Пробвай да ги смениш.

Любимата му кука с щипката беше затегната здраво и Фаун трябваше доста да се помъчи, за да я отвие. Хранителният прибор се зави по-лесно.

Скоро пристигна и храната им — огромни свински пържоли, гарнирани с моркови и картофено пюре. Двамата се спогледаха мълчаливо и Фаун се наведе да нареже неговата. Вилицо-лъжицата вършеше прилична работа, макар че Даг трябваше да си повдига лакътя малко особено. Фаун се стараяше да му дава бира по-начесто и Даг постепенно започна да се отпуска. Намусената готвачка се появи с две дебели парчета черешов сладкиш, което заплашваше да ги приспи още на масата.

— Тук ли ще останем, или ще се напънем да стигнем до Уест Блу? Ще можеш ли да яздиш дотам? — Бе успял да стигне дотук от къщата на учителя, като беше увил юздите около куката, но разстоянието не беше никак голямо.

— Бил съм и по-зле. Лекарството ще помогне. — Предвидливо беше купил някаква Езерняшка билка за успокояване на болката, преди да се махнат от площада. Фаун не беше сигурна дали замъгленият му поглед е от болката, или от лекарството. — Нямам нищо против да продължим. В моя лагер има хора, които ще ми помогнат да се излекувам по-бързо.

— Поне добре ли е наместена? — попита тя притеснено.

— О, да. Тоя лечител е истински мъчител, но си разбира от работата. Ще зарасне както трябва.

По време на процедурата Даг го бе наричал с какви ли не думи, но човекът само се усмихваше — вероятно отдавна бе свикнал с речника на пациентите си.

— Ако не я мърдаш много. — Фаун изпитваше известно безпокойство от прибирането вкъщи. Но все пак трябваше да го направи. Даг смяташе, че това е неин дълг, и тя нямаше да позволи на Съни Тъпия и всичките ѝ братя да я уплашат. „Макар да ме е страх“. — Добре. Значи продължаваме.

Даг потърка брадичка с левия си ръкав.

— В такъв случай по-добре да си сверим историите. Не бива да споменаваме за ножа.

Фаун кимна.

— Останалото зависи от теб, но трябва да ми кажеш какво точно искаш.

Тя погледна трохите в празната си чиния.

— Те не знаят за мен и Съни. Така че ще са ядосани, защото съм избягала ей така, без никаква причина.

Той се наведе и докосна с устни един от белезите от злината, който най-сетне се бе олющил.

— Не без причина, Искрице.

— Да, но те не знаят много за злините.

— Значи — Даг започна бавно да напипва пътя, — ако твоят Съни си е признал, ще има една ситуация, а ако не е — друга.

— Той не е мой — намуси се Фаун. — Това вече го изяснихме.

— Ако не кажеш на вашите защо си заминала, ще трябва да измислиш някаква лъжа. Това поражда напрежение и тъмнина в същността и отслабва хората. Не виждам защо искаш да предпазиш Съни. Според мен той печели повече от пазенето на тайната.

— Защото срамът остава за момичетата. Наричат те употребявана стока. Ако се разчуе, че не си девствена, не можеш да си намериш мъж с много земя. Макар че... мисля, че се случва с доста момичета.

— Фермери. — Даг сви устни. — А това важи ли за вдовиците? Истинските, а не сламените?

Фаун се изчерви, но се усмихна.

— О, не. При вдовиците е съвсем различно. Те може да имат деца и да не са много богати, но се оправят съвсем добре. Е, не е лошо, когато имат повечко пари.

— Аха... а ти искаш ли съпруг с много земя, Искрице?

— Не, разбира се! — Тя чак подскочи. — Искам теб.

— Тогава защо се тревожиш за това? По навик ли?

— Не! Просто... струва ми се, че живея в някакъв сън. И изобщо не искам да се събуждам. Глупаво, нали? Все някога, някъде, някой ще опита да ни раздели. Няма да ми позволят да те задържа завинаги.

Той извърна поглед към пътя, по който все още се вдигаше прах от преминала каруца.

— Колкото и да е трудно с твоето семейство, с моето ще е по-зле и ще трябва да се изправя срещу тях. Няма да те лъжа: има неща, които не мога да контролирам и които могат да ме разделят от теб. Например смъртта. — Даг направи пауза. — Е, в момента не се сецам за друго.

Тя притисна лице в рамото му.

— Това какво ще кажеш на родителите ти си е твой избор. Моят съвет е да кажеш колкото се може повече истини, освен за зареждането на ножа.

— Как ще обясним, че трябва да отида във вашия лагер?

— Твоите показания за смъртта на злината са нужни. Което е вярно. Ако продължат да питат, ще кажа, че това е Езерняшка работа.

— Няма да ме пуснат да тръгна с теб.

— Ще видим. Не можеш да планираш действията на другите — само твоите. Ако опиташ, най-вероятно ще останеш изненадана в най-неподходящия момент. — Той се наведе и целуна косата ѝ. — Дори да те оковат във вериги, ще те измъкна.

— Без ръце ли?

— Аз съм много съобразителен. А ако не те оковат, можеш да избягаш. Нужен е само малко кураж, а аз знам, че го имаш.

— Не съвсем — призна тя. — Не знам как да го обясня. Те си имат методи, с които ме омаловажават.

— Не знам за тях, но ти със сигурност си променена. Нещата ще са по-различни, отколкото очакваш, сериозно.

„Наистина“.

Заради изтощението, болката и безпокойството тази нощ не правиха любов, макар да легнаха плътно прегърнати. Сънят не дойде никак бързо.

Когато Фаун спря кобилата на хълма, на който се пресичаха главният път и отбивката за фермата, лятното слънце отново клонеше към залез. Бяха изминали двадесет мили от Лъмптън Маркет и Даг трябваше да си признае, че усеща сериозна болка в дясната си ръка, а лявата, която не бе свикнала с подобни натоварвания, не беше в много по-добро състояние. Бяха яздили на север почти петнадесет мили, преди да завият на запад. След това прекосиха един каменист брод и отново поеха на север. Според Фаун това беше пряк път и не се налагаше да ходят до моста на Уест Блу.

И сега тя си беше у дома. Същността ѝ беше сериозно оплетена, но Даг нямаше нужда от усет, за да разбере, че основната емоция не е радост.

— Мисля, че трябва да си сложа официалната ръка — измърмори той.

Тя кимна и се наведе, за да смени куката с по-малко полезната, но не толкова страшна фалшива ръка. След това извади гребен, среса се и върза косата си на конска опашка с ярката панделка. Надигна се на стремената, за да срещне и Даг, макар че според него това беше безполезно. Напълно разбираше желанието ѝ да изглежда добре. И на него му се искаше да прилича повече на смел закрилник, а не на нещо, което е домъкнала котката. „Стига, старче, изглеждал си и по-зле“.

Фаун преглътна и насочи Грейс по страничния път, който се спускаше надолу около четвърт миля. Минаха през горичка от кленове и бряст и отдясно се появи старата плевня. От лявата страна имаше нова, по-голяма. Зад нея имаше още две постройки, едната явно беше за опушване, защото Даг долавяше миризмата на пушек. На двора имаше покрит кладенец, а вдясно се намираще къщата.

Централната част бе на два етажа, от жълтеникави камъни, с порта и веранда, гледащи към речната долина. В северния край имаше едноетажна пристройка, вероятно с две стаи. Откъм южния имаше изкоп и купчина камъни — очевидно щеше да се строи идентична пристройка. В западната част имаше още една, опасана от дълга веранда, там очевидно беше кухнята. Не се виждаше жив човек.

— Време е за вечеря — каза Фаун. — Сигурно всички са в кухнята.

— Осем души — отвърна Даг. Усетът му беше непогрешим.

Фаун въздъхна. Слязоха от конете и тя ги върза за парапета на верандата и поведе Даг. Стъпките им отекнаха по дъсчения под. Вратата беше отворена, но имаше още една, с мрежа. Фаун я отвори и я задържа, та Даг да мине. Той плъзна дървената си ръка по рамото ѝ за момент и я отпусна.

Осемте души около дългата маса, която заемаше дясната половина на помещението, се обърнаха и ги зяпнаха. Даг се опита да свърже лицата с имената и историите, които бе чувал. Леля Нати се различаваше лесно — ниска набита женица със сиви къдрици и млечнобели очи. Беше килнала глава и се вслушваше внимателно. С четиримата братя беше по-трудно, но все пак Даг реши, че разпознава Флеч, едър и най-възрастен, Рийд и Ръш — разнояйчни близнаци, единия с кафяви коса и очи, а другия русоляв и синеок, и най-младия, Уит, който беше чернокос. До Флеч седеше едра млада жена. С родителите на Фаун, Сорел и Трил, проблем нямаше. Побелелият Сорел скочи на крака, като събори стола си, а нисичката Трил изписка.

Родителите на Фаун се хвърлиха към нея със смес от радост, облекчение и гняв и Даг трябваше да заслони усета си, за да не бъде пометен. Братята предимно се усмихваха облекчено.

— Какво? Фаун ли е? Казах ви, че не е мъртва! — викаше леля Нати.

Фаун издържа целувките и прегръдките с непроницаемо лице, но Даг знаеше, че влагата в очите ѝ не е само заради емоциите около нея. Даг се напрегна, когато баща ѝ заплаши да я набие, но явно заплахата не беше истинска, защото Фаун въобще не трепна.

— Къде беше, момиче? — най-сетне успя да надвика другите майка ѝ.

Фаун вдигна брадичка и заговори бързо:

— Отидох да си търся работа в Гласфордж. И сигурно щях да си намеря, но сега трябва да отида с Даг до неговия лагер, за да докладваме на капитана му за морящата твар, която убихме.

Семейството ѝ я погледна, сякаш се е побъркала. Даг подозираше, че са чули единствено думата „Гласфордж“.

Фаун продължи, без да си поема дъх, за да не я прекъснат.

— Мамо, татко, това е моят приятел, Даг Редуинг Хикори. — Той кимна, опитваше се да запази неутрално изражение. — Той е член на Езерняшки патрул.

— Здравейте — каза Даг учтиво.

Отвърна му тишина и много вратове се извиха назад. Явно ръстът не беше сред предимствата на семейството на Фаун.

— Гласфордж ли? — попита майка ѝ, с което потвърди предположението му. — Че защо ще си търсиш работа там? Тук си имаме достатъчно!

— И ни я остави всичката — добави Флеч грубо.

— Нямаше ли да ти е по-близо в Лъмптън Маркет? — обади се критично Уит.

— Знаеш ли колко неприятности ни създаде, момиче? — каза татко Блуфийлд.

— Да — включи се и Рийд, не Ръш, защото имаше руса коса. — Като не се върна от пазарния ден за вечеря, решихме, че си се запиляла из гората, както обикновено. Но когато не си дойде за лягане, татко ни накара да те търсим с факли. Плевнята, гората, реката, щяхме да си спестим много обикаляне в тъмното, ако мама ти беше преброила дрехите по-рано!

Устните на Фаун потрепнаха странно и Даг реши да я попита за това по-късно.

— Съжалявам, че ви притесних — отвърна тя. — Трябваше да ви оставя бележка, за да не се тревожите.

— Нима това щеше да ни успокои, глупаво момиче! — подсмръкна майка ѝ. — Безмозъчно, егоистично...

— Татко ме накара да отида до леля Рен, мислеше, че може да си там. А Ръш трябваше да язди чак до Лъмптън Маркет — каза Рийд.

Последваха още оплаквания от всички. Фаун ги издържаше, без да спори, а Даг мълчеше. Тя явно беше свикнала и не обръщаше

внимание на обидите. Очите ѝ проблеснаха само за момент, когато едрото момиче до Флеч се включи с някакъв коментар.

— Здравей, Кловър. Радвам се, че и ти си тук — пресече я Фаун и момичето отново потъна в мълчание.

Никой не казваше нищо за Съни Соуман. Явно преценката на Фаун за този негодник беше правилна. Още беше рано да прецени какви ще са последствията...

Даг не знаеше колко ще продължи всичко това, но леля Нати се надигна и с помощта на бастунчето си обиколи масата, за да застане до Фаун.

— Чакай да те видя, момиче. — Фаун я прегърна и я остави да прокара ръце по лицето ѝ. — Ха. Сега ме представи на твоя патрулен приятел. От много отдавна не съм срещала Езерняк.

— Даг. — Фаун отново се върна към официалния тон. — Това е леля Нати, за която ти разказвах. Тя иска да те докосне, ако нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам.

Ниската жена се приближи и прокара пръсти по ключицата му.

— Боже, момче, къде си?

— Каж ми нещо — прошепна Фаун.

— А... тук горе, лельо Нати.

Ръката ѝ се вдигна и докосна брадичката му.

— Много си висок! — Сухите ѝ пръсти се плъзнаха по чертите му, спряха се за момент на пресните драскотини, продължиха по бузите и брадичката и накрая минаха по устните и клепачите му. Даг се изненада — тази жена имаше някакви наченки на усет, вероятно развит поради недъга ѝ. Той отвори своя и я докосна.

— Ах, наистина е Езерняк — възкликна тя.

— Да, госпожо — отвърна той, не знаеше какво да каже.

— И има хубав глас — продължи Нати, сякаш говореше на себе си. Все пак не опипа зъбите му като на кон, макар че Даг щеше да го изтърпи без проблеми. Тя продължи надолу, спря се за момент на шините и превръзката; когато докосна приставката и дървената ръка, веждите ѝ леко се повдигнаха. Но добави единствено: — Наистина приятен глас.

— Яли ли сте? — попита Трил Блуфийлд, като превключи на по-майчински тон и накара синовете си да направят място на масата.

Настани Фаун до себе си, а тя пък настоя Даг да седне от дясната ѝ страна.

— Трябва да му помагам, заради счупената ръка.

Най-сетне седнаха. Кловър, която бе представена като годеница на Флеч, също се включи в сервирането на чинии и чаши с нещо, което миришеше на сайдер. Даг беше жаден и се интересуваше повече от напитката. Вечерята се състоеше от много добре сготвено свинско и той се зачуди кой ли в къщата е с лоши зъби.

— Ще ми трябва вилицо-лъжицата — прошепна той на Фаун.

— Какво е станало с ръката ти? — попита Ръш от другия край на масата.

— С коя? — отвърна Даг. Последваха учудени погледи, докато Фаун отвиваше дървената длан и я заместваше с прибора за хранене. — Благодаря, Искрице. Може ли нещо за пиене? — Тя вдигна чашата към устните му. Наистина беше сайдер, при това от тазгодишни ябълки.

— Няма защо.

Той облиза устни, за да не тръгне да го бърше.

Ръш най-сетне успя да възвърне говора си.

— Ъ-ъ... щях да питам за шината...

— Вчера в Лъмптън Маркет един крадец ми откъсна торбата — отвърна Фаун. — Даг успя да я върне, но му счупиха ръката. Поне описахме крадците на местните хора и сигурно ще ги заловят. Така че съм му задължена.

— О! — възкликна Ръш. Рийд и Уит зяпаха Даг с подновен интерес.

Трил Блуфийлд загрижено прокара ръка по бузата на дъщеря си — четирите резки се бяха превърнали в розови белези.

— Какво е това?

Фаун погледна Даг и той сви рамене.

— Там ме удари глиненият.

— Какво? — намръщи се майка ѝ.

— А... един бандит — поправи се Фаун. — Двама ме отвлякоха от пътя близо до Гласфордж.

— Какво? Какво стана? — затаи дъх майка ѝ. Братята ѝ също бяха напрегнати.

— Нищо особено. Появи се Даг, който ги проследяваше, и... ги прогони. — Той благодарно сведе поглед. Не искаше запознанството му с тези хора да започне със списък на всички трупове, които бе оставил край Гласфордж. — Така се запознахме. Неговият патрул беше повикан в Гласфордж, за да се справи с бандитите и морящата твар.

— А какво стана с бандитите? — попита Ръш.

— Погрижихме се за тях — отвърна спокойно Даг и се наведе над вкусното задушено с надеждата, че ще прекъсне дискусиата.

Майката на Фаун отново се намръщи и докосна черните белези по врата ѝ.

— А какви са тези?

— Ами... това се случи по-късно.

— Какво се случи?

— Там ме хвана морящата твар, когато ме повдигна — отвърна Фаун. — Те оставят такива белези, защото докосването им е смъртоносно. Даг, колко беше голяма? Осем стъпки?

— По-скоро към седем и половина. Около двеста килограма. Макар че не можах да я огледам добре.

— И какво стана с тази моряща твар, щом е била толкова смъртоносна? — попита Рийд с недоверие.

Фаун се обърна за помощ към Даг.

— И за нея се погрижихме — отвърна той.

— Стига де, Фаун — намръщи се Флеч. — Не очакваш, че ще повярваме на измишльотините ти, нали?

Даг заговори много меко.

— Нима наричате сестра си лъжкиня... сър? — Тонът му явно намекваше за „и мен?“.

Флеч сви вежди в искрена почуда. Явно не разбираше от намеци.

— Тя ми е сестра. Ще я наричам, както си искам!

— Даг, остави го. Няма значение — прошепна Фаун.

Той си напомни, че не е от това семейство все пак. Беше се притеснявал как да прикрие споделящия нож и не очакваше подобно слабо любопитство и такова неверие. В момента не беше в негов интерес да се кара със семейството ѝ. „Куражът на сестра ви спаси моя живот, а и вероятно още хиляди. Трябва да я почитате!“ Кимна за още сайдер.

Фаун смени темата и попита Кловър как върви планирането на сватбата, слушаше я с престорен интерес. Оказа се, че разширението на къщата е за бъдещите младоженци. Скоро Даг разбра какво цели Фаун с тези въпроси.

— Някой да е виждал Соуман наскоро?

— Не особено — отвърна Рийд. — Съни изкара доста време при зет си, за да разчистват нови ниви.

Трил я погледна с премрежен поглед.

— Майка му ми каза, че се е сгодил за Вайълет Стоункроп. Надявам се, че не си разочарована. Мислех, че си започнала да си падаш по него.

— Фаун си пада по Съни, Фаун си пада по Съни... — занарежда подигравателно Уит.

Даг потръпна, когато видя тъмнината, появила се в същността ѝ. „Той не знае. Никой от тях не знае“. Макар че не можеше да се обзаложи за неизказаните подозрения на Трил Блуфийлд, която каза със странно хладен глас.

— Престани, Уит. Не се дръж като дете.

Даг не пропусна лекото потреперване на челюстта, когато Фаун отвори уста.

— Напротив. Вайълет заслужава нещо по-добро.

Уит беше разочарован, че не успя да ядоса сестра си, но не посмя да продължи със закачките.

— Може би трябва да нагледаме Грейс и Копърхед — предложи Даг тихо.

— Кой? — възкликна Ръш.

— Кобилата на госпожица Блуфийлд и моя кон. Оставихме ги отвън.

— Какво? — намеси се Рийд. — Фаун няма кобила!

— Хей, Фаун, откъде намери кобила?

— Може ли да я поядя?

— Не. — Тя отмести стола си и стана. Даг се изправи след нея.

— Фаун, откъде пък кобила? — попита баща ѝ и отново погледна Даг.

— Тя е моят дял, защото помогнах да се справят с морящата твар. Тази, в която Флеч не вярва. Според него сигурно съм яздила от Гласфорд на измислен кон.

Вирна глава и излезе. Даг кимна на останалите и пожела лека вечер на леля Нати.

— Рийд, иди да помогнеш на Фаун и гостенина с конете — нареди бащата. Всъщност почти цялото семейство се изсипа на верандата и започна да обсъжда Грейс.

Даг отново си сложи куката и поведе коня си към обора. Освободи усета си и внуши на жребеца да не закача Рийд, който идваше да му помогне. След като и двете животни бяха изтъркани и нахранени и им дадоха вода, Даг и Фаун тръгнаха към къщата.

— Е, можеше и да е много по-лошо — каза тя.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Вярвам ти. Честно казано, семейството ти е малко странно. Моите роднини често не харесват това, което казвам, но поне ме изслушват.

— Като са поединично, е по-добре, отколкото накуп.

— Какво беше това за пазарния ден?

— Кое?

— Че не си се върнала от пазарния ден.

— А, нищо особено. Просто тръгнах рано сутринта през пазарния ден.

Почти всички се бяха събрали на портата, включително майка ѝ и леля ѝ. Даг смъкна дисагите си и остави Фаун да извади подаръците. Флеч, който се гласеше да изпрати годеницата си до съседната ферма, реши да изчака.

Трил вдигна стъклената купа, която отразяваше светлината на маслената лампа, и я загледа учудено.

— Наистина си ходила до Гласфорддж!

— Нали ви казах, мамо.

Пъхна малкото шишенце парфюм в ръцете на леля си и я накара да си сложи.

— Много мило, скъпа, но това е за млади момичета, които да очароват ухажорите си, а не за старици като мен. По-добре го дай на Кловър.

— Флеч да ѝ купи — отвърна Фаун и се усмихна на брат си. — В Гласфорддж всички го ползват. Дори мъжете и жените от патрулите.

Рийд изсумтя при идеята мъже да носят парфюм, но Нати се усмихна и си сложи малко, както и на сестра си и на Фаун.

— Благодаря, че си се сетила за мен.

Вече се стъмваше. Момчетата се пръснаха по различни задачи, а Кловър се сбогува с бъдещите си роднини. Двете с Фаун се изгледаха малко странно, докато се разделяха, и Даг се зачуди на фермерските обичаи. При Езерняците единствената дъщеря щеше да е главна наследничка на семейната шатра, но тук тази позиция се държеше от Флеч. Явно Кловър щеше да поеме мястото на Трил като глава на домакинството. Какво ли щеше да прави Фаун в такъв случай?

— Ако твоят приятел има завивки, може да легне в сеното — обади се бащата със строг глас. — Хем ще си наглежда коня.

— Не се дръж невъзпитано, Сорел — прекъсна го неочаквано леля Нати. — Човекът не може да изкатери стълбата с тази счупена ръка.

— Трябва да е близо до мен, за да му помагам — отвърна твърдо Фаун. — Може да легне в стаята, в която леля тъче.

— Да, така ще е най-добре — обади се Нати.

Фаун спеше при леля си; момчетата имаха стаи горе, както и родителите им. Бащата явно се замисли за последствията да остави Фаун и Даг сами с една сляпа жена. После неизбежно се сети, че те всъщност са пътували заедно. Дали знаеше нещо за усета на балдъзата си?

— Ще се постарая да не ти прерязвам гърлото утре, като те бръсна — каза Фаун на Даг.

— Губил съм и повече кръв — увери я той.

— Утре трябва да тръгнем рано.

— Какво? — възкликна татко Блуфийлд намръщено. — Няма да ходиш никъде, момиче!

Тя се обърна и го изгледа твърдо.

— Вече ти казах, татко. Трябва да свидетелствам.

— Ти идиотка ли си!?

Даг затаи дъх, като зърна тъмния вихър в същността на Фаун. Погледна към Нати, но тя не реагира по никакъв начин.

— Задълженията ти са тук — продължи баща й. — А ти избяга и те нямаше почти месец! Повярвай ми, наскита се достатъчно!

— Искрице, ръката ми не е много добре — намеси се Даг. — Няма да е зле да си починем ден-два.

Тя го изгледа гневно, чудеше се дали не я е предал. Той ѝ кимна успокояващо.

— Ако искаш да си ходиш, няма проблем — каза му баща ѝ, гледаше го изпод вежди.

— Татко! — изкрещя Фаун възмутено. — Даг спаси живота ми три пъти, като рискува своя. Веднъж от бандитите, веднъж от злината — тварта — и отново същата вечер, когато... злината ме нарани. Кръвта ми щеше да изтече в гората, ако не ми беше помогнал. Няма да го оставя да пътува сам без една ръка и с другата счупена! Срамота! Срам за тази къща, ако посмеете да ме спрете! — И тропна с крак по пода.

Баща ѝ се дръпна. Съпругата му гледаше Даг с опулени очи и стискаше стъклената купа. Нати се усмихваше странно.

— Хм... — Сорел Блуфийлд се прокашля. — Трябваше да ни обясниш по-рано, Фаун.

— Как? Никой не ме оставя да кажа нещо, без да ме обвини, че си измислям.

Баща ѝ погледна Даг.

— Той е доста тих.

— Предпочитам да мисля, вместо да говоря, сър — отвърна Даг.

— Така ли?

Явно в тази къща нещата не ставаха лесно, но накрая Даг се озова в стаята за тъкане, обграден с купчина възглавници. Чуваше как двете жени в съседната стая се събличат, чу и скърцането на леглата, когато си легнаха.

Отпусна счупената си ръка, благодарен за възглавниците. С изключение на онази вечер у Хорсфорд никога не беше спал във ферма. Понякога патрулите нощуваха в някоя плевня. Тук определено беше по-добре от ветровит сеновал. Ако не се бе запознал със семейството на Фаун, едва ли щеше да разбере защо се е отказала от такъв комфорт.

Зачуди се дали е по-добре да си обичан, но неоценяван, или ценен, но необичан. Замисли се, че съкровището на фермата не трябва да се краде, а да бъде почтено спечелено. Но трябваше да изчака утрото, за да провери надеждите, които се оформяха в главата му.

14.

Следващата сутрин премина тихо. Даг изглеждаше уморен, движеше се бавно и говореше малко. Фаун реши, че ръката го мъчи повече, отколкото показва. Тя, от своя страна, бе въввлечена в несекващия списък от задачи във фермата. Кравите нямаха почивен ден. Все пак преди обед успя да се поразходи с Даг и да му покаже някои места от нейните истории. Подозренията ѝ за ръката се потвърдиха, когато той отново прибягна до болкоуспокояващия прах, който му бе помогнал при вчерашната езда. После Фаун се зае да вари ябълково сладко в кухнята, след това я накараха да прави пайове за вечеря.

Тъкмо завършваше втория и се канеше да напаля фурната, което щеше да направи стаята още по-гореща, когато се появи Даг.

— Жаден ли си?

— Да.

Тя поднесе черпак вода към устните му.

— Навън има един младеж, оставил е коня си в горичката — каза той, след като утоли жаждата си. — Представя си, че се промъква. Същността му е малко неспокойна, но не мисля, че идва да краде.

— Успя ли да го видиш? — попита тя и осъзна, че е абсурдно да му задава такива въпроси.

— За секунда.

— Рус?

— Да.

— Съни Соуман — въздъхна тя. — Обзалагам се, че Кловър се е разбърбила, че съм се върнала, и той идва да провери.

— А защо не се появи открито?

Тя се изчерви. Е, Даг едва ли щеше да забележи, и без това бе цялата червена от жегата.

— Понякога се промъкваше така, за да си открадне целувка. Страх го беше от братята ми.

— Е, и сега го е страх, явно. — Той се поколеба. — Искаш ли да остана?

— По-добре да говоря с него сама. — Тя се намръщи. — Няма да е искрен, ако има някой друг. Все пак... стой наблизко.

Той кимна. Нямаше нужда да се обясняват повече. Даг завлече един стол в стаята за тъкане и се настани на него.

След няколко минути на верандата се чуха плахи стъпки и спряха до кухненския прозорец. Фаун се показа и погледна надничация Съни в лицето. Щом я зърна, той се дръпна.

— Сама ли си?

— Засега.

Съни кимна и се вмъкна през задната врата. Тя го гледаше, проверяваше чувствата си. Главата му бе все така покрита с руси къдрици, очите му бяха все така яркосини. Имаше красиво лице и широки рамена, а русите косъмчета по ръцете му сякаш искряха. Физическият му чар беше непокътнат и тя се зачуди защо сега въобще не ѝ пука, след като едно време бе така запленена от него.

„Дъщеря му щеше да е много красива“. Мисълта се заби в нея като нож и тя реши да я остави настрана.

— Къде са всички? — попита Съни и се огледа отново.

— Татко и момчетата жънат овес. Мама ръси пилетата с онзи прах, дето го взе от вуйчо ти, а леля Нати си полегна след обяда, защото я заболя коляното.

— Нати е сляпа, така че не може да ме види. — Той се приближи и се втренчи в нея. По-точно в корема ѝ. Тя устоя на желанието да го отблъсне. — Мислех, че вече ще ти личи, особено каквато си дребна. Кловър със сигурност щеше да каже, ако бе забелязала нещо.

— С нея ли говори?

— Видях я на обед в селото. — Съни се размърда нервно. — Всички говорят за твоето завръщане. Е, пак ли ще ме тормозиш? Няма да има полза, вече съм сгоден за Вайълет.

— Чух — отвърна Фаун. — Всъщност въобще не исках да те виждам. Нямаше да се заседяваме, ако Даг не си бе счупил ръката.

— Да. Кловър каза, че с теб се мъкне някакъв Езерняк. Висок като върлина с една счупена и една дървена ръка. Почти не говорел. Обикаляла си с него четири седмици. — Той облиза устни. — Какъв ти

е планът? Сменяш конете, а? Ще кажеш, че бебето е негово, и ще се надяваш, че не може да брои добре?

На полицата имаше железен тиган. Ако замахнеш добре, щеше да го уцели точно в носа.

— Не.

— Няма да участвам в игричките ти, Фаун — твърдо каза Съни. — Няма да ме въвлечеш. Още тогава ти казах. — Ръцете му трепереха леко, както и нейните.

Тя отвърна още по-твърдо.

— Бъди спокоен. Пометнах близо до Гласфордж в деня, в който морящата твар щеше да ме убие. Така че вече нищо не ни свързва, освен лошите спомени.

Облекчението му беше видимо. Напрежението в стаята сякаш спадна наполовина. Съни явно се бе паникьосал сериозно от нейното завръщане, което можеше да срути света му из основи. По същия начин, по който се бе срутил и нейният. Тя се зачуди дали, ако можеше, би върнала времето назад след всичко, което бе научила по пътя към Гласфордж?

Не можеше да вини Съни, че говори за дъщеря си като за нещо несъществуващо. В началото и тя се бе чувствала така.

— И къде си помисли, че съм отишла?

— Първо реших, че си се хвърлила в реката. — Съни сви рамене. — Беше ми малко гадно.

— Но не достатъчно, че да направиш нещо по въпроса?

— Че какво можеше да се направи? Приличаше на една от онези глупости, дето ги вършиш, когато се ядосаш. Ти винаги си била щура. Помня как братята ти те ядосваха и пищеше, докато останеше без дъх. Понякога баща ти не издържаше и те набиваше, та да спреш. По-късно се изясни, че някои от дрехите ти липсват и че явно си избягала. Все пак дори и ти не би се преоблякла три пъти, преди да се удавиш. Роднините ти те търсиха, но явно не достатъчно далеч.

— Ама не си отишъл да им помогнеш.

— Да не съм глупак? Не исках да те намират! Сама се забърка в това, трябваше и сама да се оправяш.

— И аз така реших. — Фаун прехапа устни.

Тишина. Нова размяна на погледи.

„Хайде, върви си, негоднико“.

— Не съм забравила какво ми каза през онази нощ, Съни Соуман. Не си добре дошъл тук.

Той сви рамене раздражено и сбърчи русите си вежди.

— Според мен морящата твар е измислица. Какво всъщност се случи?

— Тварите са си истински. Една ме докосна. Тук и тук. — Тя показва белезите на врата си и после колебливо посочи корема си. — Езерняците правят специални ножове, с които убиват злините, така наричат морящите твари. Даг си има един. Успяхме да се справим с тварта, но беше късно за детето. Самите ние се измъкнахме на косъм.

— О, значи освен магически чудовища има и магически ножове? Направо ти повярвах. Може би някоя Езерняшка билка е свършила работата, а останалото е за опазване на доброто име на семейството ти? — Той се приближи към нея и тя отстъпи.

— Те не знаеха, че съм бременна. Не съм им казвала. И изобщо какво ти пука, след като никой не те обвинява! — Тя прокара ръка по лицето си. — Не давам и пет пари какво си мислиш, стига да го правиш другаде. — Леля Нати бе казала веднъж, че обратното на любовта е безразличието, а не омразата. Фаун започваше да разбира колко е вярно това.

Съни се приближи и тя усети дъха му във врата си.

— Е, чукаш ли се с онзи патрулен? Семейството ти знае ли?

Фаун се задъха от гняв. Не, нямаше да пици...

— След помятане? Ти си наистина тъп, Съни Соуман!

Той се поколеба, но в очите му имаше подозрение.

— Освен това — продължи тя, — ти нали ще се жениш за Вайълет Стоункроп. Чукаш ли я вече?

Устните му се извиха в нещо като усмивка, в която нямаше и капчица хумор. Той се приближи още повече.

— Бях прав. Наистина си курва. — Усмихна се триумфално, като я видя да се изчервява. — Недей да ми се мръщиш — добави и посегна да стисне гърдата ѝ. — Знаем колко си лесна.

Пръстите ѝ посегнаха към дръжката на тигана.

Откъм стаята за тъкане се чуха стъпки и Съни бързо се дръпна.

— Здравей, Искрице — каза Даг. — Остана ли сайдер?

— Разбира се, Даг. — Тя се обърна и тръгна към каната на полицата. Вдигна я и му наля чаша, надяваше се треперенето на ръцете

да не ѝ личи.

Даг бе застанал между нея и Съни.

— Гостенин ли имаш? — попита той и кимна. Съни явно се чудеше откъде се е появил Даг и дали е чул целия им разговор.

— Това е Съни Соуман — каза Фаун. — Тъкмо си тръгва. Даг Редуинг Хикори, патрулен Езерняк, който остава.

Съни кимна тревожно. Даг го изгледа безизразно.

— Най-сетне се запознахме, Съни. Чувал съм много за теб. Явно все верни неща.

Съни отвори и затвори уста. Може би се беше тревожил, че заплахите му не са затворили устата на Фаун? Сега можеше да вини само собствената си уста. Погледна към стаята за тъкане, която нямаше друг вход, и не отговори нищо.

— Е... Съни... някой предлагал ли е да ти отреже езика и да те нахрани с него? — продължи спокойно Даг.

— Не. — Младежът преглътна. Може би се опитваше да говори дръзко, но гласът му повече напомняше на квакане.

— Учуден съм. — Даг се почеса с куката по носа, сякаш за да му я покаже.

— Белята ли си търсиш? — попита Съни, повъзвърнал куража си.

— Уви. — Даг повдигна счупената си ръка. — Ще трябва да се оправя с теб друг път.

Съни присви очи, сякаш очевидната безпомощност на патрулния го окуражаваше.

— Тогава по-добре си дръж езика зад зъбите, Езерняко. Ха! Само Фаун може да е толкова тъпа, че да си вземе сакаг да я защитава!

Очите на Даг се превърнаха в златисти цепки.

— Промених си решението — измърмори той със същия спокоен тон. — Ще те оправя още сега. Искрице, нали каза, че този си тръгвал. Би ли му отворила вратата?

Съни се намръщи, защото не си представяше какво би могъл да му направи Даг. Фаун бързо остави чашата на масата и побърза да отвори мрежестата врата.

Даг се задвижи със смайваща скорост. Тя едва успя да зърне как поставя крака си зад коленете на Съни и как го обгръща с ръката с куката. Внезапно Съни полетя напред, вдигнат за задника от куката.

Краката му почти не докосваха пода, все едно се пързеляше на лед. Още три крачки, звук от раздиране и Съни полетя през парапета на верандата и падна по лице в прахта.

Фаун избухна в смях, отчасти облекчена, че Даг не му бе разпрал гърлото, както бе направил с онзи глинен. Затисна устата си с ръка, докато гледаше гащите на Съни — виждаха се през широката дупка в панталоните му.

Младежът се обърна с почервеняло лице, изправи се и стисна юмруци.

— Ще те пипна, Езерняко! Ще ви пипна и двамата! — извика той, макар да не се чуваше ясно заради пръстта в устата му.

— По-добре повикай няколко приятелчета — отвърна му Даг сухо. — Стига да имаш някакви. — Въобще не се бе задъхал.

Съни направи две стъпки към верандата, но спря, като видя блясъка на куката. Фаун реши все пак да вземе тигана. Внезапно от стаята за тъкане се чу звукът на стана. Леля Нати най-сетне се бе събудила. Съни се огледа панически, обърна се и побягна.

— Права беше, Искрице — каза Даг, докато затваряше вратата. — Не иска свидетели. Което е разбираемо.

Нати се появи в кухнята.

— Здравей, Фаун, скъпа. Здравсти, Даг. Ябълковото сладко мирише чудесно. — Тя обърна лице по посока на стъпките, които се отдалечаваха от къщата. — Млад глупак. Мисли, че като не го виждам, не мога да го чуя. Чак му се чудя.

Фаун пусна тигана и се притисна в обятията на Даг. Той обви лявата си ръка около нея. Леля Нати се обърна към тях с усмивка.

— Благодаря за разчистването на къщата, патрулен.

— За мен беше удоволствие, лельо Нати. — Даг притисна Фаун по-силно. — В интерес на истината, Искрице, той беше по-уплашен от теб, отколкото ти от него. Досуц като змия.

Тя се засмя.

— Мислех да го фрасна с тигана, преди да се появиш.

— Прецених, че може да се случи нещо такова. Като цяло и аз имах подобни идеи.

— Жалко, че не можеш наистина да му отрежеш езика... — Тя млъкна. — Това беше шега, нали? По някой път не разбирам патрулния ви хумор.

— Не би било особено практично. Макар че се радвам, че Съни не вярва на грозните слухове, че Езерняците се занимават с черни магии.

Тя спря да трепери, но все още бе намръщена.

— Радвам се, че беше тук. Макар че ми се иска ръката ти да беше здрава. Добре ли е? — Тя докосна притеснено превръзката му.

— Не съм я натоварвал. Имаме късмет, че леля ти стана и Съни беше посрамен. Виж, Съни може и да е заклал няколко прасета, но никога не се е бил до смърт. А аз съм започнал още от малък. Той е свикнал с дребни сбивания с братя и братовчеди, хора, с които трябва да продължиш да живееш. В такъв случай възрастта, мускулите и килограмите нямаше да са на моя страна. Ако наистина го искаше мъртъв обаче, аз съм твоят човек. Ако искаше само да го ступам, щеше да е по-трудно.

Тя въздъхна и наведе глава към гърдите му.

— Не искам да го убиваш. Просто искам да е далеч от мен. На мили и години. Предполагам, че ще трябва да изчакам за годините. Все още мисля за него, а не искам. Ако го беше убил, щеше да е още по-зле.

— Умна си, Искрице.

Тя сбърчи колебливо нос. Колко ли сериозно бе предложението му за убийство, за да си отдъхне, че не го бе приела? Сети се за сайдера и му даде да пие.

Нати се бе приближила до огнището, за да разбърка ябълковото сладко, което според миризмата бе на път да изкипи.

— Ти си умен мъж, патрулен.

— Колко от тази ужасия успя да чуеш? — попита Фаун тъжно.

— Почти цялата, скъпа. Съни махна ли се?

На лицето на Даг се появи странното изражение, което изникваше, когато използваше усета си.

— Отдавна, лельо Нати.

Фаун въздъхна облекчено.

— Даг, ти си добър човек, но трябва да поговоря с племенницата си. Защо не се поразходиш?

Той погледна към Фаун и тя му кимна.

— Ще ида да видя как е Копърхед.

— Иди.

Даг прегърна Фаун за последно, докосна с мокрите си от сайдера устни нейните и излезе.

На Фаун ѝ се искаше да положи глава в скута на Нати и да се наплаче, но вместо това сложи пайовете да се пекат. Нати седна на кухненския стол и подпря ръце на бастуна си. И след малко Фаун вече ѝ разказваше историята, като започна от глупавата си постъпка на сватбата и последвалия разговор със Съни.

— Знаех, че нещо те притеснява, скъпа — въздъхна Нати. — Опитвах да поговоря с теб, но ти не искаше.

— Знам. Не съм сигурна дали съжалявам за това. Все пак сама си бях навлякла неприятности и трябваше сама да се оправя. Мислех, че нервите ми няма да издържат, ако не се махна.

Реши да не скрива нищо освен странния инцидент със споделящия нож на Даг. Не искаше да навлиза в сложни обяснения, а не беше нейна работа да издава тайните на Езерняците и особено тези на Даг. Вече осъзнаваше колко интимно нещо е за него костта на мъртвата му жена. Това бе единственото, за което я бе помолил да не говори.

Пое си дъх и продължи. Описа самотното пътуване до Гласфордж и ужасяващата среща с младия бандит и странния глинен. Първата си среща с Даг, който тогава ѝ изглеждаше още по-страшен и от тях, но сега това ѝ се струваше забавно. Изоставената ферма. Второто отвличане. Истинският ужас, който бе изпитала в ръцете на злината. Даг в пещерата и след това вечерта във фермата.

В крайна сметка главата ѝ се озова в скута на Нати, макар че успя да ограничи плаченето до приглушено подсмърчане. Леля ѝ я галеше както едно време, когато я успокояваше след някоя лоша шега на братята ѝ.

— Тихо, тихо, милата ми.

Фаун обърса очите си в престилката и седна на пода до стола ѝ.

— Моля те, не казвай на мама и татко тези неща. Все пак ще трябва да живеят със семейство Соуман. Няма смисъл да започваме вражда между семействата.

— Ех, скъпа. Хич не ми е приятно, че Съни ще се измъкне.

— Да, но не искам братята ми да разберат. Те ще се опитат да направят нещо на Съни и ще предизвикат неприятности или ще ми се подиграват, че съм била толкова глупава. А може би и двете.

— Не мисля, че дори братята ти са толкова глупави, че да се подиграват на такова нещо. — Нати спря и добави колебливо: — Освен може би Уит. Той е голям тъпчо.

Фаун се усмихна.

— Мисля, че си права за враждата — продължи леля й. — Е, добре. Ще си мълча, освен ако не се появят нови неприятности.

След това обещание Фаун си отдъхна.

— Благодаря. Разговорът с теб ми помогна повече, отколкото очаквах. — Премисли последните думи на Нати и продължи потвърдо: — Ще замина с Даг. По един или друг начин.

Нати не се впусна във възражения.

— Аха. Този Езерняк е доста интересен. Разкажи ми повече.

Фаун, която се бе върнала към кухненската работа, беше доволна да говори на любимата си тема с някой, който не е отрицателно настроен.

— Срегнах патрула му в Гласфордж... — Описа Мари, Соун и Риила. Спомена бегло за Дирла, Ютау и Рази. След това й разказа за Саса и всички странни професии в града, които не включваха грижата за домашни животни. Стигна до поклона и неочаквания талант на Даг с дайрето, което накара Нати да се засмее. Фаун внезапно спря.

— Влюбена си в него до уши — каза Нати спокойно и след въздишката на Фаун продължи: — Стига де, момиче. Не съм чак толкова сляпа.

„Влюбена“. Думата изглеждаше твърде слаба. Едно време си бе представяла, че е влюбена в Съни.

— Нещо повече. Сигурна съм, че мога да му се доверя напълно.

— Така ли? След тази история мисля, че и аз съм почти влюбена в него. Не си била толкова радостна от много време, скъпа. От години.

Фаун почувства, че от сърцето й е паднал камък, и се засмя високо, после прегърна старицата и я целуна.

— Стига, стига, знаеш, че няма да е толкова лесно.

Пайовете вече бяха опечени. Майка й се върна да се заеме с останалата част от вечерята и я прати да издои кравите. Даг още не се бе върнал.

Даг се прибра в къщата, след като обиколи долния край на фермата. Отчасти искаше да се поразтъпче и отчасти искаше да се убеди, че Съни се е махнал. Младежът имаше високо самочувствие и си търсеше белята. Изхвърлянето му беше малко смел ход за сам Езерняк във фермерските земи, но въпреки болката в ръката Даг не съжаляваше. Страховете му, че Фаун може да се върне при първата си любов, се бяха стопили.

Едно време Съни бе държал звездната светлина в ръцете си, но я бе захвърлил в калта. Никога нямаше да си върне съкровището. Даг не можеше да му направи нищо по-лошо от това, което си бе направил сам. Той се усмихна и заряза мислите за Съни.

Фаун не беше в кухнята, над семейната вечеря се суетеше майка ѝ. От другата стая се чуваше станът на Нати и той се отби да я види. Явно инцидентът със Съни нямаше да бъде обсъждан. Като цяло Даг бе облекчен от това.

Поздрави Трил и се опита да ѝ помогне, почна да окачва с куката си разни съдове над огъня. Чудеше се по какъв начин един еднорък може да впечатли жената, която според Езерняшките термини беше глава на шатрата Блуфийлд. Трил го гледаше притеснено и накрая той се дръпна и седна в единия ъгъл, което сякаш я успокои. Опитът му да говорят за времето се провали, както и въпросът за билетата. Даг не разбираше от домашни животни, освен от коне. Все пак успя да зададе няколко въпроса за сватбата на Флеч и фермерските обичаи, което всъщност беше главната му цел. Скоро откри, че най-добрият начин да поддържа разговора е като описва съответните Езерняшки обичаи.

— Тази пролет се бях притеснила, че Фаун си е харесала момчето на Соуман. Баща му и Джас Стоункроп се бяха уговорили отдавна, че Съни ще се омъжи за Вайълет и двете ферми ще се съединят. Ще е доста богато семейство. Ако Вайълет роди повече от един син, ще могат да разделят земята добре и няма да се налага помалките да се махат, както са замислили Рийд и Ръш.

Близнаците бяха решили след сватбата на Флеч да се отправят към края на култивираната зона и да си разчистят нова земя. Засега обаче само говорели.

— Бащите ли уреждат браковете при вас?

— Понякога — усмихна се Трил. — По-често само така си мислят. Друг път пък трябва да бъдат убеждавани. Земята и

наследството между децата, които не получават земя, трябва да бъдат записани при селския архивар, за да се избегнат бъдещи вражди.

Отново земя; всичко при фермерите се въртеше около земята. Дори останалите богатства се измерваха като неин еквивалент.

— Езерняшките двойки най-често се избират сами. Но се очаква мъжът да донесе дарове на семейството, към което се присъединява. Обикновено става дума за коне и кожи, но зависи какво друго е натрупал. — Даг добави сякаш случайно: — Аз имам осем коня. Останалите са в общата част, освен Копърхед, който има твърде зъл нрав. Трите кобили ги пазя за разплод. Жената на брат ми ги наглежда, заедно с нейните.

— Обща част ли? — попита Трил объркано.

— Ако човек има повече, отколкото се нуждае, не го задържа. Дава го в общата част, предимно за да се облагодетелстват младите патрулни, а лагерният писар води отчет. Много е полезно, когато сменяш лагерите, защото можеш да занесеш писмо и да си вземеш каквото ти трябва, вместо да мъкнеш всичко със себе си. На провинциалните събори на всеки две години писарите се срещат и сравняват отчетите, за да оправят баланса. Аз лично разполагам с голям кредит. — Не беше сигурен как да ѝ обясни точно, но се надяваше, че ще разбере, че въпреки неугледния си вид не е никак беден. Почеса се по носа с извивката на куката. — След като загубих ръката си, ме пробваха като писар, но хич не ми се занимаваше с цифри. Предпочитам да пътувам.

— Значи можеш да четеш и пишеш? — Трил явно смяташе, че това е в негов плюс.

— Почти всички Езерняци могат.

— Хм, ти да не си най-възрастният в семейството?

— Най-малкият. С десет години. Но само един от братята ми е още жив. Майка ми много съжеляваше, че няма дъщеря, която да продължи името на шатрата ѝ, но брат ми се ожени за една по-млада сестра от шатрата Уотърстрайдър, която се съгласи да приеме нашето име и да живее при нас. — „Виждаш ли, и аз си имам семейство. Един вид“. — Брат ми е много добър майстор. — Реши да не обяснява на какво. Правенето на споделящи ножове беше много важно за Езерняците и Дар беше високо ценен, но не биваше да го казва на Блуфийлд.

— Не ходи ли на патрул?

— Като по-млад ходеше. Почти всички го правят. Но уменията му са твърде ценни, за да патрулира.

— Ами баща ти? Той майстор ли беше, или патрулен?

— Патрулен. Даже умря по време на патрул.

— Някоя от онези твари, за които говореше Фаун, ли го е убила?

— Даг не знаеше дали Трил е вярвала в злините преди, но сега определено изглеждаше убедена, че съществуват.

— Не. Опитал се да спаси един младеж от удавяне през зимата. Аз не бях там, патрулирах в друга част и научих чак след време.

— Удавил се е? Изглежда малко странно за един Езерняк.

— Не. Не точно. Получил треска на дробовете и умрял след четири дни. — Всъщност бе умрял, дарявайки смъртта си. Двамата му другари, които се бяха опитали да го откарат до лагера, го бяха заварили сгърчен над ножа му. Даг така и не бе успял да разбере дали е взел това решение съзнателно, или в състояние на делириум. Все пак ножът бе стигнал до него и той го бе използвал срещу една злина преди три години, близо до Кет Лик.

— О, да, треската е лошо нещо — отвърна Трил със съчувствие.

— Една от лелите на Сорел почина миналата зима. Моите съболезнования.

— Беше преди единадесет години — сви рамене Даг.

— Бяхте ли близки?

— Не особено. Като бях малък, него все го нямаше, а после и аз заминах. Бях по-близък с баща му. Дядо имаше болно коляно, също като Нати, и си стоеше в лагера, помагаше в отглеждането ми. Ако бях загубил крак вместо ръка, сигурно и аз щях да правя същото за децата на брат ми. — „Или вече щях да съм дарил смъртта си“. — Има ли... едноръки фермери?

— О, да. Случват се злополуки. Но хората се справят. Познавах един мъж с дървен крак. Но никога не бях чувала за приспособление като твоето.

Майката на Фаун вече свикваше с присъствието му и не подскачаше при всяко негово движение. Даг предполагаше, че лесно ще убеди диво животно да се храни от ръката му, отколкото да спечели симпатиите на семейството. Но все пак имаше прогрес. Чудеше се дали не трябваше да започне с бащата на Фаун вместо с

майка й. Всъщност нямаше значение, така или иначе трябваше да очарова всички, ако искаше да постигне успех.

Останалите се появиха скоро. Фаун носеше две ведра на кобилица и миришеше на крави. Тълпата, в която тази вечер липсваше Кловър, се настани на масата и се зае с щедрите порции боб с шунка, царевичен хляб, бисквити, сладка, сайдер и мляко. За известно време нямаше разговори. Даг не обръщаше внимание на това как го гледат, докато се бореше с бисквитите с прибора си за хранене. Доколкото бе проумял, Трил бе доволна, че ги е харесал. Поне нямаше нужда да се преструва, макар да бе готов да го направи.

— Къде ходи, докато доях? — попита го Фаун.

— Слязох до реката и се поразходих. С радост ви казвам, че наоколо няма следи от злина, макар че не съм и очаквал. Тази местност се патрулира често.

— Наистина ли? Никога не съм виждала патрули наоколо.

— Прекосяваме населените местности през нощта, за да не безпокоим хората. Няма как да ни забележиш.

Татко Блуфийлд го погледна любопитно. Може би през годините не всички патрули бяха минали незабелязано.

— Някога минавал ли си през Уест Блу? — попита Фаун.

— Напоследък не. Когато започвах, на петнадесет години, обикаляхме доста по тези земи и може да съм минавал. Вече не си спомням.

— Може да сме се разминавали, без да знаем.

— А, не. Не и тогава. Когато станах на двадесет, ме пратиха в лагер близо до Фармърс Флатс и започнах първата си обиколка около езерото. Нямаше ме осемнадесет години.

— О!

— След това съм обикалял тази провинция, но не съм минавал оттук. Все пак територията не е малка.

Баща й се облегна и го изгледа внимателно.

— Колко си стар, Езерняко? Предполагам, че си доста по-възрастен от Фаун.

— Правилно предполагаш.

Мъжът продължи да го гледа. Дрънченето на вилиците и чиниите намаля.

Сега ли му беше времето? Рано или късно трябваше да го каже. Даг прочисти гърлото си, за да не звучи твърде силно или твърде пискливо.

— Петдесет и пет.

Фаун се задави със сайдера. Трябваше да я погледне и да изчака да отпие. Сега не можеше да я потупа по гърба. Все пак тя се оправи бързо.

— Извинявам се. Влезе ми в кривото гърло. — Тя го изглежда малко разтревожено. Даг се надяваше, че не е с ужас.

— Татко е на петдесет и три.

Това беше малко лошо, но щяха да го превъзмогнат.

— Изглеждаш на четиридесет — обади се Трил.

— Фаун — продължи мрачно баща ѝ — е на осемнадесет.

Фаун бе затаила дъх.

Даг се помъчи да не се усмихне. Беше му трудно, след като тя едва сдържаше емоциите си.

— Наистина ли? Каза ми, че е на двадесет. Макар че от моята позиция разликата не е кой знае каква.

Тя отпусна тъжно рамене. Но погледите им се срещнаха и тя за малко щеше да се засмее.

— Тя има навика да послъгва. Опитах се да я оправя с бой. Май трябваше да я бия повечко.

„Или по-малко“.

— Семейството ми е много дълголетно — заговори Даг. — Дядо ми беше много жизнен до края. Почина на повече от сто години. — Всъщност сто двадесет и шест, но нямаше нужда да доразбунва масата. Братята отново го гледаха с тревога. — Например, ако с Фаун се оженим, ще остареем приблизително заедно. Стига да няма злополуки или тежки болести.

Ето, беше казал магическата дума — „женитба“. Преди много време беше направил нещо подобно. Макар че ситуацията беше по-друга. Семейството на Каунео бе безкрайно по-различно. Но ужасът, който изпитваше, бе същият.

— Езерняците не се женят за фермерски момичета — изръмжа баща ѝ.

Не можеше да стисне ръката на Фаун за кураж. Можеше само да я сръчка с прибора за хранене, което едва ли щеше да има

благоприятни резултати. Все пак я погледна. Дали щеше да скочи заедно с него от тази скала? Очите ѝ бяха ококорени. И прекрасни. Може би леко ужасени. Той си пое дъх.

— Аз искам. И ще го направя. Може ли да се ожения за Фаун?

Седем смаяни погледа. И най-шумната тишина, която Даг бе чувал.

15.

Фаун се възползва от момента, докато останалите бяха още потресени.

— И аз искам, Даг! — И си пое дъх.

След това, разбира се, се разрази буря.

Фаун смяташе, че Даг би трябвало да спечели членовете на семейството й един по един, вместо да се изправи така срещу всички. След това забеляза, че мама и леля Нати не се включват във възраженията. Даже когато татко се обърна към мама за подкрепа, тя запази мълчание, което явно го изнерви. Леля Нати само се усмихваше. Може би Даг бе свършил нещо полезно през деня.

В опит също като баща им да обиди Даг на тема възраст Флеч викна:

— Ние не обичаме хората, които крадат пеленачета, Езерняко.

— Всъщност не съм сигурен дали той краде пеленачета, или тя обира гробове! — намеси се Уит с обичайния си подигравателен тон.

Даг се намръщи, но поклати глава и каза:

— Това беше добро, Уит.

Фаун кипна и заплаши, че ще сервира пая на Уит на главата му, а още по-добре главата му на подноса. Мама се намеси и й се скара, така че Уит постигна двойна победа. Фаун мразеше да я карат да се чувства и да реагира като дванадесетгодишна, след което да я обвиняват, и то съвсем справедливо. Имаше чувството, че скоро ще се разреве и ще започне да се търкаля по пода. Но това въобще нямаше да й помогне. Тя си пое дъх и се успокои.

— Чувал съм, че Езерняците нямат земя и не работят, освен може би ходенето на лов — продължи да напада Флеч. — Ако се целиш в зестрата на Фаун, нека ти кажа, че тя няма да получи земя.

— Мислиш ли, че ще помъкна нивите в дисагите си, Флеч? — попита кротко Даг.

— Може би ще успееш да натъпчеш две пилета — включи се Уит.

— Ще са малко шумни, не мислиш ли? А и на Копърхед няма да му хареса. Освен това ще ми оцапат всичко с курешки.

Уит неволно се ухили и Фаун реши, че за него няма значение на чия страна се кара, стига да може да разбунва духовете. Освен това обичаше хората да се смеят на шегите му. Даг вече бе успял да го спечели наполовина.

— Тогава какво искаш? — попита Рийд агресивно.

Даг се облегна назад и лицето му стана сериозно, сякаш настояваше за вниманието на всички около масата.

— Флеч повдигна някои важни въпроси. — Той кимна на големия ѝ брат. — Доколкото разбирам, ако Фаун се омъжи за някой местен, ще ѝ се полагат малко дрехи, мебели, животни, семена и помощ да вдигне новата си къща. Според Езерняшките обичаи аз нямам права над тези неща. Нито пък ми трябва. Но и не бих искал да видя, че ѝ се отнема това, което ѝ принадлежи по право. Имам обаче план за това положение.

Мама и татко го слушаха внимателно, сякаш и тримата бяха взели да говорят на един и същи език.

— И какъв е този план, патрулен? — попита татко, лицето му вече не бе толкова зачервено.

Даг наклони глава, сякаш благодареше за разрешението да говори, без младите да го прекъсват.

— Разбира се, възнамерявам да се грижа за Фаун, докато съм жив. Но аз не водя безопасен живот. — Той нарочно тропна с дървената си приставка по масата. — За това бих предпочел тя да остави зестрата си тук. Само че да бъде описана в семейната книга и в селския архив. Никой не знае кога ще дойде неговият час. Но ако някога се наложи Фаун да се върне, искам да е като истинска вдовица, а не сламена. — Обърна се към нея и ѝ намигна. — Тя и децата ѝ, ако имаме деца, ще имат нещо, независимо от съдбата ми.

Майка ѝ кимна умислено.

— Това естествено трябва да бъде прехвърлено и към Флеч и Кловър, ако този ден не дойде скоро. Сигурен съм, че Кловър ще е доволна да не се занимава със зестри, след като тук я очаква много работа.

Флеч понечи да каже нещо, но си затвори устата. Най-сетне осъзна, че не само няма да се налага да отделя от семейните ресурси,

но и Фаун няма да е тук, когато доведеше невестата си. Фаун разбра, че Даг знае, че го е уцелил на точното място.

Последва благословена тишина — всички се заеха с пая. Фаун тъкмо завиваше отново куката на Даг, когато Уит облиза устните си и се обади пак:

— Защо въобще искаш да се ожениш за Фаун?

Самият му тон я хвърли в ямата с мъчителни детски спомени. Сякаш тя бе най-неподходящата партия в Уест Блу и в радиус от сто мили. Как я дразнеха тогава? „Хей, днес май пак си пила от сока за погрозняване!“ Колко мъчно ѝ ставаше!

— Трябва ли да обяснявам? — попита Даг спокойно.

— Да! — отвърна Флеч с прекалено бащински тон. На Фаун ѝ се дощя да го ритне, дори повече, отколкото Уит. Дори баща ѝ се намръщи.

— Да, старче — обади се Ръш. След Нати близнаците бяха най-тихи на масата, но не изглеждаха приятелски настроени. — Изброй ни три свестни причини!

Клепачите на Даг се притвориха с някаква неизказана заплаха, но погледът, който хвърли на Фаун, беше като милувка след тежък побой.

— Само това ли? Добре. — Той привлече вниманието им, за да си осигури тишина. — Заради куража ѝ, който не се пречупи в най-ужасяващите моменти. Заради вечно гладния ѝ ум, който не спира да задава въпроси и да разсъждава над отговорите. Заради искрата на духа ѝ, с която могат да се палят клади. Ето ви три. Мисля, че са достатъчни.

Стана и докосна леко рамото ѝ с куката си.

— Всичко това е пред мен, а вие ме питате дали искам кал? Не ви разбирам вас фермерите. — Кимна учтиво, пожела лека нощ на Нати и излезе.

Фаун не беше сигурна дали е по-впечатлена от думите му, или от подхода. Беше разбрал, че единственият начин да имаш последната дума пред семейство Блуфийлд е да я изстреляш в целта и после да избягаш.

Всякакви коментари, подмятания и обиди бяха прекъснати от майка ѝ, която ридаеше в престилката си.

Естествено дебатите не свършиха. Просто се разпаднаха на по-малки разговори между отделните членове. На следващата сутрин близнаците я приклешиха в старата плевня, когато отиде да се погрижи за Грейс и Копърхед.

Ръш се наведе над преградата и заговори отвратно:

— Фаун, този мъж е много стар за теб. По-дърт е от татко, а той е стар като скалите. Освен това е твърде очукан. Ако се ожениш, ще трябва да гледаш чуканчето му и даже да го пипаш. Ух, че гадно!

— Виждала съм го — отвърна тя, докато решише гривата на Грейс. — Помагам му с приставката, откакто му счупиха ръката. — Както и с много други неща, но нямаше намерение да ги споменава. — Ако искате нещо гадно, трябва да видите какви нокти на краката има.

Рийд — беше седнал на една каца с овес — се обади:

— Той е Езерняк. Значи е зъл.

Фаун се обърна разгневено и Грейс размърда уши в знак на протест.

— Не, не е. Какви ги дрънкаш?

— Казват, че Езерняците ядат мъртъвците си, за да правят магии. Ами ако те накара да ядеш трупове? Или по-лошо? За какво въобще му трябваш?

— За съпруга, Рийд — отвърна Фаун с мрачно търпение. — Толкова ли е трудно да го повярваш?

— Ами ако е за да прави магии?

„Той вече я направи“. Това нямаше да е подходящ отговор.

— Какво, да не те е страх, че ще ме принесат в жертва? Леле, колко мило от твоя страна.

— Не се смей. Вярно е. Веднъж видяхме една Езернячка, беше спряла да обядва в Уест Блу. Съни Соуман ме предизвика да погледна в дисагите ѝ. Вътре имаше истински човешки кости!

— Тя носеше ли си косата на кок на тила?

— Откъде знаеш? — опули се Рийд.

— Имал си късмет, че не те е хванала.

— Хвана ме. Раздруса ме и каза, че ще бъда прокълнат, ако отново докосна нещо Езерняшко. Каза, че ще ме хване и ще ме изяде.

— На колко години беше тогава?

— На десет.

— Рийд, за бога! — възкликна тя раздражено. — Какво би казал на малко момче, за да го накараш никога повече да не човърка в багажа ти? Имал си късмет, че не си попаднал на лелята на Даг, Мари. Тя щеше да ти разкаже такава история, че щеше да се напикаваш цяла седмица. — Беше доволна, че бе скрила споделящия нож във вещите си. Май щеше да е добре да предупреди Даг да си наглежда багажа.

Рийд изглеждаше изненадан, сякаш никога не бе обмислял подобна възможност.

— Фаун, костите бяха истински. Съвсем пресни.

Фаун не се съмняваше в това. Но пък и не искаше да им обяснява, защото само щеше да предизвика повече въпроси.

Ръш все още се притесняваше за разликата във възрастта.

— Направо ми е гадно, като си помисля, че този старец ще спи с теб. Ами ако забременееш?

Определено не беше готова за подобно нещо, но мисълта не я плашеше особено. Може би бъдещите им деца нямаше да са толкова ниски? Тя се усмихна, докато Грейс тикаше муцуна в дланта ѝ.

— Той почти каза, че планът му е да ти направи бебе и да те върне при нас — продължи Ръш.

— Само ако умре!

— Да, и колко ли скоро ще е това?

— Това пък какво ви засяга? Нали ще ходите с Рийд на запад? Няма да сте тук. — Тя излезе от отделението и затвори вратичката.

— Тогава ще те остави на Флеч и Кловър.

— Дватамата сте толкова, толкова... — затърси подходящата дума, — толкова кухи.

— Така ли? Той каза, че иска да се ожени за теб, защото си умна. Колко ли тъпа трябва да си, за да повярваш на това? Знаеш, че иска само да докопа младата ти...

— Ръка — изпревари го тя. Наистина ѝ липсваха докосванията му. Нямахте търпение да се махне от Уест Блу.

Ръш почна да имитира секс с реалистични звуци. Фаун реши, че ще е грубо да го наръга с вилата, но поне можеше да го фрасне по главата...

— Как мислиш, че ще се чувстваме пред приятелите си, с този тип в семейството?

— Като ви знам приятелите, хич няма да ме трогнете.

— Напоследък май мислиш само за себе си!

— Сега разбирам — обади се Рийд загрижено. — Вече те е омагьосал някак, нали?

— Не искам да чувам нито дума повече от вас.

— Или какво? — сопна се Ръш. — Няма да ни проговориш повече?

— Може и това да стане — изръмжа Фаун и излезе.

Не всички разговори бяха толкова неприятни. Тя откри неочакван съюзник в лицето на Кловър, с която никога не се бяха разбирали особено. Кловър, от своя страна, влияеше на Флеч. Двете момичета сякаш искаха да станат най-добри приятелки и бяха загърбили предишните си мнения, което озадачаваше Флеч. Даг бе успял да поговори насаме с мама, татко и Нати. Уит продължаваше да сипе нападки срещу който му падне и всички му се сърдеха. Единствено Даг продължаваше да го търпи.

— Имал съм и по-сериозни разправии с патрула, включително предотвратяване на бой с ножове — обясни на Фаун в един особено напрегнат момент. — Тук поне никой не се опитва да наръга някого.

— Може и това да стане — изръмжа Фаун.

На втората вечер след предложението родителите ѝ стигнаха дотам, че забраниха всякакви дискусии на масата. Вечерята премина в странна тишина. Даг смяташе, че планът му не се развива достатъчно добре. Беше решен да се справи, без значение колко дни ще му отнеме, но виждаше, че Фаун едва издържа. А нейното напрежение се пренасяше върху същността му.

Вече се бяха забавили твърде много. Ако се замотаеха още малко, можеше да не успее да се върне в лагера преди Мари, което щеше да предизвика нови тревоги. А този път нямаше да разполага с убийство на злина, за да си издейства прошка.

Семейството постепенно се привързваше към него. Флеч и Кловър вече бяха открито съгласни, Нати мълчаливо съгласна, а Трил предимно мълчеше. На Уит като цяло не му пукаше, а баща ѝ още се чудеше.

Сорел и Трил му напомняха на водачи на патрул. Главите им бяха пълни с твърде много задължения и с конфликтите и желанията на

множество хора. Имаше шанс да успее просто защото не можеха да си позволят да умуват само над един проблем, след като имаше толкова много. Даг се чувстваше леко гузен, но се стараеше да поддържа нямото напрежение. Фаун се грижеше за останалото.

Рийд и Ръш продължаваха да оказват съпротива. Даг не беше сигурен защо, тъй като и двамата избягваха да говорят с него. Поотделно можеше и да успее, но двамата се държаха заедно и гледаха неодобрително. Попита Фаун за някакви напътствия, но тя само стисна устни. Поне техните забележки тласкаха баща ѝ към вземане на решение, най-малкото от срам. Понякога съпротивата беше най-лошият противник.

„Все пак ми се искаше да си имам братя по шатрата“. Това беше необоснована надежда. Дружбата, която бе имал с братята на Каунео в Лутлия, беше истинска, но пък това бе предизвикало още по-голяма болка при загубата им. Може би така беше по-добре.

След вечеря семейството обикновено се събираше в гостната, където беше по-хладно и имаше лампа. Даг и Фаун бяха отишли да нахранят пилетата и когато се върнаха, чува оттам повишени гласове. Рийд говореше враждебно и неясно, после Трил извика уплашено:

— Рийд! Остави я! Фаун ми я донесе от Гласфордж!

Фаун ахна и затича напред. Даг побърза да я настигне.

Рийд и Ръш бяха притиснали родителите си. Трил седеше до масата, на която бе лампата, и се мъчеше да шие нещо в скута си. Нати държеше вретеното си, но не помръдваше. Уит стоеше до нея и за пръв път си мълчеше. Сорел се бе обърнал към Рийд, а Ръш обикаляше нервно около тях.

Рийд държеше стъклената купа и говореше твърде драматично, поне според Даг.

— Ще продадете дъщеря си на този проклет ядач на трупове за една стъклена купа?

— Рийд! — извика гневно Фаун и тръгна напред. — Остави я! Не е твоя!

Брат ѝ вероятно реагира по навик и вдигна купата над главата си, за да не може тя да я достигне. После я подхвърли на Ръш, който я хвана, без да се замисля.

По лицето на Фаун имаше сълзи.

— Вие сте като две кучета...

— Ти домъкна Безполезния вкъщи — опита да се защити Ръш.

Даг осъзна, че това е поредният му прякор. Вече си имаше няколко. Но дори нарастващият му гняв не предизвикваше такова неприятно усещане като унижението на Фаун.

— Момчета, стига вече — изръмжа Сорел, след като погледна жена си, и посегна да измъкне купата от ръцете на Ръш. Младежът не искаше да се съпротивлява и я пусна.

Не беше ничия вина, или поне не бе нарочно. Даг усети какво ще се случи, както и Фаун, която изпищя още преди купата да падне на дървения под и да се пръсне. Три големи парчета и множество отломки.

Всички замръзнаха от ужас. Уит отвори уста, огледа се и пак я затвори.

Сорел се окопоти пръв.

— Уит, не мърдай. Бос си.

— Рийд! Ръш! Как можахте! — изпищя Трил и се разплака.

Неподправената тъга на майка им ги стресна и двамата започнаха да се извиняват.

— Съжалението не помага! — извика тя и хвърли плата. Беше опръскан с кръв, защото се бе убола с иглата. — Писна ми от всички ви!

Караницата беше твърде болезнена за същността на Даг, но той не можеше да се заслони заради връзката си с Фаун. Падна на колене и се взря в стъклените парчета на пода. Над него продължаваха да звучат гневни гласове. Не можеше да ги изключи, но можеше да насочи вниманието си към нещо друго. Методът беше стар и проверен.

Измъкна шинираната ръка от превръзката и с помощта на куката бутна трите парчета максимално близо едно до друго. Повечето парченца бяха колкото комари. Щом можеше да мести комари и светулки, значи можеше да мести и тези парченца. И щеше да го направи. Спомни си сладката песен на същността на купата, докато я гледаха в стаята в Гласфорддж, и започна да напява тихо, търсеше вярната нотка.

Парченцата започнаха да мърдат, след което се вдигнаха и заплуваха над пода. Местеше ги със същността на ръката си. При това на лявата, която я нямаше, и тази мисъл го потресе.

Но това не наруши концентрацията му. Парченцата кръжаха като светулки около трите големи и търсеха местата си. А после купата някак си се събра и започна да свети в златисто със светлина, каквато Даг никога не бе виждал. Светлите линии се превърнаха в златни реки, които потекоха около купата, засияха като езерни води при зимен залез.

Светлината избледня и изчезна.

Даг осъзна, че е на колене. Косата висеше около лицето му, в устата му горчеше. Той се взираше в непокътнатата купа. Кожата му беше студена. Трепереше толкова силно, че чак го болеше корем. Трябваше да стисне зъби, за да не изтракат.

В стаята се чуваше единствено дишането на осем души. На някои тежко, на други учестено, при някои задавено от сълзи. Той си помисли, че може да ги разпознае по слух. Не можеше да се насили да погледне нагоре.

Фаун се смъкна на колене до него.

— Даг? — Малката ѝ ръка докосна брадичката му, за да вдигне поглед към нея.

Той побутна купата с лявата си ръка. Беше леко гореща. Не се разтопи, нито се разпадна, нито пък избухна на хиляди парчета. Издаваше нормалната песен на нормално стъкло, което не е било възкресявано. Даг успя да възстанови донякъде гласа си, макар че му прозвуча, все едно идваше някъде изпод земята.

— Дай я на майка си.

Подпря се на рамото ѝ и се изправи. Стаята се въртеше и той се притесни, че ще повърне пред очите на всички. Фаун се изправи с купата в ръце, не откъсваше очи от лицето му.

— Добре ли си?

Той поклати глава, навлажни устни и тръгна с препъване към вратата. Надяваше се, че ще стигне до верандата, преди да повърне. Трил се бе изправила, но се дръпна, щом минаха покрай нея. Фаун спря и тикна купата в ръцете ѝ.

Даг чу гневния ѝ глас зад себе си:

— Да знаете, че той прави същите неща и на сърцата.

След това тръгна решително подире му.

16.

Фаун последва Даг на верандата и го погледна разтревожено, докато той се отпускате на стъпалата. На запад небето се бе оцветило в тоновете на залеза, а на изток се виждаха първите звезди. Жегата постепенно си отиваше. Фаун седна от дясната страна на Даг и вдигна несигурно ръка към лицето му. Кожата му беше ледена. И целият трепереше.

— Студен си.

Той поклати глава и преглътна.

— Дай ми малко... — След няколко секунди се стегна и си пое дъх. — Мислех, че ще повърна, но сега съм по-добре.

— Това обичайно ли е? След подобни неща?

— Не... не знам. Не съм майстор. Открих го още когато бях на шестнадесет. Нямах необходимата концентрация. Искях да пътувам. Не съм майстор, но това...

— Това? — повтори тя, когато той направи пауза.

— Това беше създаване. Отсъстващи богове! — Той обърса чело в левия си ръкав.

Фаун го прегърна, за да го стопли. Не знаеше доколко има смисъл, но Даг се усмихна на опита ѝ.

— Трябва да отидем до огнището в кухнята. Ще ти направя нещо топло за пиене.

— Стига да успея да стана. Дай обаче да заобиколим къщата.

Така нямаше да минават покрай семейството ѝ. Тя кимна разбиращо.

— Работата със същността — започна той, но спря. — Езерняшката работа със същността, би могла да я наречеш магия, означава да вземеш нещо и да го допълниш, като засилиш същността му. В нашия лагер има една жена, която работи с кожа и я прави да отблъсква дъжда. Сестра ѝ пък обработва кожата така, че да отблъсква стрели. Прави по две куртки на месец. Едно време имах такава.

— Работеше ли?

— Така и не успях да я изпробвам. Но видях една друга да отблъсква копие то на един глинен. Желязното острие остави само драскотина. На куртката, не на патрулния — допълни той.

— А защо каза „имах“? Какво стана с нея?

— Дадох я на най-големия си племенник, когато започна да патрулира. Той пък я предаде на сестра си. Доколкото знам, за последно я взе най-малкият син на брат ми, когато замина за друга провинция. Не съм сигурен, че тези куртки са толкова полезни, защото те правят безгрижен и не защитават лицето и крайниците. Но знаеш как е... всички се притесняват за младите. — Треперенето му намаляваше, но изражението му бе все така отнесено. — Тази купа... Избутах същността ѝ максимално чисто и стъклото я последва. Беше толкова ясно... Само че, само че... — Той се наведе към нея и зашепна притеснено: — Работех със същността на лявата си ръка, само че нея я няма и не би трябвало да има същност, нали? Никога не съм чувал подобно нещо. Но пък най-добрите майстори обсъждат тайните си само помежду си. Така че не знам. Наистина.

Вратата се отвори и Уит надникна в сенките на верандата.

— Тъъ... Фаун?

— Какво, Уит? — попита тя нетърпеливо.

— Леля Нати. Леля Нати каза, че ѝ е омръзнало и иска да се види с теб и патрулния в стаята ѝ, за да разрешите всичко, веднъж и завинаги. Веднага щом той е в състояние. Сър.

Даг се усмихна и вдигна глава.

— Благодаря, Уит. Кажете на леля Нати, че ще дойдем след малко.

Уит преглътна и се прибра.

Двамата станаха и тръгнаха да заобиколят къщата. Даг се подпираше на рамената на Фаун. На два пъти се препъна. Тя го остави до огнището, направи му чай и го накара да изпие една голяма чаша. Той вече бе спрял да трепери и кожата му се бе затоплила. Родителите ѝ и Флеч надничаха от гостната, но не говореха и не се намесиха по никакъв начин.

Леля Нати се появи на вратата на стаята за тъкане.

— Е, патрулен. Май ти беше доста зле.

— Да, госпожо — отвърна Даг сухо.

— Фаун, вземи някаква светлина и елате. — Тя изчезна в тъмното. Тътреше крака, защото обичаше да има звуци за компания.

Фаун се обърна към Даг. Отблясъците на огъня бяха оранжеви по кожата и жълтеникави по бялата му риза, а очите му бяха тъмни. Изглеждаше уморен и объркан, но ѝ се усмихна окуражително.

— Готов ли си?

— Не съм сигурен, но пък съм любопитен. Това не е най-доброто качество на патрулния, но какво да се прави.

Тя запали един свещник и поведе. Даг се надигна с пъшкане и тръгна след нея.

— Затвори и двете врати, скъпа — провикна се Нати от спалнята. — Така няма да ни шумят.

„Нито да ни чуват“. Фаун затвори вратата на кухнята с крак и заобиколи багажа на Даг и тъкачния стан. Нати беше седнала на тясното си легло в спалнята. Фаун остави свещника на масичката, запали още няколко свещи и се върна да затвори вратата. Даг седна на другото легло с лице към Нати, а Фаун се настани от лявата му страна.

— Тук сме, лелю Нати — каза Фаун.

— Госпожо — добави Даг.

Нати се подпря на хурката си, перлените ѝ очи сякаш проникваха в тях.

— Е, патрулен. Ще ти разкажа една история. След това ще ти задам един въпрос. После ще решим какво ще правим.

— На ваше разположение съм — отвърна Даг с онази учтивост, която използваше, когато бе леко притеснен.

— Ще видим — изсумтя тя. — Знаеш, че не си първият Езерняк, когото срещам.

— Усетих го.

— Животът ми беше предимно скучен. Живея в тази къща, откакто Трил се омъжи за Сорел преди тридесет години. Рядко напускам фермата, освен през някой пазарен ден, когато ходим до Уест Блу.

Всъщност Нати го правеше редовно, защото снабдяваше селото с качествени платове и надаваше ухо на селските клюки. Фаун все пак реши да не прекъсва тази... история, или каквото там беше. Спомен може би?

— Лятото, преди да се роди Фаун, беше много тежко. Майка ѝ беше болна, момчетата непослушни, а баща ѝ се скъсваше от работа както обикновено. Аз не можех да спя добре и затова нощем, след като

заспяха, ходех в гората. По това време от момчетата не можеше да се очаква никаква помощ.

Фаун си ги представи между три и десетгодишни и потръпна.

— Събирах корени и билки, за лекарства и бои. Пред нощта е по-спокойно и ароматите са по-различими. Тогава специално търсех див джинджифил, за да направя чай за стомаха на Трил. Както и да е, през онази нощ паднах и си изкълчих лошо глезена. Опитах да викам за помощ, но бях твърде далече от фермата, за да ме чуят.

Наистина, гората на север оттук се простираше почти на три мили, чак до следващата ферма. Фаун кимна.

— Мислех, че ще лежа така до сутринта, докато не открият, че ме няма, но чух шум. Боях се да не е някой вълк или мечка, но беше патрулен Езерняк. Отначало си мислех, че по-добре да беше мечка, но той се оказа приятен младеж. Докосна глезена ми с ръце и успокои болката чудодейно. След това ме занесе до къщата. Тогава наистина бях по-кльошава. Не беше толкова висок като теб — тя кимна към Даг, — но беше достатъчно здрав. И имаше красив дълбок глас, почти като твоя. Той ми обясни, че е от някакъв лагер далеч на изток и че това е първият му патрул. Мисля, че беше самотен и тъжеше за дома. Нахраних го тихо в кухнята, а той ми превърза глезена.

— Не знам дали ме възприе като изгубената си леля, или беше по-скоро като момче, намерило птиче с наранено крило, но на следващата вечер чух тропане по прозореца. Беше донесъл лекарства за крака ми и за корема на Трил. Този път обаче не остана. Поне лекарствата свършиха чудесна работа. — Тя въздъхна, потопена в скъпите спомени. — Той замина и не мислех за него, докато след около година не чух отново тропане по прозореца. Седнахме на задната веранда. Беше доволен, като чу, че Трил те е родила нормално, Фаун. Беше ми донесъл няколко малки подаръка, а аз му дадох плат и храна. На следващото лято вече го очаквах.

— На следващата година дойде още веднъж, но не беше сам — продължи тя. — Водеше невестата си, за да ми я покаже. Беше много горд с нея. Показа ми техните Езерняшки брачни гривни, мисля, че ги наричат обвързващи. Аз се интересувах от всякаква работа с нишки, въженца и панделки, както и от тъкане и плетене. Оставиха ме да ги подържа и да ги почувствам. Това не бяха прости плетени гривни. Бяха магически.

— Да — отвърна Даг тихо и Фаун го погледна любопитно. — Всеки от двамата влага по малко от собствената си същност в своята. След това обвързващата церемония слива същностите им и те си разменят гривните.

— Наистина ли? — Фаун опита да си спомни дали е виждала такива гривни на патрулните в Гласфордж. Да, Мари със сигурност имаше, както и няколко от по-възрастните. Тогава си мислеше, че са най-обикновени украшения. — Те правят ли нещо? Можеш ли да пращаш съобщения?

— Не. Но ако единият умре, другият усеща, защото същността изчезва от връвта. Често се махат в опасни ситуации, макар че, ако се повредят, може да се направят нови. Ако единият от семейството е на патрул, другият обикновено си носи гривната. Просто... за да знае. Когато се случи с другия, за онзи, който патрулира, е по-шокиращо, защото как да очакваш, че... Виждал съм подобно нещо два пъти. Не е хубаво. Патрулният се освобождава веднага, стига да е възможно. Много е неприятно да знаеш, че нещо се е случило, но да не знаеш как и да осъзнаваш, че вече си закъснял. Молиш се гривната да е изгоряла при пожар или нещо подобно, но така само подхранваш агонията си. Когато се събудих в лазарета след...

В стаята беше толкова тихо, че Фаун си помисли, че може да чуе пламъчетата на свещите.

— Знаеш ли, или трябва да довършваш такива изречения, или да не ги започваш — каза тя и го погледна.

Той въздъхна и кимна.

— Мисля, че мога да го кажа. В противен случай няма смисъл... Както и да е. Исках да кажа, че когато се събудих след Вълчи хребет с отрязана ръка, бях изгубил и гривната на Каунео, защото я носех на нея. Явно бе останала на хребета. Тогава не бях на себе си и исках да отида, да я намеря. Не искаха да ми кажат, че е мъртва, преди да съм се възстановил, но им се наложи. Не им повярвах. Просто исках да намеря гривната и да им докажа, че грешат. След време се пооправих.

Докато разказваше, гледаше настрани. Фаун бе затаила дъх. Даг я погледна и се усмихна, посегна и я докосна по ръката, но се намръщи от болка.

— Това беше много отдавна.

— Преди да се родя.

— Точно така. Не знам защо, но това ми звучи по-успокоително. Нати беше извила глава и го слушаше внимателно.

— Знам едно нещо, патрулен — заговори тя, след като усети, че Даг няма да продължи. — Без тези гривни ти не си женен според Езерняшките обичаи.

Той кимна, но после се сети, че трябва да говори.

— Да. Така да се каже, те са видимото доказателство за брака. Като записването в селския архив и подписването в семейната книга, пред свидетели. Обвързващите гривни са в центъра на церемонията. Храната, танците и музиката, както и споровете между роднините, са просто добавка.

— А-ха — възкликна Нати. — Ето това е проблемът. Защото ако Фаун застане в гостната и размените обещания, и се подпишете, както каза, тя ще е омъжена, но ти няма да си женен. Та ето какъв е въпросът ми. Какво си намислил и как ще се погрижиш нещата да не се извъртят и да не я зарежеш обляна в сълзи?

Фаун се зачуди защо всички го държат отговорен за нейните бъдещи сълзи, а не обратното. Вероятно имаше нещо общо с проклетата разлика във възрастта. Някак си ѝ се виждаше нечестно.

Даг помълча известно време.

— Когато тръгнах за насам, няхах планове за сватба. Но скоро видях колко малко ценена от семейството си е Искрицата. Присъстващите правят изключение — побърза да добави той. Нати кимна мрачно. — Не че не я обичат или не се грижат за нея. Просто не я виждат такава, каквото е. Както аз я виждам. Те нямат усет, но все пак. Може би миналото замъглява погледите, може би не са я поглеждали скоро, а може и никога. Не знам. Но бракът сякаш повдига статута на една фермерска жена. Мислех, че мога да го направя за нея съвсем лесно. Поне така изглеждаше. Вече не съм сигурен. Но бях съвсем искрен за зестрата и овдовяването.

— На мен ми изглежда като празен подарък, патрулен.

— Да, само че не мога да извърша обвързване тук. Дори не мога да изплета гривна. Трябват две здрави ръце, а аз нямам нито една. Освен това не съм сигурен дали Фаун би могла да си направи, а и няма кой да направи свързването. Мислех, когато стигнем лагера, да опитам обвързването, въпреки трудностите.

— Мислиш ли, че семейството ти ще се зарадва?

— Не — отвърна той честно. — Сигурно ще са против. Но досега съм преодолявал всичко, срещу което ме е изправял животът.

— Прав е, лельо Нати — осмели се да каже Фаун.

— А какво ще стане, ако я изхвърлят? Както е ставало в други случаи.

Даг отново замълча за известно време.

— Тогава ще тръгна с нея.

— Ще се махнеш от хората си? Би ли могъл? — учуди се Нати.

— Не и по избор. — Свиването на раменете не можеше да прикрие тревогата му. — Но ако решат да скъсат връзките си с мен, не мога да ги спра.

Фаун примигна изненадано. Досега само бе мечтала каква радост могат да си доставят двамата. Не беше мислила, че тази лодка тегли твърде много салове. За разлика от Даг.

— Така, така — продължи Нати и потропа с хурката по пода. — И аз поразмислих, патрулен. Аз имам две ръце, както и Фаун.

Даг сякаш замръзна.

— Аз... не знам дали ще свърши работа. — Последва нова пауза. — Но пък може и да стане. Имам някои познания. Фаун познава тези земи и ще набави останалите неща. Трябва и коса от нас двамата. Моята е малко къса обаче.

— Мога да се оправям с къси нишки — отвърна му Нати.

— Даже нещо повече. Искрице... — Даг се обърна към нея. — Дай ми нещо, направено от леля ти. Искам да го подържа. Нещо много фино, ако има.

— Мисля, че знам какво иска. Скъпа, виж в сандъка до леглото. Сватбената риза на Флеч.

Фаун отиде до дървения сандък и вдигна капака. Ризата беше най-отгоре. Вдигна я за раменете и разгъна бялата тъкан. Беше почти завършена. Дори гладките седефени копчета бяха пришити отпред.

Подаде я на Даг, а той я разстла върху коленете си и започна да я докосва внимателно, като внимаваше да не скъса нещо с куката си.

— Това не е само от един материал, нали?

— Лен за здравина, памук за мекота и малко коприва за блясък — отговори Нати. — Специално я изтъках.

— Езерняшките жени не правят такива фини платове. Отнема твърде много време, а не разполагаме с време.

Фаун, която бе мислила ризата му за долнокачествена, я погледна с ново око.

— Помагах на Нати и мама да нагласят стана за този плат миналата зима. Цели три дни. Беше толкова скучно и пипкаво, че щях да откача.

— Езерняшките станове са много по-малки, за да могат да се разглобяват и да се пренасят лесно, когато местим лагера. Не бихме могли да носим голяма дървена рамка като тази. Това е фермерски инструмент. Също като къщите и плевните. Мишени... — Той отново наведе поглед към ризата. — В това има добра същност. Преди е било част от растения и животни. Сега е напълно трансформирано. В едно цяло. Наистина добро майсторство. — Вдигна очи към Нати и я погледна любопитно. — Освен това вътре е втъкана благословия.

Фаун можеше да се закълне, че леля ѝ се усмихна — съвсем лекичко.

— Опитях — отвърна скромно Нати. — Все пак ще е сватбена риза.

Даг стана и кимна на Фаун да прибере дрехата. Тя я сгъна внимателно и я върна в сандъка. Между Даг и Нати бе увиснало напрежение и тя не смееше да се намеси, за да не развали нещо.

— Склонен съм да пробвам с обвързващите гривни, ако и ти си съгласна, лельо Нати — каза Даг. — Това със сигурност ще промени спора вкъщи. Ако не проработи, няма да сме в по-лошо положение от сега, а ако стане... ще сме много напред.

— Прямо какво? — попита Нати.

— Ще разберем, като пристигнем — изсумтя той.

— Честен си. Е, добре, патрулен. Споразумяхме се.

— Искаш да кажеш, че ще говориш с мама и татко за нас? — Фаун искаше да скочи и да запищи. Вместо това се метна на леглото на Нати и я засипа с прегръдки и целувки.

— Стига, стига, скъпа. Ще ме удушиш. — Нати се изправи и се обърна към Даг.

— Даг, има още нещо. Ако искаш да ме изслушаш.

Той повдигна вежди — досега не го бе наричала по име.

— Аз съм добър слушател.

— Да, забелязах. — Нати замълча за момент. После се размърда, сякаш ѝ беше неудобно или се срамуваше. — Преди да си замине, онзи

Езерняк ми направи един последен подарък. Защото казах, че съжалявам, че никога не съм виждала лицето му. Всъщност подаръкът беше от жена му. Тя явно разбираше от Езерняшко лечителство.

— Слели сте същностите си — уточни Даг. — Това е малко интимно. Даже доста.

Нати понижи глас, сякаш разкриваше най-тъмните си тайни.

— Тя сякаш ми зае очите си. Той не беше много по-различен, отколкото си го представях. Макар че не очаквах червената коса и силен тен у човек, който спи през деня и се движи нощем. Бях смаяна... — Тя направи дълга пауза. — Знаеш ли, никога не съм виждала лицето на Фаун. — Спокойният ѝ тон не можеше да заблуди никого.

Даг се облегна назад и примигна.

— Може би си твърде уморен — продължи Нати в последвалата тишина. — Може и да е твърде трудно. Твърде много.

Даг преглътна и прочисти гърлото си.

— Признавам, че тази вечер съм доста уморен. Но бих искал да опитам. Не съм сигурен, че ще стане, и не желая да те разочаровам.

— Ако не стане, няма да сме в по-лошо положение от сега. Сам го каза.

— Така е. — Той се усмихна на Фаун. — Искрице, може ли да си сменим местата?

Тя се премести от леглото на Нати, а той зае мястото ѝ. Размърда рамене и извади ръката си от превръзката.

— Внимавай — предупреди го Фаун.

— Мисля, че няма проблем, ако я повдигам от рамото и не се опитвам да мърдам с пръсти. Нати, ще трябва да докосна слепоочията ти. От дясната страна мога да използвам пръстите си, но отляво ще трябва да го направя със задната част на куката. Няма да се притесняваш, нали?

— Както кажеш, патрулен. — Нати се поизправи и застана неподвижно. След това нервно облиза устни. Перлените ѝ очи се взираха в пространството. Даг мина зад нея и вдигна ръце към главата ѝ. Освен малко странното му изражение нямаше какво да се види.

Фаун улови момента само защото Нати се сепна, примигна и извъртя глава към Даг.

— О! Не гледай тази старица. Нямам желание да виждам нея. Погледни натам.

Даг послушна завъртя глава и се усмихна на Фаун. Тя му отвърна, задъхана от напрежение.

— Леле! — въздъхна Нати. — Патрулен. Едва ли в целия свят има нещо по-красиво.

— И аз така мисля — отвърна Даг. — Освен лицето виждаш и нейната същност. Точно както я виждам аз.

— Така ли? — прошепна Нати. — Това обяснява много неща. — Тя се взираше във Фаун, сякаш се опитваше да запомни всяка нейна чертица. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, блещукаха на светлината на свещите.

— Нати — обади се Даг, сякаш се извиняваше. — Не мога да го задържа много дълго. Съжалявам.

— Всичко е наред. Това е достатъчно. Е, не е, но знаеш какво искам да кажа.

— Да, знам. — Даг въздъхна и я пусна. Вмъкна шинираната си ръка в превръзката и се наведе към пода.

— Пак ли ти е лошо? — Фаун се зачуди дали не трябва да донесе ведро.

— Не. Малко ме боли главата. И ми се вие свят. — Той примигна няколко пъти и изправи рамене. — Днес ми взехте здравето. Имам чувството, че съм патрулирал десет дена без почивка. В най-лошото време.

Нати се изправи, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Фаун, скъпа, натикали са ни в ужасна дупка. Защо никога не си ми казвала? Ще накарам момчетата да измажат стените.

— Това е добре. Но мен няма да ме има.

— Да, но аз ще съм тук. — Нати изсумтя решително.

След няколко минути се подпря на хурката и стана.

— Хайде. Да започваме.

Двамата я последваха през стаята за тъкане и в кухнята. Фаун се притисна към Даг и той обви лявата си ръка около кръста ѝ. Цялото семейство се бе събрало около масата с лампата. Мама, татко и Флеч бяха в отсамния край, а близнаците и Уит — от другата страна. Всички ги погледнаха предпазливо. Вероятно бяха разговаряли тихичко, ако изобщо се бяха осмелили да говорят.

— Всички ли са тук? — попита Нати.

— Да, лельо.

Леля Нати спря в средата на кухнята и потропа с хурката. Фаун не я бе виждала в такава поза, откакто бе разрешила спора с Бойър заради белите на близнаците и опита на Уит да организира състезание с крави преди много години. Нати си пое дълбоко дъх — всички останали бяха затаили своя — и обяви високо:

— Доволна съм. Фаун ще си получи патрулния. Даг ще си получи неговата Искрица. Трил, Сорел, вие се погрижете за това. А останалите — тя опули белите си очи, за да засили ефекта, — ще се държите поне веднъж прилично!

Обърна се и тръгна рязко към стаята за тъкане. Не пропусна да размаха хурката си, в случай че някой е достатъчно глупав да оспорва последните й думи, след което тръшна вратата зад себе си.

17.

На другата сутрин Даг се събуди и откри, че следващата му задача ще е да отиде с Фаун и родителите ѝ при селския архивар в Уест Блу, за да подготвят сватбата. Фаун беше нервна, докато го бръснеше и му помагаше да се облече. Отначало той не можа да разбере защо, след като тя бе свикнала с този ритуал, а той дори не беше кисел тази сутрин. Най-сетне разбра, че причината е в това, че днес ще се срещнат с хора извън семейството. Уест Блу за пръв път щеше да зърне Даг Езерняка. „Онзи високият тип, дето го домъкна Фаун Блуфийлд“.

Не искаше да оставя съзнанието си да блуждае в по-неприятни мисли, но единственият жител на селото, когото бе видял досега, беше Съни Соуман. Не можеше да се надява, че Съни няма да разпространява слухове, а вече бе доказано, че той обича да променя фактите. Може би Блуфийлд бяха единствените съюзници на Даг наоколо, но той не искаше да се хваща за тази сламка. Затова остави Фаун да го направи възможно най-представителен, макар че не ѝ беше лесно.

Селцето, което отстоеше на три мили южно, изглеждаше доста спокойно, докато Сорел минаваше със семейната каруца по единствената улица. По небето плуваха пухкави бели облаци и нямаше изгледи да вали, което допринасяше за измамно веселото настроение.

Селцето съществуваше заради мелницата, малката дъскорезница и дървения мост за каруци, който изглеждаше наскоро разширен. Около празния пазарен площад имаше ковачница, кръчма и още няколко сгради, построени от речен камък. Сорел спря каруцата пред една от тях и влезе вътре. Даг го последва, като едва успя да се наведе на вратата, за да не си разбие главата.

За щастие таванът беше достатъчно висок. Предното помещение беше нещо средно между хол и училищна шатра в лагера, с полици, напълнени с навити пергаменти и подвързани книги. Явно архивът се простираше и в останалите стаи. През задната врата се появи и самият архивар, който, ако се съдеше по изцапаните му с пръст колена, се

занимаваше с градинарство. Беше възрастен, с остър нос и сериозен корем и се представи като Шеп Соуър.

Поздрави семейство Блуфийлд като стари приятели и бе наистина поразен от Даг.

— Бре, бре, бре — каза, когато Сорел обясни целта на посещението им. — Значи е вярно! — Наперената му жена също дойде, огледа Даг, направи реверанс и откъмна Трил настрана.

Регистрацията всъщност не беше сложна. Състоеше се в това архиварят да намери съответната подвързана с кожа книга, да я остави на масата, да отгърне на поредната страница и да нанесе новите редове. Искаше имената на родителите на двойката, макар че написа тези на Фаун, без да се замисля. Поколеба се, когато Даг му каза рождената си дата. Погледна го учудено и го помоли да повтори. Сорел му обясни брачните договори, за да бъдат записани правилно, и отговори на няколко уточняващи въпроса.

Някъде по това време Даг разбра, че тази услуга си има цена и че се очаква да я плати младоженецът. За щастие си беше взел кесията, а още по-хубавото бе, че разполагаше с достатъчно монети. Накара Фаун да извади кесията и да плати. Очевидно за тези, които не разполагаха с пари, имаше и други възможности за плащане.

— Често идват хора, които не могат да пишат — обади се Соуър и кимна към превръзката на Даг. — Аз го написвам вместо тях, а те слагат кръстче и свидетелите го потвърждават.

— Минаха шест дни, откак си счупих ръката. Мисля, че ще се справя — каза Даг. Остави Фаун да се подпише първа, след това я помоли да топне перото и да го мушне в пръстите му. Болеше, но се търпеше. Почеркът му не беше от най-добрите, но се четеше. При този признак на грамотност архиварят като че ли се учуди.

Жена му и майката на Фаун се върнаха. Госпожа Соуър — вече го гледаше още по-учудено — се наведе над рамото на мъжа си и прочете на глас:

— Даг Редуинг Хикори Олеана.

— Олеана ли? — попита Фаун. — Това не съм го чувала.

— Значи ще се казвате госпожа Фаун Олеана, така ли? — обади се архиварят.

— Всъщност това е името на провинцията — отвърна Даг. — Редуинг е това, което вие наричате фамилия.

— Фаун Редуинг — опита се да експериментира Фаун. — Ха!
Даг се почеса по челото с куката.

— Още по-объркващо е. Според Езерняшкия обичай мъжът взема името на шатрата на жената. Тоест аз ще стана... Даг Блуфийлд Уест Блу Олеана.

Сорел изглеждаше ужасен.

— И какво ще направим? Ще си разменим имената? — попита Фаун объркано. — Или ще вземем и двете? Редуинг-Блуфийлд. Редфийлд? Блууинг? Е... имаме няколко дни да помислим.

Сорел и Трил се спогледаха и се подписаха отдолу. Датата бе уговорена за първия момент — след обичайните три дни изчакване, — в който архиварят щеше да е на разположение. За облекчение на Фаун това се оказа следобедът на третия ден.

— Бързате ли? — попита меко Соуър и погледна корема на Фаун. Даг не загря веднага какво точно пита.

— За съжаление вкъщи ме очакват много задължения — отвърна Даг и прегърна Фаун през раменете. Всъщност, докато не му зараснеше ръката, щеше да е толкова безполезен в лагера, колкото и тук. Нямаше значение на кое място щеше да се излежава и да се ядосва. Но все пак си оставаше и притеснителният въпрос със споделящия нож, въпреки че напоследък му се бяха струпали други проблеми.

Когато Даг, Фаун и родителите ѝ излязоха, от прозореца на Соуър се отдръпнаха трима души и се престориха, че просто минават. От другата страна на улицата две млади жени бяха привели глави и хихикаха. Групата младежи пред кръчмата се размърда и се прибра вътре — двама особено бързо.

— Това не беше ли Съни Соуман? — намръщи се Сорел.

— А с него май беше Рийд? — каза Фаун.

— Тука бил значи цяла сутрин! — възкликна Трил. — Жив ще го одера.

— Фермата на Соуман е втората на юг след селото — поясни Фаун.

Даг кимна. Доколкото бе разбрал, почти цялото село се събираше в кръчмата. Съни сигурно бе осъзнал, че тайната му е запазена, в противен случай едва ли щеше да има добри отношения с близнаците. Дали някои от тези нехранимайковци не бяха приятелите, с които го бе

заплашил? Или това бе празна заплаха? Не можеше да прецени. Във всеки случай едва ли щяха да направят нещо на Фаун в присъствието на братята й.

Всички се качиха в каруцата и Сорел подкара коня в тръс. Уест Блу остана назад.

„Три дни“. Нямахше причина тази фраза да кара стомаха му да се преобръща, но... „Три дни“.

След обяда Даг заряза фермерските обичаи, за да обърне малко внимание на своите. Двамата с Фаун тръгнаха на обиколка из фермата.

— Какво всъщност ще търсим? — попита тя, когато я поведе към старата плевня.

— Няма точна рецепта. Неща за предене, със сантиментална стойност, за да уловят по-лесно същността ни. Косата, да речем, винаги става, макар че моята е малко къса. Конските косми ще добавят дължина и здравина. Използват ги не само за брачни гривни.

Фаун започна да събира косми от опашките и гривите на Грейс и Копърхед. Даг се беше облегал на преградата и нежно напомняше на жребеца за тяхното споразумение, че ще се отнася добре с Фаун, ако не иска да нахрани вълците. Конете разбираха повече чрез асоциации, а неговият не беше от най-умните, но с помощта на усета си Даг успя да му втълпи идеята. Копърхед изтърпя скубането на космите и даже взе парче ябълка от ръката на Фаун, без да се противи.

В земите на Блуфийлд нямахше водни лилии, но за радост на Даг намериха един дренажен канал, покрит с папур, в който гнездяха червенокрили косове. Даг държеше на куката обувките на Фаун и я окуражаваше, докато тя отвратено джапаше из калта и събираше пера и мъхчета от папура. След това отново започнаха да обикалят полето. Не беше сезонът на млечната трева и стеблата бяха безполезни, но все пак откриха няколко растения от миналата есен, които не бяха цъфнали. Скоро Даг обяви, че са събрали достатъчно неща.

Отнесоха всичко в стаята за тъкане. Нати беше приготвила своите предложения: лен за здравина, малко памук, закупен от южния бряг на река Грейс, за мекота и малко коприва за блясък, всичките боядисани в тъмен цвят. Фаун стисна устни и се зае с косата, като започна от Даг. Беше много внимателна, но не защото не искаше да го

пореже, а защото се стараеше да не изглежда като плашило в деня на сватбата. След това взе едно малко огледало и внимателно отрязва няколко от къдриците си. Даг я наблюдаваше внимателно и броеше часовете, откакто за последно си бяха легнали заедно. Нямаше търпение това да се случи отново. Само три дни...

Фаун смеси съставките в две кошници и изчака, затаила дъх, леля Нати да ги опипа намръщено и да обяви, че са готови за следващата стъпка. Оформянето на толкова различни неща в нишка беше много нежна и пипкава работа и накрая дори пръстите на Фаун се измориха.

След вечеря се заеха със самото предене. Мъжете от семейството вероятно си мислеха, че тримата се занимават с някакъв Езерняшки обичай, за да задоволят Даг, но пък бяха добре обучени и нямаха намерение да безпокоят Нати във владенията ѝ, така че се пръснаха по разни задачи. Трил разтребваше кухнята и понякога ги поглеждаше, но не казваше нищо.

След известно обсъждане решиха Фаун да преде, защото според Даг така се увеличаваше шансът да предаде част от същността си на връвта, въпреки че Нати щеше да се справи по-добре. Фаун каза, че ще работи на чекръка, защото ѝ е по-лесно. Всъщност щом нагласи материалите и започна, нещата потръгнаха по-бързо, отколкото очакваше Даг. Накрая тя гордо подаде на леля си двете кълбета с груба двойно усукана нишка, нещо средно между прежда и тетива.

— Нати щеше да го направи по-гладко — въздъхна Фаун.

— Това ще свърши работа — отвърна леля ѝ, въпреки че напипваше неравностите.

— Продължаваме ли? — попита нетърпеливо Фаун. Вече се бе стъмнило и работеха на свещи.

— По-добре да си починем до сутринта.

— Аз съм добре.

— А аз ще съм по-добре на сутринта, Искрице. Хайде, смили се над стареца.

— О, добре. Работата със същността те изцежда здраво. Пак ли ще стане като с купата?

— Не. Този процес е по-естествен. Правил съм го. Е, всъщност майката на Каунео се занимаваше с преденето, защото ние не знаехме как. Но пък заплитането и обвързването го правихме сами.

— Тази нощ няма да мога да заспя.

Всъщност можа, но чак след като леля й се скара, че шава като дървеница. Лекият й кикот беше последният спомен на Даг от тази нощ.

На другия ден след закуска и след като останалите се магнаха, се събраха отново в стаята за тъкане. Този път Даг затвори вратата. Примъкнаха пейката от верандата, за да може Фаун да седне, а Даг да застане зад нея. Нати се настани до коляното й, слушаше, леко килнала глава, и се опитваше да разтвори максимално слабия си усет. Фаун се упражни на някаква връв от четири нишки, изплетена по метод, който имаше еднакво име сред фермерите и Езерняците.

— Ще започнем с моята връв — каза Даг. — Най-главното е да не спираш заплитането, когато улови същността ми, защото в противен случай ще я изпусне и ще трябва да почваме отначало. Това не е голям проблем, но е дразнещо да се наложи да се върнеш, когато си почти готов.

Тя кимна и завърза четирите края за един гвоздей, забит за удобство в пейката.

— Готово. Кажете кога да започна.

Даг измъкна дясната си ръка от превръзката и застана зад нея. Целуна я по ухото, за да й вдъхне кураж. След това докосна пръстите й и нишката и вдигна ръка над нейните ръце. Същността му потече през дясната длан и се свърза с нишките.

— Готово, закачих се. Давай.

Тя започна да дърпа и усуква. Изтеглянето на същността му беше очевидно и той си спомни колко странно се бе почувствал първия път в гористата Лутлия. И сега беше доста странно. Сякаш можеше да види преместването на светлината и сенките, докато слънцето се изкачваше по небето.

Докато тя успее да заплете две стъпки връв, раменете и дясната му ръка вече се тресяха.

— Добре — прошепна той. — Стига толкова.

Тя кимна и завърза финалния възел.

— Нати, готова ли си?

Нати се наведе и следвайки инструкциите, сръза нишката до възела. Даг усети дръпването в същността си и едва не ахна.

Фаун се протегна и стана от пейката. След това се обърна и подаде връвта на Даг.

Той кимна и прокара пръсти по нея. Усещането беше странно, все едно се гледаше в криво огледало, но поне същността му се бе вплела.

— Чудесно! Стана! Направихме го, Искрице!

Фаун се усмихна и подаде връвта на леля си. Нати я пипна и също се усмихна.

— О, да. Дори аз го усещам. Добра работа, дете!

— А другата? — попита нетърпеливо Фаун.

— Поеми си дъх — посъветва я Даг. — Раздвижи се малко. Следващата ще е малко по-сложна. — Можеше дори да е невъзможна, признаваше го пред себе си, но нямаше намерение да го казва на Искрицата. Важно бе да не разклати увереността ѝ.

— О, да, сигурно са те заболели раменете! — възкликна тя и се покатери на пейката, за да го разтрие. Той не можеше да протестира срещу подобно нещо, макар че му идваше да се разтопи. Спомни си какви други неща правеха тези ръце. Не сега. Трябваше да остане съсредоточен. Още само два дни...

— Достатъчно, нека пръстите ти да починат. — Той закрачи из стаята, чудеше се какво още би могъл да направи, за да улесни предстоящата критична задача. Щеше да нагази в нещо, което не бе правил досега. Може би никой друг не го бе правил, дори в баладите.

Фаун отново зае мястото си на пейката и върза четирите краища на връвта си за гвоздеа.

— Готова съм.

Даг се наведе и вдъхна аромата на косата ѝ, за да се успокои. Прокара няколко пъти ръце по нейните, опитваше се да улови пролука в толкова живата ѝ същност. Ето, май имаше нещо...

— Почвай.

Ръцете ѝ се задвижиха, но след три усуквания се наложи да я спре.

— Чакай, спри. Това не е твоята същност, а моята. Извинявай.

Тя изпuffтя и разплете връвта.

Даг постоя за малко със затворени очи. Умът му се въртеше около неудобния спомен за същността на лявата му ръка, преди две вечери, когато бе оправил купата. Може би лявата се бе опитала да компенсира за счупването на дясната, както дясната бе направила преди много години, след осакатяването. Този път се съсредоточи, за да улови същността на Фаун от лявата ѝ ръка. Потърка я с куката си. Опита да я оципе с несъществуващите си пръсти. Ето! Беше уловил нещо, крехко и тънко.

— Давай.

Ръцете ѝ се задвижиха отново. Успя да направи десетина заплитания, но после крехката връзка се разпадна.

— Спри — въздъхна той. — Пак я изгървах.

— Уф! — изръмжа ядосано Фаун.

— Спокойно. Този път беше по-добре.

Тя потърка тила си в гърдите му. Можеше да я усети, че се мръщи, въпреки че от този ъгъл виждаше само косата и част от носа ѝ. След това усети, че тя се замисля.

— Какво?

— Каза, че хората слагат косми от косата си, защото е била част от същността и така по-лесно се влага. Защото е част от тялото, нали? Тялото ти произвежда същността.

— Да...

— А една вечер, докато те разпитвах за същността, каза, че човешката кръв остава жива известно време, след като напусне тялото. Нали?

— Какво правиш... — започна той неспокойно, когато тя дръпна ръката му с куката. Усети притискане, после още едно. — Искрице, спри! Какво правиш? — Наведе се напред и с ужас видя, че е срязала и двата си показалеца на не особено острия връх на куката. Фаун стисна ръце, та да изкара повече кръв, и отново хвана нишките.

— Опитай пак — изръмжа му решително. — Побързай, преди кръвта да спре.

Той я послуша. Отново прокара ръце, истински и призрачни, над нейните. Същността ѝ се изливаше заедно с кръвта и се свързваше с нишките.

— Давай — прошепна той.

Ръцете ѝ отново се задвижиха.

— Уплаши ме ужасно, Искрице, но това проработи. Не спирай.
Тя кимна. И не спря. Изплете връв, дълга колкото неговата, тъкмо когато пръстите ѝ спряха да кървят.

— Нати, готова съм.

Нати се наведе и клъцна зад възела. Даг усети как същността на Фаун бе прерязана, точно като неговата.

— Перфектно. Отсъстващи богове, стана чудесно.

— Наистина ли? — Тя се обърна и го погледна напрегнато. — Не усетих нищо. Нито веднъж. Стана ли?

— Беше... — Той търсеше точните думи. — Това беше повече от умно, Искрице. Беше брилянтно.

Очите ѝ засияха.

— Наистина ли?

— Аз никога нямаше да се сетя.

— Разбира се, че нямаше да се сетиш — изсумтя тя. — Щеше да се притесниш или да спориш с мен.

Той я прегърна и изпита някаква нова симпатия към странния начин, по който я бяха посрещнали майка ѝ и баща ѝ.

— Сигурно си права.

— Права съм, разбира се. — Тя се засмя по характерния си начин.

Даг я пусна и прибра шинираната си ръка в превръзката.

— Бързо иди да си измиеш ръцете. С много сапун. Нямаш представа къде е била тази кука.

— Къде ли не. — Тя се усмихна през рамо, погали връвта и тръгна с подскоци към кухнята.

Нати се пресегна, взе втората връв от пейката и я прокара през ръцете си.

— Не знаех, че ще направи това — опита да се извини Даг.

— С нея никога не знаеш. Предполагам, че ще те държи нащрек. Може би повече, отколкото ще искаш. Най-забавното е, че ти си мислиш, че знаеш какво правиш.

— Така беше — въздъхна той. — Може би защото непрекъснато правех едни и същи неща.

Искрицата се върна, водеше майка си. Даг се надяваше, че не ѝ е споменала за кръвта. Трил дръпна едната връв, за да провери дали е

здрава, и кимна умислено. След това бръкна в джоба на престилката си.

— Нати, помниш ли онази огърлица на мама с шестте златни мъниста, по едно за всяко дете? Тя се скъса, когато каруцата се преобърна в снега, и така и не я поправиха.

— О, да.

— Никога не съм си я слагала. От години си лежи на дъното на едно чекмедже. Мисля, че можеш да ползваш мънистата за крайните възли на тези върви.

Фаун погледна майка си въодушевено и взе едно от четирите мъниста от шепата ѝ.

— Нати, може ли? Даг, нали няма да пречат?

— Мисля, че са отличен подарък — отвърна Даг и взе мънистото от Фаун, за да го огледа. Вдигна очи към Трил и тя му кимна. — Много са красиви. Ще изглеждат добре на тъмната връв, а и краищата ще висят по-добре. За мен ще е чест да ги приема.

Дадоха ги на Нати и тя бързо и сръчно ги наниза и ги върза. Когато свърши, двете върви лежаха в скута ѝ като живи. Което донякъде си беше вярно.

— Ще изглеждат добре, когато Фаун отиде в твоите земи — обади се Трил. — Ще знаят, че ние сме... уважаващи хора. Така ли е, патрулен?

— Да — отвърна той. Надяваше се, че не лъже.

— Добре — каза тя.

Нати прибра вървите. Щеше да ги извади в деня на сватбата. Трябваше да се сплетат и да се благословят, за да завършат връзката между същностите. Знак за истински съюз за всеки Езерняк с усет. Съвестно изработени. Даг знаеше, че няма да забрави цял живот момента, в който Искрицата бе вляла гневно сърцето и кръвта си в тази гривна. „И ако сърцето ѝ спре, аз ще разбера“.

18.

„Един ден“ беше първата мисъл на Даг, когато се събуди на следващата сутрин.

Очакваше, че това ще е ден на кратки приготовления за скромната церемония и че ще има време да помисли за сериозната стъпка, която щеше да предприеме. Някъде в дълбините на съзнанието му се обаждаше тънко гласче. „Какво правиш? Как се озова тук? Това не влизаше в плановете ти! Имаш ли представа какво ще се случи, като се върнеш у дома?“ На последното можеше спокойно да отговори с „не“. А имаше и по-обезпокоителни въпроси. „Как ще защитиш Искрицата, след като не можеш да защитиш себе си? Децата ви ще са мелези. Никой няма да ги приема добре“.

Само че след закуска освен двете очаквани приятелки на Фаун пристигнаха още пет от сестрите им, четири снахи, няколко общи братовчедки и неизброима тълпа майки и баби. Бяха като ято скакалци, само че носеха храна, вместо да я унищожават. Говореха, смееха се, пееха, по-младите се кикотеха. Къщата се напълни до пръсване. Мъжете от семейството предвидливо се изнесоха в далечните краища на фермата. На Даг му беше интересно и остана. Поне за известно време.

Всъщност не беше лошо да го запознаят с млади жени, макар че повечето се смълчаваха или се кикотеха нервно. По-смелите видяха как Фаун се грижи за него и пожелаха да опитат. Скоро го хранеха и пояха като някакъв екзотичен домашен любимец. „Все едно ме угояват за колене“. След това една хихикаща тълпа, водена от едра матрона и от Фаун, която отказваше да му обясни каквото и да е, започна да измерва различни части на тялото му. Добре поне, че не всички. Стаята за тъкане, която обикновено беше тиха, сега бе претъпкана, а кухнята, освен че бе пренаселена, беше и безкрайно гореща заради непрекъснатото готвене на огнището. На обед Даг се присъедини към доброволното изгнание на мъжете, макар че остана наблизо, за да чува пеенето от прозорците. При липсата на мъже някои от песните бяха

доста смущаващи. Но пък нали това щеше да е сватбено тържество. Даг се радваше, че Фаун не е лишена от това празненство заради избора си на партньор.

Жените си тръгнаха преди вечеря с намерението на сутринта да се върнат за финалните приготовления и Даг най-после успя да се усамоти. Седна на предната веранда, залюля крака от ръба и се загледа към речната долина, която се оцветяваше в сиво от залеза. От старата плевня се чуваше гугукането на гълъбите. Това беше любимото място на Даг от цялата ферма и той смяташе, че този, който е построил къщата, е мислил същото. Имаше чувството, че основите на света му са рухнали и че няма с какво да ги замени. Освен с Искрицата. А тя се движеше толкова бързо, че се страхуваше, че ще я изпусне, ако мигне.

Мярна Ръш, който се отдалечаваше по пътя в спускащите се сенки. След случката с купата близнаците бяха спрели да се дърлят с него, но само защото въобще не говореха. Уит пък му бе станал истински почитател и го следваше непрекъснато, за да не изпусне някой магически номер. Даг се опитваше да го третира като безразсъден новобранец и това явно имаше ефект. Ако не си беше счупил ръката, можеше да го научи на стрелба с лък, което щеше да доукрепи отношенията им. Когато му спомена за това, остана изненадан от отговора: „Може би като дойдете другия път?“

Това го накара да се зачуди дали ще се върнат някога. Половината от целта на предложението му за брак беше да възстанови семейните връзки на Фаун в случай, че тя остане сама, ако той загине. Един Езерняк щеше да се присъедини към семейството на булката, просто така се правеше. Само че фермерите приемаха нови сестри, а не братя, и не бяха готови за обратното. Отне му известно време, но накрая разбра, че единствените хора, с които трябваше да се спогоди, за да вземе Фаун, бяха възрастните. Те така или иначе живееха с очакването един ден някой да я отведе. Даг беше малко необичаен случай, но в никакъв случай не нарушаваше обичая. За разлика от него, Фаун нямаше представа с какво ще се сблъска, щом стигнат в лагера.

Ръш се връщаше. Видя Даг на верандата и тръгна към него покрай старата плевня, през поляната, където понякога пускаха овцете да пасат. Останалото се косеше. Даг осъзна, че Ръш е напрегнат, и реши да отвори повече усета си.

— Хей, патрулен. Фаун те търси. Тя е долу, на края на алеята, където започва пътят.

Даг примигна и разтвори усета си напълно. Първо установи, че Фаун въобще не е там, а някъде в западния край, отвъд хълма. С нея имаше още някой — може би Рийд? — и сякаш не беше притеснена от нищо. Защо ли Ръш лъжеше? Аха. Гората не беше празна. В дърветата до пътя се криеха четири коня и четирима души. Три от същностите не познаваше, но четвъртата беше на Съни Тъпия. Най-вероятно и останалите трима бяха наперени фермерчета.

— Каза ли защо? — попита Даг, за да спечели малко време.

Ръш си пое дъх, чудеше се какво да отговори. Явно бе очаквал Даг да се втурне незабавно.

— Нещо свързано със сватбата. Не каза какво, но иска да отидеш веднага.

Даг се почеса с куката, доволен, че не бе обсъждал Езерняшките способности с друг освен с Фаун и Нати. Сега беше с една стъпка напред. Трябваше да реши как да ползва това предимство, защото вероятно бе единственото му. Щеше да е забавно да се заинати и да накара Ръш да измисля различни причини да го вкара в малката им засада. Но това щеше да остави на другите цяла нощ, в която да измислят нови планове. Не му се искаше да се занимава с тях сега, но в никакъв случай не желаше да го оставя за сутринта. Най-вече не искаше да притеснява Искрицата. Явно засега враговете се бяха прицелили само в него.

Изпрати усета си из ниските клони на дърветата, сред които се бе разхождал последните дни. Аха, ето го. Точно там. Започна да го обзема чувството, което се появяваше, когато се изправеше пред бандитски лагер или леговище на злина. Мишени. Знаеше какво да прави с мишени. А дали те знаеха какво да правят с него? Устните му се извиха. Сега щеше да ги научи.

— Даг? — обади се Ръш.

Не носеше бойния си нож, но пък и без това нямаше ръка, с която да го използва. Изправи се и разтърси лявата си ръка.

— Да, Ръш. Къде каза, че е?

— Долу до пътя — отвърна Ръш с облекчение. Отсъстващи богове, това момче не ставаше за лъжец. Кое то не беше чак толкова лошо.

— Ще дойдеш ли с мен?

— След малко. Ти тръгвай. Трябва да свърша нещо в къщата.

— Добре — отвърна Даг и заслиза по склона. След няколкостотин крачки зацепи направо през гората. Трябваше да изненада нападателите, за да се получи. Чудеше се колко ли бързо могат да тичат. Неговите крака бяха дълги, но те бяха по-млади. Реши да не рискува прекалено.

„Мари щеше да ме пребие заради този номер“. Мисълта беше странно успокояваща.

Промъкна се на петнадесетина стъпки от четиримата младежи, които се криеха в храстите и наблюдаваха пътеката. „Явно Съни е послушал съвета ми“. Вече се здрачаваше. Усетът щеше да му даде предимство, но искаше противниците му да могат да го видят.

— Здравсти, момчета — каза той. — Мен ли търсите?

Те подскочиха и се обърнаха. Русата глава на Съни се различаваше в сенките. Останалите не бяха нещо особено. Един набит, един мускулест като Съни и един кльощав. Достатъчно млади, за да са глупави, но достатъчно силни, за да са опасни. Тримата бяха въоръжени с бухалки, а Съни освен тояга носеше на колана си и ловджийски нож.

— Здравей, патрулен. Нека ти кажа какво ще се случи — изръмжа Съни.

Даг наклони глава, сякаш му беше любопитно.

— Не те искаме тук. След малко Ръш ще доведе коня ти, заедно с вещите ти, ще се метнеш на него и ще тръгнеш на север. И повече няма да се връщаш.

— Невероятно! И как според теб ще стане това, синко?

— Ако не го направиш, ще те пребием. Ще те вържем на коня и пак ще тръгнеш на север. Само че без зъби. — Съни се усмихна, за да подчертае заплахата. Приятелите му се размърдаха нервно, макар че единият опита да се засмее в знак на подкрепа.

— Виждам няколко проблема в плана ти. Първо, няма кон. Ръш ще си има много неприятности с Копърхед. — Даг отпрати усета си към старата плевня. Наистина, проблемите на Ръш тепърва започваха. Реши да не си отвлича вниманието с това. Цялото семейство беше предупредено да не се мотае край коня, когато той не е наблизо. Ръш обаче да си се оправя сам. Даг се помъчи да не се усмихне широко.

— Фаун се разбира с коня ти.

— Така е. Само че, за съжаление, вие изпратихте Ръш.

— Тогава ще вървиш пеш.

— След като ме пребиете? Мисля, че надценявате издръжливостта ми. — Той заговори по-меко. — Мислите ли, че четиримата ще се справите с мен?

Те зяпнаха превръзката и липсващата китка, после се спогледаха. Даг беше поласкан, че никой не се разхили. На тяхно място щеше да го направи. Всъщност набитият дори изглеждаше леко засрамен. Съни явно също бе по-предпазлив, щом си бе взел нож.

— Нека да се изясним. Отхвърлям поканата ви за пътуване. Нямам намерение да си изгървам сватбата. Вие сте повече от мен. Готови ли сте да ме убиете тази нощ? Колко от вас са готови да загинат, за да успеете? Помислихте ли как ще се чувстват семействата ви на сутринта? Как оцелелите ще обясняват какво се е случило? Убиването е доста мръсна работа и не свършва само със заравянето на трупа. Говоря от личен опит.

Трябваше да спре. Поне двама се вслушваха в думите му, а това не беше оригиналният план. Трябваше да има преследване. За щастие Съни и другият здравеняк започнаха да се приближават, заемаха позиции. Той отстъпи малко, за да ги окуражи.

— Нищо чудно, че Фаун те нарича Съни Тъпия.

Соуман изви глава. Един от приятелите му се изкикоти и си спечели гневен поглед.

— Фаун е курва. Но ти знаеш това, нали, патрулен?

„Чудесно“.

— Първо трябва да ме хванете, момчета. Ако краката ви са толкова бавни, колкото умовете ви, няма да имам проблем...

Съни скочи напред и замахна. Даг вече не беше там.

Тичаше нагоре по хълма, провираше се между дърветата. Ботушите му се хлъзгаха по шумата и влажните камъни. Ако се съдеше по тупването и писъка зад него, поне един от преследвачите се бе убедил колко е хлъзгава земята. Не искаше да ги загуби в гората, но трябваше да набере преднина, докато не стигне...

Ето тук.

Дървото, което бе избрал, бе дебело стъпка и половина. Нямахше клони до двадесет стъпки височина. Така поне щеше да е по-трудно на

момчетата да го последват. Стига да успееш да се качи. Извади дясната ръка от превръзката, за да не му пречи, заби куката, обви дънера с крака и започна да пълзи нагоре. Забиване, придърпване, забиване. Отново и отново. Беше изкачил петнадесет стъпки, когато преследвачите му се появиха и размахаха тоягите. В този момент му хрумна, че влага всичките си надежди в един малък дървен болт и няколко шева, които вероятно не бяха безкрайно здрави. Под коленете му се ронеха късчета кора и се изсипваха в ароматен дъжд. Ако куката му поддадеше, щеше да се издере сериозно между краката.

Добра се до първия клон, праметна крак и ръка през него и се изправи. Потърси целта си. Отсъстващи богове, трябваше да изкатери още петнадесет стъпки.

Един сух клон изпраця под крака му, но това се оказа полезно, защото успя да го изрита върху лицето на кльощавия, който бе започнал да катери. Младежът извика и падна, като му спечели малко време. Всъщност не се нуждаеше от много.

За негова радост наблизко профучаха два камъка. Той изпищя, сякаш го бяха уцелили, подмамваше ги да хвърлят още. При следващия залп се чу силно изтупване и сериозен писък отдолу. Даг се погрижи да чуят злобния му смях, макар че се бе задъхал като ковашки мех.

Почти бе стигнал. Проклетото нещо беше изнесено на един от страничните клони. Той стисна един клон с дясната си мишница. За пръв път през живота му му се искаше да е още по-висок. Ако не внимаваше, можеше да докаже, че е по-тъп и от Съни Тъпия. Още малко, още малко... успя да закачи клона с куката и го разтърси.

Гнездото на оси, голямо колкото диня, се откачи и започна падането си от тридесет стъпки. Според усета му повечето му обитатели се бяха прибрали за нощта. „Ставайте! Нападат ви!“ Опитът му да ядоса осите беше ненужен, защото гнездото падна на земята и се пукна. Последва сърдито бръмчене, което се чуваше чак до него.

Първите писъци бяха повече от задоволителни.

Той се притисна към дървото, пое си дъх и се зае с няколко задачи. Убеждаването на ядосаните оси да се тикат в крачоли, ръкави и яки не беше толкова трудно. Макар че с тях се работеше по-трудно, отколкото с комарите и светулките. Реши, че е въпрос на практика.

— А! В косата ми са, жилият мееее! — Гласът беше твърде писклив, за да различи на кого е.

— Ушите ми! Ръцете ми! Махнете ги, махнете ги!

— Съни, бързо към реката!

Чу тичащите стъпки, които се отдалечаваха, но се погрижи да си имат компания. Дори без усета си можеше да каже, че осите си вършат работата, по сърцераздирателните писъци, които се носеха из гората.

— Скачайте в реката — измърмори Даг, докато виковете се отдалечаваха на изток.

Оставаше въпросът със слизането.

Направи го бавно, до последните десетина стъпки, когато куката му се откачи. Поне успя да падне на крака и не си натърти гърба или шинираната ръка.

— Щеше да е по-лесно да ги изкормя.

„Не. Едва ли“.

Въздъхна и опита да се почисти от кората и листата със задната част на куката, след което прибра дясната си ръка в превръзката. Няколко заблудени оси изжужаха около него, но той ги прати след другите и тръгна към мястото, където бяха останали конете.

Отвърза юздите им, насочи ги на юг и се опита да внуши в ограничените им съзнания образ на конюшня, овес и подслон. Или щяха да намерят пътя към вкъщи, или Съни и останалите щяха да загубят няколко дни в търсене. Стига да можеха да вдигнат подутите си тела от леглата. Даг се бе погрижил, особено за Съни и за другия бияч, да не искат да яздят тази вечер. Както и през следващите дни.

Докато се качваше към къщата, срещна Сорел, който бързаше надолу. Мъжът стискаше вила и гледаше притеснено.

— Какви бяха тези ужасни писъци, патрулен?

— Няколко млади глупаци се бяха промъкнали в гората ти и решиха, че е много умно да замерят с камъни гнездо на оси. Не стана както си го представяха.

Сорел изсумтя, после се усмихна.

— Наистина ли?

— Мисля, че това ще е версията, която всички искат да чуят.

Сорел изръмжа по начин, който му напомни за Фаун.

— Е, явно има и нещо друго, но предполагам, че си се погрижил?
— Той се обърна и закрочи с Даг.

— За тази част, да. — Време беше да провери с усета си обора. Бъдещият му шурей беше жив, макар че същността му бе доста

напрегната. — Но има и друга. За която мисля, че трябва да се погрижиш ти. — Не беше работа на един патрулен водач да усмирява хората на друг. От друга страна, когато се обединяха, имаше солиден ефект. — Мисля, че ще стане по-бързо, ако все пак ме послушаш за някои неща.

— За кои?

— В този случай за Рийд и Ръш.

— Писна ми от техните глупости — измърмори Сорел. — Какво са направили?

— По-добре да оставим Ръш да ни каже. После ще видим.

— Ха! — възкликна Сорел, но го последва към старата плевня.

Плъзгащата се врата на обора беше отворена, а помещението бе осветено от един окачен фенер.

Грейс, затворена по-близо до вратата, изпръхтя неспокойно, щом влязоха. Помещението миришеше на коне, слама и тор. От отделението на Копърхед се чуваше друго пръхтене — гневно. Даг протегна ръка, за да спре Сорел, който забърза напред.

Беше трудно да не се разсмее при гледката, въпреки че се ядоса, като видя, че половината му багаж е разпилян и изпотъпкан от коня. В другия край на отделението имаше грубо скована ясла, а над нея имаше дупка, за да може да се хвърля сено директно от плевнята. Дупката бе достатъчно широка, за да се провре стиска сено, но не и за широките рамена на Ръш. Младежът бе използвал яслата за подпора и бе успял да натика двете си ръце и единия крак, като се опитваше да запази останалото си тяло от зъбите на Копърхед. Конят пръхтеше ядосано и непрекъснато посягаше, явно защото му доставяше удоволствие да гледа мъките на Ръш.

— Патрулен! — изпищя младежът. — Помогни ми! Укроти го тоя звяр!

Сорел го погледна разтревожено, но Даг поклати глава и се облегна на преградата.

— Ръш — започна той с весел тон. — Ясно си спомням как казах на всички, че Копърхед е боен кон и трябва да стоят далеч от него. Сорел, помниш ли?

— Да, патрулен — отвърна бащата, като подражаваше на тона му, и също се облегна на преградата.

— Знам, че си го омагьосал някак си! Махни го от мен!

— Ще видим. Сега се чудя какво търсиш при него, без мен, но с всичките ми вещи, които бях оставил в стаята за тъкане. Мисля, че и баща ти иска да чуе тази история.

Настъпи мълчание. Ръш за момент се отпусна и Копърхед посегна отново, като издаде някакъв звук, който явно съответстваше на конски смях. Ръш побърза да се набере отново.

— Гадният ти кон ме нападна! — оплака се Ръш. Ризата му беше скъсана на едното рамо, имаше и малко кръв, но си личеше, че нищо не е счупено.

— Стига де — отвърна подигравателно Даг. — Това е било само любовно похапване. Ако Копър наистина те беше нападнал, щеше да ти откъсне ръката без проблем. Говоря от опит.

Щом осъзна, че няма да получи никакво съчувствие, Ръш се ококори.

Даг запази мълчание още известно време.

— Какво искате да знаете? — попита накрая Ръш. Сърдито.

— Сигурен съм, че ще се сетиш.

— Татко, кажи му да ме пусне!

Сорел въздъхна тежко.

— Ръш, като бяхте малки, съм ви измъквал с Рийд от множество бъркотии. Защото всяко момче има право да извърши своя дял глупости. Но както напоследък почнахте да ми повтаряте, вече не сте малки. Щом сам си се забъркал, сам се оправяй.

Ръш беше потресен от това неочаквано родителско предателство. Започна да дрънка някакви неща за измислената среща с Фаун.

Даг поклати глава към Сорел, който гледаше все по-намръщено.

— Не — прекъсна го Даг отегчено. — Не е това. Помисли пак, Ръш. — Направи кратка пауза. — Трябва да спомена също, че Съни Соуман и неговите приятелчета вероятно вече са на половината път до Уест Блу. През повечето време под вода. Не мисля, че ще се върнат следващите няколко дни.

— Как успя... Не знам за какво говориш!

Нова пауза.

— Добре ли са? — попита тихо Ръш.

— Ще оживеят — отвърна Даг безразлично. — Може да ми благодариш по-късно.

След още няколко фалстарта Ръш си призна. Общо взето историята беше такава, каквато очакваше Даг. Младежка конспирация, замислена в кръчмата. Според версията на Ръш Рийд беше основният двигател, тъй като бил ужасен, че сестра му ще се омъжи за ядач на трупове. Мотивите на самия Ръш бяха премълчани. Даг не беше сигурен дали това е вярно, или Ръш просто се опитва да прехвърли вината, но нямаше значение. Очевидно и двамата бяха замесени. Бяха намерили странен съюзник в лицето на Съни Соуман, който бе пожелал да се възползва от възможността да покаже мускули. Явно Съни не бе споменал за предишната си среща с Даг, което не беше никак изненадващо. Даг реши също да я премълчи. Сорел гледаше все по-сърдито.

Ръш най-сетне спря и в плевнята се възцари тишина. Младежът се отпусна леко — ръцете му вече не издържаха — и конят отново посегна да го ухапе.

— Слушай, Ръш — започна Даг. — Ще ти кажа какво ще стане. Готов съм да простя и да забравя плана да ме пребиете или да ме убиете и да заровите трупа ми вечерта преди сватбата. Ще оставя баща ви да се справи с факта, че ти застраши живота на приятелите си, защото нямаше да се дам без бой. Дори ще простя, че ме излъгахте. — В тона му се прокраднаха смъртоносни нотки и Сорел го погледна разтревожено. — Но няма да простя, че се канехте да излъжете Фаун. Планирали сте да й кажете, че съм избягал, когато се събуди щастлива от предстоящата сватба. Щеше да се почувства предадена и унижена пред всичките си приятели и семейството си и да се разплаче. Макар че вие най-вероятно щяхте да останете изненадани от реакцията ѝ. Харесва ли ти тази картинка, Сорел? Не? Чудесно. — Даг си пое дъх. — Не знам защо родителите ви са толерирали тормоза ви към нея, но това спира от утре. Не, спира още в този момент. Казваш, че Рийд се страхувал от мен? Не е било достатъчно. Ако само някой погледне накриво Фаун още веднъж, ще съжалява до края на живота си. Чуваш ли ме, Ръш? Погледни ме. — Не беше използвал този глас, откакто беше ротен капитан. Радваше се, че все още върши работа. Ръш почти щеше да се изтърве. Дори Сорел отстъпи една крачка. — Чуваш ли ме? Ръш кимна трескаво.

— Добре. Ще укротя Копърхед и ще слезеш долу. След това ще събереш вещите ми и ще ги оставиш там, откъдето си ги взел. Ще

поправите счупеното и ще изчистите изцапаното. Тъкмо с брат ти няма да мислите за глупости тази вечер. Каквото не може да се поправи, ще замените, а ако не може да се замени, ще се оправяте с баща си.

— Чу патрулния, Ръш — изръмжа Сорел. Беше почти толкова добро, колкото капитанския глас.

Даг докосна жребеца със същността си. Все пак вече от осем години беше с този червеникав идиот и го беше оттренирал. Копърхед беше разочарован, че губи играчката си, но наведе глава и започна да рови сламата, преструваше се, че не е станало нищо. Явно имаше доста общи черти с Ръш.

— Можеш да слизаш.

— Не е укротен — възрази Ръш боязливо.

— Напротив. Слизай. — Сорел повдигна вежди, но не каза нищо. Ръш се смъкна внимателно и започна да събира вещите на Даг, като поглеждаше боязливо към коня. Дрехите, раздърпаната завивка, преобърнатото седло и останалите неща от дисагите му. Поне лъкът бе останал невредим. Даг едва сдържаше гнева си и се стараяше да не мисли за Фаун, макар че трябваше.

Ръш се натовари и излезе от отделението.

— Сега стигаме до следващия въпрос. Какво да кажа на Фаун?

Стана тихо като в гробница.

— Според мен тя ще се притесни дори само да чуе дума за това. — Сорел се намръщи. — Не че искам да оневиня Рийд и Ръш. — Явно си представяше как Фаун ридае над потрошеното тяло на Даг. Ръш, който досега беше доста червен, започна да пребледнява.

— И на мен така ми се струва — каза Даг. — Но има осем души, които знаят какво се случи тази вечер. Четирима от тях със сигурност ще разказват лъжи и вероятно няма да имат еднакви версии. Ще тръгнат слухове.

Реши да ги остави да се изпотят пред тази перспектива.

— Не съм приятелски настроен към близнаците, въпреки че трябва. Няма да я излъжа заради тях. Но заради вас обещавам да не повдигам темата пръв.

Сорел гледаше безизразно, явно обмисляше предстоящите семейни разпавии.

— Това е достатъчно, патрулен.

Даг отново разтвори усета си, въпреки че близостта до двамата беше болезнена.

— Рийд и Фаун се прибират. Мисля да ти го оставя на теб, Сорел.

— Прати го насам — отвърна бащата през зъби.

— Ще го направя, сър. — Даг кимна учтиво.

— Благодаря, сър — отвърна му Сорел.

Фаун беше ядосана на Рийд, че я бе разкарвал из тъмното. Реши да запали няколко свещи, за да освети стаята и да си оправи настроението. Зарадва се, когато чу стъпките на Даг на предната врата. Рийд беше влязъл за нещо в стаята за тъкане и се показва с триумфална усмивка. Тъкмо щеше да го попита защо е толкова щастлив, когато видя как усмивката му изчезва — беше видял Даг. Фаун се ядоса още повече на брат си, но предпочете да прегърне Даг.

Той отвърна на прегръдката ѝ и се обърна към Рийд.

— Татко ти те вика в старата плевня. Веднага.

Рийд го гледаше, сякаш е отровна змия.

— Защо? — попита с подозрение.

— Мисля, че двамата с Ръш ще ти обяснят по-добре. — Даг наклони глава и се усмихна. Фаун не беше виждала по-недружелюбна усмивка през живота си. Рийд не посмя да спори и излезе. Фаун го чу как затръшна предната врата и приглади непослушните си къдрици.

— Ама че простотия!

— Къде ходихте?

— Замъкна ме чак до задното пасище, за да му помогна с някакво теле, което се заклешило в оградата. Явно се бе измъкнало само, докато отидем. След това ме накара да проверим оградата, нали така и така сме там. Нямам нищо против ходенето, но имам и други задачи. — Изглежда Даг неодобрително. Не че беше от най-спретнатите, но сега беше направо мърляв. — Успя ли да си помислиш?

— Да. Имах много просветляващ час. Беше полезно.

— Обзалагам се, че не си седял мирен. — Тя махна няколко листа и клечки от ризата му и видя нова дупка на панталоните, близо до коляното. — Ходил си в гората. Не знаеш кога да спреш. Какво, да не си се катерил по дърветата?

— Само на едно.

— Това е много глупаво, с тази ръка! — Тя се намръщи. — Падна ли?

— Не успях.

— Трябва да си по-внимателен. Да се катериш по дървета! Не искам младоженецът да е съвсем потрошен за сватбата.

— Знам — усмихна се той.

Изведнъж Фаун осъзна, че са сами в къщата. Той явно се сети за същото, защото седна на стола и я придърпа към себе си.

— Няма да могат да ни държат разделени още дълго.

— Дори да ни вържат — съгласи се той. — Реши ли къде искаш да прекараме утре вечер? На път или тук?

Тя въздъхна.

— Ти имаш ли предпочитания?

Той отметна косата от челото ѝ с устни, най-вече защото не искаше да я докосва по лицето с куката. След това започна да се спуска надолу с целувки.

— Тук ще е по-лесно физически. Не можем да стигнем до лагера за един ден. Ако правим бивак, ще трябва да свършиш повечето работа.

— Не се боя от работа.

— Има и още нещо. Няма да правим просто любов, а спомени. Ще запомниш този ден за цял живот. Единственият въпрос е какви спомени би искала да си създадеш.

Говореше гласът на опита. Може би трябваше да го послуша.

— Според фермерския обичай семейството отива в новата къща, за да спи под нов покрив. Празненството си продължава. Ако останем, съм сигурна, че накрая ще се наложи да мия чинии посред нощ. В никакъв случай не искам подобно нещо.

— Нямам къща за теб. Дори не нося и шатра. Покривът ще е от звезди, и то ако не вали.

— Не мисля, че ще вали. По това време на годината такава ясно небе се задържа поне няколко дни. Трябва да призная, че предпочитам леглата в странноприемниците пред нивите, но с теб поне няма комари.

— Мисля, че ще си намерим нещо по-добро от нива.

Тя продължи малко по-сериозно:

— Това място е твърде изпълнено със спомени. Някои са добри, но повечето са болезнени. Къщата ще е пълна с хора от семейството. Искам да съм някъде, където няма спомени. — „И роднини“.

Той кимна разбиращо.

— Тогава ще тръгнем.

— Освен това се омъжвам за патрулен. Трябва да свиквам със спането под звездите. — Тя се усмихна и го погъделичка съблазнително по шията. — Може да се изкъпем в реката.

Той беше готов за съблазняване, очите му трептяха по любимия ѝ начин.

— Това е винаги добра идея. Чистият патрулен е...

— Рядкост? — предположи тя.

Обичаше начина, по който гърдите му ръмжаха под нея, когато се смееше. Като тихо земетресение.

— ... щастлив патрулен — довърши той.

— Можем да съберем дърва — продължи Фаун и го целуна.

— За голям, голям огън — измърмори той между целувките.

— Да разузнаем дали няма хищни катерици...

— Катериците са истинска напаст. — Той я погледна, макар че тя не си представяше как може да фокусира погледа си от толкова близко. — И трите неща ли? Много си оптимистична, Искрице!

Тя се засмя, доволна, че го вижда весел. Настроението му беше доста мрачно, когато беше влязъл.

За съжаление отвън се чуха тежи стъпки. Уит или Флеч, най-вероятно. Тя въздъхна и се надигна.

— Тогава ще тръгнем.

— Освен ако няма буря.

— Гръмотевиците и светкавиците не могат да ме задържат още един ден в тази къща — заяви тя решително. — Време е да продължим. Разбираш ли?

— Мисля, че започвам, фермерско момиче. Така ще е по-добре и за теб.

Тя открадна една последна целувка, преди да стане от скута му. „Утре няма да трябва да се крием“. Сърцето ѝ се разтопи от нежния му поглед, когато пусна ръката ѝ. Щом тази усмивка беше до нея, не я беше страх от никакви бури.

19.

На следващата сутрин Фаун претупа неизменните фермерски задачи, издои кравите и бързо ги подкара към пасището. Поради обясними причини правилото, че младоженците не трябва да се виждат преди сватбата, бе оставено за след закуска. Тогава се появи леля Роуз Блуфийлд, за да помогне на мама, заедно с най-добрите приятелки на Фаун Фили Блуфийлд и Джинджър Роупър.

Първо беше ред на къпането. Жените останаха на кладенеца, а мъжете тръгнаха към реката. Фаун се притесняваше да остави Даг на милостта на баща си, Флеч и Уит, но поне близнаците бяха натоварени с цял куп неприятни задачи. Джинджър и Фили я издърпаха, докато продължаваше да крещи да не мокрят шината на Даг. Последва половин час в голо и мокро суетене край кладенеца. Мама беше извадила най-хубавия си ароматизиран сапун. Като свършиха, се прибраха в спалнята и двете момичета се заеха с косата ѝ. Фаун с облекчение чу стъпките на мъжете и гласа на Даг, който даваше някакви инструкции на Уит.

Фили и Джинджър се стараеха да следват инструкциите, които бе запомнила от Риила, за начина, по който си сплитаха косите Езерняшките булки. Само че нейната беше твърде къдрава и нямаше да стане точно. Все пак успяха да направят плитки на слепоочията ѝ и да ги усучат като корона, докато останалата част падаше свободно. Фаун се погледна в едно огледалце и с учудване установи, че изглежда пораснала. Братът на Джинджър беше яздил сутринта чак до Мирър Понд, на четири мили нагоре по реката, за да откъсне няколко бели водни лилии, които да украсят прическата ѝ.

— Мама каза, че можеше да вземеш колкото рози поискаш — отбеляза Фили, докато гледаше ефекта.

— Тези са по-езерни — отвърна Фаун. — На Даг ще му харесат. Горкият си няма роднини и приятели тук и трябва да приема всичко фермерско. Знам, че съжالياва, че не може да изпрати даровете, преди да се прибере до лагера, а това обикновено се прави преди сватбата.

— Мама се чуди дали жените от неговия народ не се омъжват за него, защото е сакат — каза Фили.

Фаун реши да не обръща внимание на леката обида.

— Не мисля. Патрулните се нараняват непрекъснато. Освен това той е вдовец.

— Брат ми каза, че според близнаците конят му говорел като човек, когато наоколо нямало никой.

— Ако няма никой, откъде ще знаят? — изсумтя Фаун.

— И аз това се чудя — отвърна колебливо Джинджър.

— Освен това става дума за близнаците.

— Което си е достатъчно — допълни Фили. — Предполагам, че са си измислили и историята дето поправил магически счупената купа?

— Не. Това е вярно — призна Фаун. — Мама я прибра горе за всеки случай.

Последва тишина, докато Фили отблъскваше ръцете на Фаун, които се мъчеха да наместят нещо по прическата.

— Толкова е висок — започна лукаво Джинджър, — а ти си ниска. Според мен ще те смачка. Освен това и двете му ръце са контузени. Как ли ще са оправите тази вечер?

— Даг е много находчив — отвърна Фаун твърдо.

Фили я сръчка и се засмя.

— Ти пък откъде знаеш?

— Някой май е опитвал — обади се Джинджър. — Какви ги вършихте двамата през този месец?

— Не е ваша работа. — Все пак не може да се сдържи и добави ехидно: — Ще ви кажа само, че вече не бих погледнала фермерски момчета. — Това предизвика нов кикот, който обаче секна, щом влезе Нати.

Джинджър ѝ подаде един стол и тя разви плата, в който държеше изплетената връв. Тъкмо бе дала на Даг неговата заедно с изненадващия си подарък.

— Хареса ли си сватбената риза? — поинтересува се Фаун. Знаеше, че не може да я попита как изглежда.

— О, да, скъпа. Остана много доволен. Каза, че никога не бил обличал нещо толкова фино, и се учуди как сме я направили толкова бързо. Призна, че е облекчен, като е разбрал за какво било всичкото

това мерене, много го било притеснило. — Черната връв със златните мъниста в краищата лежеше в скута ѝ.

— Той къде ще носи своята? Аз къде да я сложа?

— Каза, че десничарите обикновено я носят на лявата ръка и обратно. Неговата си я сложи малко над приставката. Каза, че когато му дойде времето, той ще седне, ти ще застанеш срещу него и ще мога да извърша обвързването без проблем.

— Добре — отвърна Фаун колебливо. Мъчеше се да си го представи. Изпъна ръка и остави Нати да увие връвта няколко пъти и да върже нормален възел. Даг бе казал, че е вложила част от себе си вътре чрез кръвта, и трябваше да повярва на думите му.

Беше време за роклята, хубавата от зелен памук, изпрана и огладена. Другата ѝ хубава рокля беше вълнена и ставаше за зимата. Даг вероятно щеше да си спомня тази от нощта в Гласфорддж, когато я бе разопаковал като подарък. Това си беше тяхна тайна, но пък сигурно щеше да стопли сърцето му. Джинджър и Фили я облякоха внимателно, за да не развалят прическата и лилиите.

На вратата се почука и някой влезе, без да изчака разрешение. Беше Уит. Погледна Фаун и примига. Отвори уста да каже някоя от обичайните си глупости, но след това размисли и се усмихна неспокойно.

— Даг пита за оръжията — започна малко неуверено. — Искане да си ги сложи всичките. Ама всичките, наведнъж. Според него това показвало какво носи патрулният в шатрата на булката си. Флеч пък каза, че никой не трябва да носи оръжия на сватба. Татко каза, че не знае какво да прави. Даг каза да питаме теб.

Фаун щеше да отговори, че това е и неговата сватба и трябва да зачитат неговите обичаи, но вместо това полюбопитства.

— Всъщност за колко оръжия става дума?

— Ами за начало, онова дългото чудо, дето го нарича боен нож. Освен това има един, който носи в ботуша, и един окачен на бедрото. Не знам за какво са му три ножа, като има само една ръка. Освен това смешният му лък и колчанът със стрелите, на който има още малки ножове. Съжالياва, че не носи меч на баща си, той бил в лагера, както и някакво копие за бой от кон, което също не е тук. За щастие.

Джинджър и Фили се бяха намръщили.

— Толкова натоварен човек сигурно ще дрънчи, като ходи — продължи Уит. — А пък ако вземе да падне в някой вир... — Явно кипеше от ентузиазъм. — Дали е убил някого с тоя арсенал, а? Сигурно. Докато се къпехме, видях, че има цял куп белези. Но пък е имал и много време да ги натрупа. Дали е нервен покрай сватбата, а, как мислиш? Не му личи, но пък при него не може да разбере човек.

Чудно как Даг не беше полудял с Уит за помощник. Фаун се замисли колко ли хора всъщност е убил с оръжията си.

— Кажи му да вземе само бойния си нож. — Може пък оръжията да му действаха успокояващо. — Кажи му, че ножът е достатъчен. Ние ще го разберем.

— Добре. — Уит не бързаше да излиза, а се чешеше по главата.

— Ризата добре ли му стои? — попита Фаун.

— Ами... Май да.

— Май? Не го ли погледна? Уф! Въобще не трябваше да те питам.

— Хареса му. Непрекъснато я пипа с пръстите, дето стърчат от превръзката, сякаш усещането му харесва. Но не мога да си обясня едно нещо. Трябваше да му помогна с копчетата на панталоните. Чудя се как ли се е справял през последната седмица? Щото не съм го виждал да ходи разкопчан. Може да е невероятен магьосник, но все трябва да ходи по нужда, нали така...

— Уит, изчезни!

Джинджър и Фили забелязаха, че Фаун се изчервява, и се разкикотиха.

Уит естествено не разбираше от намеци.

— Щото знам, че аз, татко и Флеч не сме му помагали, а близнаците хич не го обичат. Може да е била Нати, но най-вероятно си била ти. Ау! — Той изпищя, когато Нати го цапна с бастуна си през коленете.

— Уит, ако не си намериш работа, аз ще ти намеря. Стига си тормозил хората с твоите предположения, защото иначе ще отговаряш пред мен, а аз ще съм тук и утре.

— Ще му кажа да сложи само ножа. — Уит побърза да се изнесе.

Фаун чуваше тропота на копита и скърцането на каруци отвън — гостите пристигаха. Беше й странно, че седи и чака в тази стая, вместо да ги посрещне.

Появи се майка ѝ, бършеше ръцете си с кърпа.

— Шеп Соуър и жена му пристигнаха. Те са последните. Слънцето вече се вдигна, тъй че може да започваме.

— Даг готов ли е? Всичко наред ли е?

— Чист и спретнат. Изглежда доста спокоен, макар че накара Уит да му смени дървената ръка и куката няколко пъти.

— Сега какво носи?

— Доколкото видях, куката.

— Хм. — Дали се бе отпуснал и нямаше нищо против да се покаже пред непознати, или искаше най-полезният инструмент и потенциално оръжие да му е подръка? — Е, скоро ще свърши. Не исках да го подлагам на такова нещо, когато се съгласих да минем оттук.

— Момичета, ще ни оставите ли за малко?

Нати се изправи.

— Хайде, пиленца. Да оставим булката да се сбогува с майка си. — Подкара помощничките към стаята за тъкане и внимателно затвори вратата.

— След няколко минути ще си омъжена жена. — Гласът на майка ѝ беше смесица от напрежение и почуда. — По-скоро, отколкото очаквах. Никога не съм очаквала нещо такова. Искахме да направим сватбата ти както трябва, а всичко се случи толкова бързо... Направихме повече приготовления за Флеч. — Намръщи се, сякаш това беше несправедливо.

— Радвам се, че стана бързо. И така съм достатъчно нервна.

— Сигурна ли си за това?

— Днес не, но оттук нататък — да.

— Знаеш, че ако размислиш, можем да спрем всичко веднага. Каквито и неприятности да имаш, ще се опитаме да помогнем.

— Вече водихме този разговор. Два пъти. Не съм бременна. Честно.

— Има и други неприятности.

— За момичетата хората се интересуват само от тази. Колко от онези навън смятат, че съм бременна, щом повдигаш открито въпроса?

— Неколцина — призна майка ѝ.

„Повечето, обзалагам се“.

— Времето ще покаже, че грешат. Надявам се, че ти ще им натриеш носовете, защото аз няма да съм тук.

Майка ѝ мина зад нея и огледа прическата. Нямаше нужда от оправяне.

— Признавам, че Даг изглежда свестен човек и сигурно е добър мъж, но какво ще правиш със семейството му? Дори той признава, че може да не те приемат добре. Ами ако се отнасят лошо с теб?

„Ще се чувствам като у дома си“. Фаун успя да се спре, преди да го изрече.

— Ще се справя. Изправяла съм се срещу бандити, глинени и морящи твари. Ще се оправя с роднините. — „Стига да не са моите“.

— Дали е разумно?

— Ако хората бяха разумни, щяха ли изобщо да се женят?

— Предполагам, че не — изсумтя майка ѝ. — Но ако тръгнеш по път, чийто край не виждаш, може да се загубиш в мрака.

— Вярно — отвърна Фаун и се изправи. — Но това е моят път. Нашият. Не възнамерявам повече да седя на едно място. Готова съм. — Целуна майка си по бузата. — Хайде.

Майка ѝ въздъхна за последно и я последва. Пътъом подбраха Нати, Фили и Джинджър. Спряха в кухнята, където Сорел остави кърпата, и влязоха в гостната.

Беше претъпкано. Бяха дошли братът на баща ѝ чичо Хоук Блуфийлд, жена му Роуз и техният син. Чичо и леля Роупър с двете им по-млади момчета, включително това, което бе донесло лилиите. Шеп Соуър и жена му, винаги готови за безплатно хапване. Флеч, Кловър и роднините ѝ; както и близнаците, които се държаха необяснимо добре, и татко, заедно с Уит.

И Даг, стърчащ с една глава над останалите. Бялата риза му стоеше добре. Нямаше време за бродерия, но Нати и леля Роупър бяха намерили зелен конец за яката, ръкавите и копчетата. Ръкавите бяха достатъчно широки, за да поберат шината и приставката. Поне бяха намерили достатъчно седефени копчета. Панталоните му бяха изпрани предния ден. Ножницата му висеше на лявото бедро и изглеждаше като неразделна част от него, без да се набива на очи, въпреки размера си.

Щом Фаун се появи, избухнаха спонтанни аплодисменти и тя се изчерви. Даг гледаше само нея и всичко отново придоби смисъл. Тя застана до него. Дясната му ръка трепереше, сякаш искаше да я

докосне, но не можеше. Фаун се задоволи с това да притисне бедрото и крака си към него. Привидната радост на всички малко я дразнеше.

Шеп Соуър пристъпи напред, прочисти гърлото си и призова за внимание с няколко оттренирани реплики. Поне не посмя да пусне някоя от шегите си — те бяха втръснали на всички присъстващи. След това прочете брачния договор. Възрастните слушаха, кимаха и на места се споглеждаха. След това Даг, Фаун, родителите ѝ, Флеч, Кловър, Нати и останалите двойки се подписаха. Шеп въздъхна и подпечата договора.

Баща ѝ извади семейната книга и процедурата се повтори. Даг надникна любопитно над рамото ѝ. Фаун знаеше страниците, където бяха записани браковете, ражданията, наследствата, покупките и продажбите на земя, чак до нейното раждане, почти наизуст.

След това Даг и Фаун изрекоха обетите си. Вчера бяха имали лек спор. Даг се бе заинатил за всичките обещания за оране и жънене, тъй като едва ли някога щеше да върши такива неща, а не искаше да дава лъжливи обещания. Освен това бе пазил земята за децата през целия си живот. В крайна сметка Нати му обясни, че това е поетична форма, изобразяваща грижата за семейството, и той се съгласи. Думите звучаха странно от неговата уста, но дълбокият му глас сякаш им придаваше особено значение. Все едно увисваха във въздуха и женените двойки сякаш се отдадоха на спомени. Гласът на Фаун беше леко слаб и неравен, сякаш беше малко момиче, което се преструва на голяма жена, но не може да убеди никого.

При обикновена церемония на този етап щяха да се целунат и да насядат на трапезата, но сега беше ред на обвързването. Присъстващите бяха уведомени, че това ще е някакъв Езерняшки ритуал и ще бъде проведен от Нати. Баща ѝ донесе един стол и Даг се настани на него, като кимна благодарно. Фаун нави ръкава му — чудеше се какво ли е минало през главата му, щом е решил да си покаже приставката толкова открито. Оказа се, че тъмната връв е вързана на бицепса му. Фаун носеше своята открито през цялото време.

След това баща ѝ доведе Нати и тя внимателно напипа гривните и ръцете им. Развързва двата възела, събра краищата им и ги уви заедно, като мърмореше благословии, съчинени от самата нея. След

това направи от двете върви осмица, върза я с един възел и каза високо:

— Едно до друго или надалеч, нека тези сърца винаги вървят заедно.

Това бяха думите, които ѝ бе казал Даг. Напомняха обезпокоително на Фаун за надписа на ножа от Каунео, който Даг бе носил за сърцето си. Може би въпросният надпис беше точно от подобна клетва.

Думите, гривните и двете влюбени сърца бяха достатъчни, за да се направи Езерняшка сватба, както и прочутият усет, който все така се изплъзваше на Фаун. Да мисли за него беше почти толкова ефективно, колкото дете да затвори очи и да си пожелае конче.

„Действията нямат нужда от пожелаване“.

Щеше да изгради брака си час по час и ден по ден, с двете си ръце. Пожеланията бяха ненужни.

Даг беше наклонил глава, сякаш слушаше нещо, което тя не чуваше. Накрая явно остана доволен. С известни усилия положи дясната си ръка върху възела и хвана два края от двете гривни. Фаун направи същото. Двамата развързаха възела и освободиха гривните. След това Фаун върза своята на ръката му, а Нати върза неговата на нейната, този път с истински възли. Изражението на Даг ѝ напомняше на онова, след като бяха убили злината.

— Чудесно. Получи се — прошепна той.

Бяха извършили Езерняшка магия пред пълна с хора стая. И никой не беше разбрал. „Какво направихме?“

Даг я придърпа за целувка, макар че беше малко странно, защото тя стоеше над него. Все пак успяха да се пуснат, преди да стане неприлично. Той явно едва се сдържаше да не я обладее още тук, на стола. Не че тя отдавна не копнееше за това. „По-късно“ обещаваха очите му.

След това дойде време за ядене.

Под дърветата в западния двор бяха сковани маси и имаше място за всички. Най-голямата маса беше отрупана с храна и напитки и хората кръжаха около нея като ястреби и пълнеха чиниите си. Жените ходеха до кухнята, за да носят допълнително. Тъй като имаше само няколко семейства, сватбата беше тиха и нямаше танци. За щастие

нямаше и малки деца, които да падат в кладенеца или от дърветата и да тормозят родителите си.

Ядене, пиене, ядене, говорене и пак ядене.

— Още колко трябва да погълна, за да не обидя някоя от тези прекрасни жени, с които се сродих? — попита Даг, когато Фаун го заведе до масата да му напълни чинията за трети път.

— Ами... остана медената пита на леля Роупър и ореховият кекс на леля Блуфийлд. Плюс сладкиша на мама и моите ябълкови пайове.

— Всичко това?

— Да. Можеш да избереш едно и да обидиш останалите.

— Тогава сложи голямо парче от ябълковия пай — каза Даг, след като се престори, че мисли.

— Обичам мъже, които мислят на крак — отвърна тя, докато му слагаше огромна порция.

— Скоро няма да мога да си стоя на краката.

Тя се изкикоти.

— Трапчинките ти ще ме уморят.

— Никога — отвърна тя твърдо и го поведе към местата им.

Скоро след това се измъкна в спалнята, за да обуе панталоните за езда и да облече грубата риза, която вървеше с тях. Все пак реши да остави лилиите в косата си. Когато излезе в стаята със стана, Даг я чакаше с дисагите си.

— Когато кажеш, Искрице.

— Сега, докато са още на десерта. Тъкмо няма да ни изпращат много.

— Защото ще са преяли? Сега разбрах хитрия ти план. — Той се усмихна и отиде да повика Уит и Флеч да помогнат с конете.

Срещнаха се на алеята южно от къщата. Даг наблюдаваше внимателно как шуреите му връзват багажа.

— Едва ли ще се опитат да ти погодят номер — прошепна тя.

— Ако бяха Езерняци, номерата им нямаше да имат край. Патрулен хумор. Е, понякога се разминава и без жертви.

— Липсва ли ти?

— Не и тази част.

Въпреки усилията на готвачите роднините все пак станаха да ги изпратят. Кловър пожела на Фаун късмет. Мама я прегърна и се заплака, татко я прегърна и се намръщи, а Нати просто я гушна. Фили

и Джинджър хвърляха по тях цветчета от рози. Копърхед беше готов да се подплаши само за да си поддържа формата, но Даг го погледна лошо и той се умири.

— Не ми харесва, че тръгваш на път без нищо — подсмръкна мама.

Фаун погледна издутите от храна дисаги, завързани на кротката Грейс. Даг поне се бе оправдал с ината на коня си, за да се отърве от подаръци в последния момент.

— Ще се оправим някак, мамо.

След това баща ѝ я повдигна на Грейс. Даг се метна елегантно на високия Копърхед, сякаш ръката му изобщо не беше счупена.

— Грижи се за нея, патрулен — каза татко твърдо.

— Ще се грижа, сър.

— И ти се грижи за него, скъпа — прошепна Нати и хвана коляното ѝ. — Като гледам колко лесно се разделя с части от тялото си, ще ти е доста трудно.

— Ще се грижа — отвърна Фаун в ухото ѝ.

След това потеглиха, изпратени от подвиквания. Беше топъл ранен следобед. Щяха да се отдалечат достатъчно от Уест Блу, преди да спрат да нощуват. Фермата остана назад и скоро се скри зад дърветата.

— Направихме го — въздъхна доволно Фаун. — Измъкнахме се. В един момент си мислех, че никога няма да успеем.

— Казах, че няма да те изоставя — отбеляза Даг. На тази светлина очите му бяха по-златни от мънистата на гривните.

Фаун се обърна назад за един последен поглед.

— Не беше длъжен да го правиш по този начин.

— Напротив. Помисли си, Искрице.

За малко щяха да паднат, когато опитаха да се целунат от два различно високи коня, движещи се с различно темпо.

Беше точно обратното на първото ѝ бягство от дома. Тогава се бе измъкнала тайно, по тъмно, сама, уплашена, ядосана и пеша. Всичките ѝ принадлежности се побираха в една торба. Дори посоката беше противоположна: юг вместо север.

Пътешествията си приличат само в едно. Всяко от тях е като скок в напълно неизвестното.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.